

หากเกิดมาด้วยวิธีการ
ที่ไม่ถูกต้อง สู้ไม่เกิดมา
เสียยังดีกว่า

分身

อวตาร

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ดนูรัตน์ กุ่มบุรพา แปล

อวตาร 分身

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
دنุรัตน์ พงษ์บุรพา แปล

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี่

@booktime

อวตาร

มารีโกะ

ตอนที่ 1

แมคงจะเกลียดฉัน

ฉันเริ่มมีความคิดแบบนั้นขณะที่เรียนอยู่ชั้นประถมปลาย

แม้ฉันจะเคยเจอประสบการณ์คล้ายชินเดอเรลล่าถูกแม่เลี้ยง
กลั่นแกล้งมาบ้าง แต่ก็ไม่เคยโดนแม่ทำตัวเย็นชาใส่ เพราะในความทรงจำ
ของฉันมีภาพเหตุการณ์ที่ได้รับความรักจากแม่มากกว่า

ที่บ้านฉันมีอัลบั้มรูปอยู่สามเล่ม รูปถ่ายส่วนใหญ่ที่อยู่ในนั้นเป็น
รูปของฉัน ถ่ายที่โรงเรียนบ้าง เพื่อนๆ ถ่ายให้บ้าง แต่ร้อยละเก้าสิบเป็น
รูปที่พ่อกับแม่ถ่ายให้

ในอัลบั้มเล่มที่สอง หน้าี่สามมีรูปถ่ายตอนไปเที่ยวภูเขา
ฮาโกดาเตะกันสามคนพ่อแม่อีก คนที่อยู่ในรูปมีแค่ฉันกับแม่ แน่แน่นอนว่า
พ่อเป็นคนถ่ายรูปนี้ให้ พวกเราอยู่ที่จุดชมวิว เนื่องจากฉากหลังมีใบไม้แดง
งดงาม จึงเดาได้ว่าน่าจะเป็นช่วงกลางเดือนตุลาคม

ตอนนั้นฉันน่าจะอายุราวสี่หรือห้าขวบ สวมเสื้อแจ็คเก็ตแบบมี
หมวก ยืนหนาวอยู่ ส่วนแม่นั่งยองๆ โอบกอดฉันด้วยสองมือ ที่น่าแปลก
คือแม่ไม่ได้มองกล้อง แต่หันไปทางขวาเล็กน้อย ฉันมาถามแม่ทีหลังว่า
มองอะไรอยู่ แม่ตอบอายๆ ว่า

“คือตอนนั้น แม่เห็นผึ้งบินอยู่ห่างๆ ก็เลยไม่ได้มีกะจิตกะใจจะ

ถ่ายรูป เพราะกลัวว่าผึ้งจะบินเข้ามาตอม”

มีผึ้งแน่หรือ พ่อถาม แม่ยืนกรานว่ามีจริงๆ ฉันยังจำความไม่ได้ แต่คิดว่าคงจะมีแหละ รูปถ่ายใบนั้นเป็นเครื่องยืนยันว่าแม่พยายามปกป้องฉัน แม่แสดงสีหน้าวิตกกังวลอย่างเห็นได้ชัด กลัวว่าผึ้งจะบินมาตอมลูกสาวมากกว่าตัวเอง ในบรรดารูปถ่ายมากมาย ฉันชอบรูปนี้มากที่สุด เพราะชวนให้นึกถึงเรื่องราวดังกล่าว ตอนนี้ฉันชอบอัลบั้มรูปเล่มนี้ที่สุด

ความรักของแม่ที่มีให้ฉัน ช่างละมุนละไม ไม่โจ่งฉางและพอเหมาะพอควรเสมอ เวลาแม่อยู่ข้างๆ ฉันไม่นึกกลัวสิ่งใด และเชื่ออย่างสนิทใจว่าความรักของแม่จะคงอยู่ชั่ววันรันดร์

ฉันบอกไม่ถูกหรอกว่า ความรักที่น่าจะเป็นนิรันดร์มีเงาดำเข้ามาทาบทับตั้งแต่เมื่อไร เพราะในชีวิตประจำวันก็ไม่ได้มีอะไรผิดปกติ

หากลองนึกย้อนวันเก่าๆ ดวงใจน้อยๆ ของฉันก็สงสัยอยู่หลายหนว่าแม่เป็นอะไรไป อย่างเช่น ตอนที่ฉันกำลังกินข้าว พอเงยหน้าขึ้นมา ก็เห็นแม่มองฉันด้วยสีหน้ากัลลัคลุ่มบ้าบอละ นิ่งๆ อยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ตั้งนานสองนานบ้างละ แต่พอรู้ตัวว่าฉันมองอยู่ ก็จะส่งยิ้มให้ด้วยแววตาอบอุ่นเสมอ

มันไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร แต่ฉันเริ่มรับรู้ได้ด้วยสัญชาตญาณของเด็กว่า แม่มีท่าทีแปลกๆ ยิ่งฉันโตเป็นสาว แม่ก็ยิ่งมีท่าทีแปลกๆ บ่อยขึ้น

พ่อเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยและมุ่งมั่นกับการทำวิจัย เวลาอยู่บ้านก็มักจะหมกตัวอยู่ในห้องทำงาน ฉันก็เลยไม่ค่อยได้ใกล้ชิดพ่อ และมองพ่อว่าเป็นผู้ปกครองมากกว่าพ่อผู้ให้กำเนิด ฉันรู้ว่าพ่อรักฉันมาก แต่ก็ไม่อาจทำให้ฉันคลายกังวลเรื่องแม่

พอขึ้นป.ห้า ฉันเริ่มจำความได้บ้างแล้ว แม่ทำตัวเหินห่าง ฉันชอบเข้าไปในครัว เพื่อเล่าเรื่องที่โรงเรียนพลางดูแม่ทำกับข้าว แต่สีหน้าของแม่ตอนที่ฟังฉันเล่าเรื่องเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ดูไม่สนุกเหมือนเมื่อก่อน ข้าแม้อยู่พูดว่า ไปไกลๆ อย่ามาเกะกะ ทำกับข้าวอยู่ พอวันอาทิตย์ฉัน

บอกว่าจะไปซื้อของกับแม่ด้วย แต่แม่กลับบอกว่าวันนี้ซื้อแต่ของใช้ให้พ่อ
มันน่าเบื่อไม่ต้องไปหรอก ทั้งที่เมื่อก่อนไม่เคยเป็นแบบนี้

เรื่องที่ฉันหนักใจมากที่สุดคือ แม่เห็นหน้าฉันแล้วไม่อยากจะพูดด้วย
หันหน้ามาทางฉัน แต่ตาเหมองไปทางอื่น

ทำไมละ ฉันคิด ฉันเดาไม่ถูกเลยว่า ทำไมแม่ที่เคยใจดีขนาดนั้น
จู่ๆ ถึงได้ทำตัวเหินห่างแบบนี้

ฉันนึกถึงเหตุการณ์ตอนที่ตัวเองเรียนจบชั้นป.ห้า โรงเรียนประถม
ศึกษาของเราจัดงานพบปะสังสรรค์ผู้ปกครองทุกปลายภาคการศึกษา
ครูประจำชั้นและผู้ปกครองจะได้พบปะพูดคุยกัน หลังงานพบปะสังสรรค์
ผู้ปกครอง ฉันกับแม่ไปที่ร้านกาแฟพร้อมกับเพื่อนร่วมชั้นชื่อนัตจังและ
คุณแม่ของเธอ แม่ๆ ทั้งสองพูดคุยเรื่องสัพเพเหระ แต่ไม่รู้คุยกันอีท่าไหน
คุณแม่ของนัตจังถึงได้พูดแบบนี้

“มาริโกะจังหน้าเหมือนใครคะ คงจะหน้าเหมือนคุณพ่อมากกว่า
คุณแม่ใช่ไหมคะ”

“มาริโกะหน้าไม่เหมือนคุณป้าเลยคะ” นัตจังก็พูดสอด แล้วมอง
หน้าฉันสลับกับหน้าแม่ “ตาก็ไม่เหมือน จมูกยังไม่เหมือน”

จริงหรือ ฉันถาม

“หน้าไม่เหมือนแม่ก็ดีแล้วละคะ” แม่พูดพลางหัวเราะ แต่แล้ว
ส่ายยืม จ้องหน้าฉันเขม็งก่อนจะพิมพ์ว่า “หน้าเราสองคนไม่เหมือน
กันจริงๆ ด้วย...”

วินาทีนั้นฉันรับรู้ว่ามีอะไรโผล่ในใจ แว่ตาของแม่ในตอนนั้น
ไม่มีรอยยิ้ม มองฉันราวกับเป็นสิ่งที่ชีวิตน่าขยะแขยง

ตอนนั้นฉันได้คำตอบว่า ที่แม่เริ่มใจร้ายกับฉัน เพราะฉันหน้าไม่
เหมือนแม่เลย แต่คิดไม่ออกว่าทำไมหน้าฉันไม่เหมือนแม่ ฉันเข้าใจกลางๆ
เรื่องกฎธรรมชาติที่ว่า พ่อแม่จะรักลูกที่หน้าเหมือนตัวเอง

ไม่เคยมีใครบอกว่าฉันกับแม่หน้าเหมือนกันเลย แต่ฉันไม่เคยคิด

เรื่องนั้นจริงๆ จังๆ เลยสักครั้ง เวลาไปเที่ยวบ้านเกิดแม่ ยายชอบมองหน้าฉันและพูดว่า

“แหม เด็กคนนี้ยิ่งโตก็ยิ่งสวย สวยเหมือนใครกันนะ ชิสู่อะมีลูกสวยแบบนี้ เข้าทำนองลูกไม้หล่นไกลต้น”

แม่ได้ยินยายพูดแบบนี้ ก็ยิ้มอย่างมีความสุข แน่่อนว่าตอนนั้นฉันยังเป็นเด็ก

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ฉันมักจะเก็บตัวอยู่ในห้องและส่องกระจก เพราะอยากจะหาว่ามีส่วนไหนบนใบหน้าบ้างที่เหมือนแม่ แต่ยิ่งส่องกระจกนานวันเข้า ใบหน้าของฉันก็ยังไม่เหมือนแม่ และสังเกตเห็นว่าตัวเองหน้าไม่เหมือนพ่อเลยด้วย

ความคิดน่ารังเกียจครอบงำจิตใจฉันมากขึ้นทุกที คือความคิดที่ว่าฉันอาจไม่ใช่ลูกแท้ๆ พ่อกับแม่มีฉันเป็นลูกสาวคนแรกตอนอายุมากแล้ว ฉันครุ่นคิดหนักว่า สองสามีภรรยาที่มีลูกไม่ได้อาจจะไปรับเด็กผู้หญิงมาจากที่ไหนสักแห่งมาเลี้ยงเป็นลูกบุญธรรม

เรื่องนี้เป็นปริศนาที่ฉันไม่อาจคลี่คลายได้โดยลำพัง แต่จะไปปรึกษาใครก็ไม่ได้ ฉันจึงสร้างเกราะกำบังตัวเองและเป็นทุกข์อยู่ในนั้น

บังเอิญช่วงนั้นที่โรงเรียนสอนเรื่องทะเลเบียนบ้าน ฉันยกมือถามอาจารย์หนุ่มที่เป็นครูประจำชั้นตอบคำถามด้วยความมั่นใจสุดๆ ว่า

“ทะเลเบียนบ้านไม่มีข้อมูลเท็จ ถ้าเป็นลูกบุญธรรม ก็จะระบุว่าเป็นลูกบุญธรรม”

สองวันต่อมา ฉันตัดสินใจไปที่สำนักงานเขต ประชาสัมพันธ์สำรวจมองหน้าฉันอย่างประหลาดใจเล็กน้อยที่เห็นเด็กนักเรียนประถมมาคัดสำเนาทะเลเบียนบ้านคนเดียว แต่ไม่ได้ถามเหตุผลสักคำ ถ้าเธอถาม ฉันเตรียมคำตอบไว้แล้วว่า ต้องเอาไปใช้สมัครสอบเข้าโรงเรียนมัธยมต้น

ไม่กี่นาทีต่อมา ฉันได้รับสำเนาทะเลเบียนบ้าน ที่แรกตั้งใจว่าจะไม่ดูจนกว่าจะถึงบ้าน แต่อดใจไม่ไหว เปิดดูตรงนั้นเลย

ในช่วงของบิดามารดาเขียนว่า อุจิอิเอะ คิโยชิและชิสุเอะ ได้ซื้อ บิดามารดามีตัวอักษรพิมพ์ด้วยฟอนต์เอ็มเอส หมิงเฉา ดูน่าเชื่อถือว่าเป็น บุตรสาวคนแรก

วินาทีที่ฉันเห็นคำนั้น เหมือนยกภูเขาออกจากอก นี่เป็นครั้งแรกที่ ฉันรู้สึกได้ว่า คำว่าบุตรสาวคนแรกช่างอบอุ่นเหลือเกิน ความโล่งอกแผ่ซ่าน ในหัวใจ ฉันมองสำเนาทะเบียนบ้านอยู่หลายรอบพร้อมกับอุทานในใจว่า ไร้อะไร เรื่องกล้วยๆ ตรวจสอบได้ไม่ยาก แค่นี้เอง

ครั้งหนึ่ง ยายเคยเล่าให้ฉันฟังว่า

“ตอนที่หนูเกิดมา เป็นเด็กคลอดยากมาก ยายเป็นห่วงแทบแย่ พวกญาติๆ แห่กันมาที่โรงพยาบาล ฝ้ารอกันอยู่ประมาณแปดชั่วโมง แล้วสักประมาณตีหนึ่ง จู่ๆ ช่างนอกหิมะตกหนัก พอยายพูดว่า พุงนี้คงต้องกวาด หิมะบนหลังคา ก็ได้ยินเสียงร้องไห้”

ฉันนึกเรื่องนี้ขึ้นได้ตอนที่ดูสำเนาทะเบียนบ้าน มันเป็นเรื่องจริง ยายไม่ได้แต่งเรื่องหลอกฉัน

ถ้าฉันทำไม่ละ ฉันนึกสงสัยอีกครั้ง ทำไมหน้าฉันถึงได้แตกต่างจาก พ่อกับแม่ถึงขนาดนี้ ฉันครุ่นคิดทุกครั้งที่ส่องกระจก

ตั้งแต่ฉันขึ้นป.หก ก็เริ่มรู้สึกว่าแม่ทำตัวเหินห่างฉันมากขึ้นทุกที ฉันมั่นใจว่าไม่ได้คิดไปเอง เพราะเหตุการณ์หนึ่งในฤดูหนาวปีนั้น พ่อกับแม่ บอกว่าจะให้ฉันเรียนม.ต้นที่โรงเรียนเอกชนในสังกัดมหาวิทยาลัยคาทอลิก ซึ่งมีกฎว่านักเรียนทุกคนจะต้องไปอยู่หอ

“เพราะว่าแถวบ้านเราไม่มีโรงเรียนม.ต้นใดๆ เลย พ่อกับแม่คงเหงา แต่วันหยุดจะกลับมาอยู่บ้านก็ได้นะ ที่ทำแบบนี้ก็เพราะเป็นห่วงอนาคต ของมาริโกะ”

ในขณะที่พ่อพูดเหมือนแก้ตัว แม่กำลังล้างจานอยู่ที่อ่าง สองคนนั้น คงจะคุยกันทำนองว่า รู้สึกอึดอัดที่ได้มีคนนั้นอยู่ด้วย ส่งไปอยู่ไกลหู ไกลตาเถอะ

ฉันนั่งเสียบ พ่อคงจะรู้ว่าฉันไม่พอใจ จึงรีบพูดเสริม “ถ้ามาริโกะไม่
อยากไป พ่อก็จะไม่บังคับ การต้องอยู่ห่างจากเพื่อนคงเป็นเรื่องธรรมดา
พ่อแค่เสนอทางเลือกให้ ถ้าอยากเรียนโรงเรียนมัธยมแถวบ้าน ก็บอกมา
ตรงๆ ได้เลย”

ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วหันไปถามแม่ที่หันหลังอยู่ “แม่คิดอย่างไรคะ”
“อืม...” แม่หยุดคิดลังจวน ตอบคำถามโดยไม่หันมามองฉัน “เรียน
แถวบ้านเราก็ไม่แยءหรอก แต่ถ้าได้ไปเรียนและอยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ก็น่าจะสนุก
ดีนะ ต้องได้เจอเรื่องแปลกๆ แปลกตามากมายแน่นอน”

ฉันรู้ว่าแม่เห็นด้วยที่ฉันจะออกไปจากบ้าน ก็เลยตัดสินใจ
“คะ หนูจะไปเรียนโรงเรียนนั้น ได้อยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ก็น่าจะสนุกดี”
ฉันบอกพ่อ

“งั้นหรือ เอาเป็นว่าตกลงตามนั้นนะ” พ่อพยักหน้าหงึกหงัก พลาง
เก็บแผ่นพับแนะนำโรงเรียน แล้วแสดงสีหน้าราวกับจะบอกว่า “อีกหน่อย
คงจะเหงาน่าดู”

ฉันมองแผ่นหลังแม่ แม่ไม่ได้พูดอะไรเลยสักคำ
ช่วงก่อนจะเข้าเรียนมัธยม ฉันไปซื้อของกับแม่บ่อยๆ เพื่อซื้อเสื้อผ้า
ของใช้ส่วนตัวและเฟอร์นิเจอร์ชิ้นเล็กๆ แม่ช่วยฉันเลือกของอย่างเอาใจใส่
ใกล้ชิดและยืมให้ฉันด้วย ฉันเห็นแม่เป็นแบบนั้นแล้ว รู้สึกว่าตัวเองคิดมาก
ไปเรื่องที่แม่ทำตัวห่างเหิน แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่า ที่แม่อารมณ์ดีเพราะว่า
เดี๋ยวจึงจะไม่อยู่ อีกหน่อยก็ไม่ต้องเจอหน้ากันแล้ว

“แม่คะ ถ้าหนูไม่อยู่แล้ว แม่จะเหงาไหม” ฉันถามแม่ตอนที่เรากำลัง
ดื่มน้ำหวานอยู่ในร้านพาร์เฟ่ต์ผลไม้หลังจากซื้อของเสร็จ ฉันแสร้งทำเป็น
ไม่รู้สึกอะไร แต่จริงๆ แล้วสับสนวุ่นวายใจมาก

“เหงาสิ” แม่ตอบทันทีวัน แต่เสี้ยววินาทีหลังจากนั้น ฉันเห็นแววตา
ของแม่หลุกหลิกซอบกล

ฉันเรียนจบชั้นประถมศึกษาในเดือนมีนาคม และวันที่ 29 มีนาคม

ฉันสะพายกระเป๋าใบเล็กๆ ออกจากบ้านพร้อมกับแม่ ส่วนสัมภาระชิ้นใหญ่
ส่งไปลงหน้าแล้ว

เมื่อไปถึงสถานีรถไฟแถวบ้าน รถบัสที่มารับมาถึงแล้ว ฉันขึ้นไปบน
รถคนเดียว ส่วนแม่เดินไปตรงหน้าต่าง

“รักษาเนื้อรักษาตัวด้วยนะ ถ้ามีอะไรก็โทรมา”

คะ ฉันพยักหน้า

รถบัสเคลื่อนตัวออกไปแล้ว แต่แมื่อยืนส่งฉันอยู่ตั้งนาน ฉันเหลือบ
เห็นแม่โบกมือให้ ไม่แน่ใจว่าร้องไห้หรือเปล่า เพราะตอนนั้นร่างของแม่เล็ก
ลงทุกทีจนมองไม่เห็น

โรงเรียนใหม่ของฉันตั้งอยู่บนเนินเขาราบเรียบ ภายในมีฟาร์ม โบสถ์
และหอพัก หอพักทำด้วยไม้ทั้งหลัง แต่การตกแต่งภายในทันสมัยกว่าที่คิด
มีเครื่องปรับอากาศด้วย นักเรียนม.ต้นเข้าพักห้องละสี่คน แต่ภายในห้อง
มีม่านพลาสติกพับจีบ จึงแบ่งพื้นที่เป็นสัดส่วนและรักษาความเป็น
ส่วนตัวได้พอสมควร ฉันพักอยู่กับนักเรียนอีกแค่สองคน คือพี่ฮารุกะ อยู่ชั้น
ม.สาม และพี่ซุสึเอะ อยู่ชั้นม.สอง ทั้งสองเป็นรุ่นพี่ที่ดูใจดี ฉันจึงโล่งอก

ฉันตื่นนอนตอนหกโมงเช้า หกโมงครึ่งออกกำลังกาย เจ็ดโมงสวด
ภาวนาแล้วรับประทานอาหารเช้า แปดโมงไปโรงเรียน เริ่มใช้ชีวิตแบบนี้
นับตั้งแต่นั้นมา เพื่อนร่วมชั้นหลายคนมีอาการคิดถึงบ้าน แต่ฉันไม่ได้มี
อาการแบบนั้น รุ่นพี่ที่พักอยู่ด้วยกันเป็นคนสนุกสนาน ฉันจึงรู้สึกเหมือน
ได้ไปทัศนศึกษาทุกวัน ฉันจดจ่อกับการทำงานในฟาร์มซึ่งเป็นส่วนหนึ่ง
ของหลักสูตร และฝึกซ้อมร่วมกับคณะนักเรียนประสานเสียง นักเรียนเข้า
ใหม่ได้รับมอบหมายให้เขียนบันทึกการเรียนรู้ประจำวัน ก่อนนอนจะต้อง
เขียนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันนั้นแล้วส่งให้ซิสเตอร์โฮโซโนะ ผู้คุมหอในเช้า
วันรุ่งขึ้น แต่บ่อยครั้งที่เผลอลืมไประหว่างเขียน เพราะตอนกลางวันทำ
กิจกรรมหนักหน่วง เวลาฉันเผลอลืม ซิสเตอร์โฮโซโนะที่มีรูปร่างตรงข้าม

กับชื่อ^๑จะตีสะโพกฉันแล้วก้มมองเขม็ง พุดสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงทรงอำนาจว่า “อย่าให้เห็นอีกนะ” ฉันเคยได้ยินเสียงเล่าลือเรื่องความเย้ายวนของซิสเตอร์ไฮโซโนะ แต่คนรอบตัวฉันไม่เคยเห็นเวลาที่เธอโมโหจริงๆ สักที

ช่วงที่ฉันปรับตัวกับการอยู่หอได้แล้ว พี่ฮารุกะกับพี่ซุซุอะถามฉันเรื่องที่บ้าน เช่น พ่อทำงานอะไร ที่บ้านเป็นยังไง พอฉันตอบว่าพ่อเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย พี่ซุซุอะทำท่าประสานมือระดับอกเหมือนเวลาสวดภาวนา

“ยอดไปเลย นึกคุณพ่อคงจะหัวดีสินะ เป็นถึงอาจารย์มหาวิทยาลัยแหม น่าปลื้มใจจัง”

“คุณพ่อสอนวิชาอะไรหรือ” พี่ฮารุกะถาม ฉันเอียงคอเล็กน้อย

“ไม่แน่ใจค่ะ ชีววิทยาหรือการแพทย์ อะไรทำนองนั้นแหละ”

พี่ซุซุอะได้ยินคำตอบมั่วๆ ของฉันแล้วพุดอีกครั้งว่า ยอดไปเลย

หลังจากนั้นเราเปลี่ยนมาคุยเรื่องแม่ ตอนแรกก็คุยกันเรื่องทั่วๆ ไป เช่น แม่เป็นผู้หญิงแบบไหน แม่ถนัดทำอาหารอะไร จู้ๆ พี่ซุซุอะหลุดปากถามว่า

“คุณแม่เหมือนมาริโกะหรือเปล่า”

เป็นคำถามแบบไม่ได้คิดอะไร แต่ตั้งใจดำฉันอย่างคาดไม่ถึง ฉันปล่อยไธตันที่ พี่ซุซุอะลนลาน ส่วนพี่ฮารุกะช่วยประคองฉันไปที่เตียง คงจะคิดว่าฉันคิดถึงบ้าน

คืนต่อมา ฉันตัดสินใจเล่าความจริงให้ทั้งสองฟัง เพราะไม่อยากถูกมองว่าเป็นรุ่นน้องตัวปัญหา ทั้งสองตั้งใจฟังเรื่องที่ฉันเล่า แล้วพุดเป็นเสียงเดียวกันว่าไม่จริงหรอก

“คุณแม่เป็นแม่แท้ๆ นะ ไม่มีแม่ที่ไหนในโลกเกลียดลูกสาวของตัวเองหรอก” พี่ซุซุอะพุดใส่อารมณ์

^๑ ชื่อไฮโซโนะมีตัวอักษรคันจิ 高瀬 ที่สื่อความหมายว่า บาง เปรี้ยว ประโยคดังกล่าวจึงหมายถึงซิสเตอร์ไฮโซโนะมีรูปร่างอ้วน

“หนูก็อยากจะคิดแบบนั้น...” ฉันก้มหน้า

“นี่ มาริโกะ พ่อแม่ลูกที่หน้าไม่เหมือนกันเลยมีถมไป” พี่ฮารุโกะพูดด้วยน้ำเสียงสุขุมสมเป็นเด็กมัธยม “เรื่องแค่นี้เอง คุณแม่ไม่ได้ผลักไล่ไล่ส่งมาริโกะหรอก ถ้าคุณแม่จะมีท่าที่แปลกไปจริงๆ ก็ต้องมีเหตุผลอื่นแน่นอน และพี่เชื่อว่าเหตุผลนั้นต้องไม่เกี่ยวข้องกับมาริโกะเด็ดขาด”

“ใช่ พี่ก็คิดแบบนั้น” พี่ซุซุเอะก็พยักหน้าหงึก

“มาริโกะจะกลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อนนี้ใช่ไหม” พี่ฮารุโกะถามยิ้มๆ “คุณแม่จะต้องต้อนรับอย่างอบอุ่นแน่เลย พี่รับรอง”

ค่ะ ฉันตอบเบาๆ

ฉันกลับบ้านช่วงปิดเทอมฤดูร้อน พ่อกับแม่ตั้งใจมากเหมือนที่พี่ฮารุโกะรับรอง วันแรกพ่ออยู่ในห้องนั่งเล่นทั้งวัน เพราะว่าอยากฟังฉันเล่าเรื่องที่โรงเรียน ช่วงที่ฉันอยู่บ้าน พ่อก็ไม่เอางานกลับมาทำที่บ้าน

แม่พาฉันออกมาย่านตลาดทุกวัน ซื้อเสื้อผ้าและเครื่องประดับเล็กๆ น้อยๆ ให้ แถมมือเย็นยังทำของโปรดให้ฉันกินด้วย แม่ใจดีกับฉันตลอด ช่วงปิดเทอมฤดูร้อน

ทว่าฉันรู้สึกคาใจอะไรบางอย่าง อดคิดไม่ได้ว่า ท่าทีของแม่แม้จะไม่ถึงขั้นแสดงละคร แต่ก็ดูฝืนๆ ซอบกล รู้สึกราวกับว่าแม่รับเลี้ยงลูกคนอื่นอยู่

ตอนที่ฉันกลับไปหอพักหลังจากช่วงปิดเทอมฤดูร้อนสิ้นสุดลง พี่ฮารุโกะถามฉันคำแรกว่า

“คุณแม่กับคุณพ่อต้อนรับอย่างอบอุ่นไหม”

ค่ะ ฉันตอบแค่นั้น

ฉันกลับมาใช้ชีวิตไปกลับระหว่างหอพักกับโรงเรียนอีกครั้ง และซักจะชอบชีวิตที่นี่ เพราะมีเทศกาลประจำปีอย่างงานกีฬาและงานเปิดรั้วโรงเรียน ได้พบเจอเรื่องแปลกใหม่ทุกวัน คืบวันผันผ่านไปพร้อมกับเสียงร้องไห้ เสียงหัวเราะและอารมณ์โกรธ ถึงจะเข้าใจเรื่องแม่อยู่เสมอ แต่ก็ไม่มีเวลาคิดจริงๆ จังๆ ซึ่งกลายเป็นเรื่องดีสำหรับฉัน

ฤดูหนาวมาเยือนแล้ว ฤดูหนาวอันยาวนานเข้ามาแทนที่ฤดูร้อนแสนสั้น ช่วงปิดเทอมฤดูหนาวเริ่มตั้งแต่ช่วงสิ้นปีจนถึงสิ้นเดือนมกราคม หลังจากนั้น นักเรียนม.สามจะจบการศึกษา ดังนั้นหัวข้อสนทนายอดนิยมสำหรับพวกเราเด็กม.หนึ่งและเด็กม.สองคือ จะจัดงานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่าอย่างไรก่อนที่จะกลับบ้านช่วงสิ้นปี

“งานเลี้ยงส่งท้ายปีเก่าคงต้องการน้ำดูเนอะ” พี่ฮารุกะยิ้ม “อีกหน่อยพวกเธอก็จะขึ้นม.ปลาย เราต้องได้เจอกันอีกอยู่แล้วนา”

“เรื่องนั้นกับเรื่องนี้มีคนละเรื่องกันนะ” พี่ซุซุอะพูดพลางจัดกระเป๋าทริยมกลับบ้าน “แต่ก็ช่างเถอะ เอาไว้เดือนกุมภาพันธ์ ค่อยว่ากัน ขอให้ทั้งคู่โชคดีนะ”

“แล้วเจอกันเดือนกุมภาพันธ์ หวังว่าจะเจอกันด้วยรอยยิ้มนะ” พี่ฮารุกะพูดกับฉัน

“คะ แล้วเจอกันด้วยรอยยิ้ม” ฉันตอบอย่างร่าเริง

ทว่าฉันไม่อาจรักษาสัญญาที่ให้ไว้ เพราะเกิดเหตุการณ์อัปมงคลขึ้นที่บ้านฉันในฤดูหนาวปีนี้

วันนั้นเป็นวันที่ 29 ธันวาคม เป็นวันที่ฉันจะไม่วันลืมไปชั่วชีวิต ภาพครอบครัวสุขสันต์กลับตาลปัตรในชั่วข้ามคืน

พ่อกับแม่มารับลูกสาวกลับบ้านอย่างมีความสุข พ่อรัวคำถามใส่ฉัน เช่นเคย เรียบเป็นอย่างไร ชีวิตที่หอเป็นอย่างไร แล้วเพื่อนล่ะ ครูล่ะ ฯลฯ

“ก็ดีค่ะ”

ฉันรู้สึกผิดเหมือนกันที่ตอบไปแบบนั้น จันหรือ พ่อพยักหน้าพร้อมกับหรีตา

แม่อีกยังเหมือนเดิม เอาใจใส่ฉันเป็นอย่างดี แต่ไม่ค่อยพูดค่อยจา ฉันเองก็ฟังไม่ได้ว่า แม่เป็นห่วงลูกสาวสุดที่รักจริงๆ หรือว่ามีภาพแม่ที่สมบูรณ์แบบในหัว ก็เลยปฏิบัติตนตามนั้น ทว่าฉันจำเหตุการณ์น่าตกใจแค่ครั้งเดียวในตอนนั้นได้ ฉันเข้าไปในครัวเพราะตั้งใจจะช่วยแม่ทำ

กับข้าว แม่ยืนนิ่งอยู่หน้าอ่างล้างจาน ไม่ได้ทำอะไร ฉันตั้งท่าจะร้องเรียก แต่ยั้งปากไว้ทัน เพราะสังเกตเห็นสิ่งผิดปกติตรงพื้นที่แม่ยืนอยู่

บนพื้นกระดานมีน้ำหยดอยู่หลายหยด เป็นน้ำที่หยดลงมาจาก คางแม่ ฉันเดาว่าแม่คงกำลังร้องไห้ นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันเห็นผู้ใหญ่ร้องไห้ ไม่เพียงเท่านั้น แผ่นหลังของแม่แผ่รังสีอำมหิตที่ไม่น่าเข้าใกล้ แม่คะ เกิดอะไรขึ้น ฉันเก็บคำนั้นไว้แล้วเดินย้อนกลับไป

เมื่อถึงเวลารับประทานอาหารเย็น แม่กลับมายิ้มแย้มเหมือนเคย และจัดเรียงอาหารบนโต๊ะ วันนี้แม่ทำอาหารญี่ปุ่นโดยใช้สัตว์น้ำที่จับได้จากทะเลแถวนี้

แม่มยกขาแอปเปิลมาเสิร์ฟหลังมื้ออาหาร ฉันดื่มชาพลางพูดคุยเรื่อง สิ่งที่จะทำในปิ่นหน้าและเป้าหมายในอนาคต พร้อมกับทำหน้าที่ฟังพอใจ อย่างน้อยๆ ในสายตาฉันก็เห็นแบบนั้น

ความรู้สึกง่วงงุนค่อยๆ เข้าใจ

ฉันนั่งโซฟาดูทีวีในห้องนั่งเล่น พ่อไม่อยู่ คงจะหมกมุ่นอยู่ในห้องทำงาน ฉันนึกขึ้นได้ว่าพ่อก็กินง่วงนอน

แม่เก็บกวาดครัวอยู่ ฉันเสนอตัวจะช่วย แต่แม่ปฏิเสธ บอกว่าไม่ต้อง ไปพักผ่อนเถอะ

โทรทัศน์กำลังฉายละครสองชั่วโมงหลังข่าว ฉันตั้งใจว่าจะดูละคร เพราะมีพระเอกที่ฉันชอบ แต่จู่ๆ รู้สึกตัวว่าสติสัมปชัญญะค่อยๆ ร่วงเลือน หันไปมองนาฬิกา ตอนนี้เป็นเวลาสามทุ่มครึ่ง ถ้าฉันอยู่ที่หอ ป่านนี้คงจะหลับไปแล้ว แต่ฉันรู้สึกแปลกๆ รวากับถูกอะไรบางอย่างดูดกลืน

ไปดื่มน้ำสักแก้วดีกว่า ฉันนึกในใจแล้วทำท่าจะลุกขึ้นยืน แต่ขยับตัวไม่ได้ สมองหมุนตัว สติสัมปชัญญะพลันดับวูบไป

ฉันรู้สึกว่าตัวลอยขึ้น คงมีใครอุ้มฉันอยู่ ฉันกำลังสละสลือสลือ จึงไม่รู้ว่าตัวเองถูกอุ้มอยู่จริงๆ หรือแค่ฝันไป

ฉันสะดุ้งตื่นเพราะรู้สึกว่ามีอะไรเย็นๆ มาโดนแก้ม มันเย็นจนปวดแก้ม

ฉันพยายามจะพลิกตัวหันหน้าหนี แต่รู้สึกหนาวสั่นไปทั้งตัว จึงลืมตาขึ้น
สิ่งแรกที่เห็นคือท้องฟ้ายามค่ำคืน บนท้องฟ้ามีดมิติดาวเคียงกัน
อยู่หลายดวง ภาพนั้นเริ่มขยายวงกว้างขึ้นเรื่อยๆ จนเห็นว่าเป็นสวนที่บ้าน
ฉันกำลังนอนอยู่บนหิมะที่ตกทับถม

ทำไมมานอนอยู่ตรงนี้ ฉันนึกพลางรู้สึกหนาวสั่น ฉันสวมเสื้อไหม
พรมกับกางเกงยีนส์ ไม่ได้ใส่รองเท้า

เสียงวินาทีต่อมา เกิดเสียงดังสนั่น

ไมลี มันไม่ได้มีแค่เสียง แต่เป็นความรู้สึกว่าร่างกายสั่นเพราะแผ่น
ดินสะเทือนพร้อมกับเสียงระเบิด

สะเก็ดไฟร่วงลงมาเหนือศีรษะ ฉันรีบก้มตัวเอามือกุมหัว ลมร้อน
พัดวูบผ่านหลังไป

ฉันเงยหน้าอย่างกล้าๆ กลัวๆ ภาพที่ไม่อยากเชื่อสายตาปรากฏ
เบื้องหน้า

บ้านฉันไฟไหม้ ตอนนี้บ้านอันแสนสุขอยู่ท่ามกลางกองเพลิง

ฉันวิ่งหนีไปที่ประตูรั้วแล้วหันกลับไปมองอีกครั้ง เปลวเพลิงขนาดใหญ่
ลุกไหม้กระหน่ำ ทำให้ฉันตาพร่ามัว แต่เงาดำระริกตรงหน้าคือบ้านฉัน
แน่นอน

ใครคนหนึ่งวิ่งมาหา ดึงแขนฉันพร้อมกับบอกว่า ระวัง ฉันเพิ่งมารู้
ทีหลังว่าเขาคือคุณลุงข้างบ้าน ตอนนี้มีคนกลุ่มใหญ่วิ่งมา แต่พวกเขาไม่ได้
อยู่ในสายตาฉันเลย

ฉันยืนนิ่งอึ้งจ้องมองไฟไหม้บ้านที่ตัวเองเติบโตมาโดยไม่รู้ว่าจะเกิด
เรื่องอะไรขึ้น ไฟลามเลียบ้านทั้งหลังเร็วกว่าที่คิด ระเบียงบ้านมุมโปรด
ของฉันพังทลาย ผงสีครีมเปลี่ยนเป็นสีดำตะโก เปลวเพลิงแลบออกมา
จากหน้าต่างห้องนอนฉัน

เสียงหวอรถดับเพลิงเรียกสติฉันกลับมา น่าแปลกที่ฉันรู้สึกว่า
เหตุการณ์ครั้งนั้นไม่สมควรจะเรียกว่าอัคคีภัยตราบาจนทุกวันนี้

ฉันร่ำให้พลางเรียกหาพ่อกับแม่ ใครคนหนึ่งข้างตัวพูดพลบปากว่า
ไม่เป็นไร ไม่ต้องกลัวนะ แต่ฉันร้องไห้ไม่หยุด ตะโกนจนเสียงแหบเสียงแห้ง

เจ้าหน้าที่ดับเพลิงเข้ามาควบคุมเพลิงในไม่ช้า พ่อถูกหามลงเปลออกมา
ไฟไหม้เส้นผมและเสื้อผ้าของพ่อ ใบหน้ามีบาดแผลถลอกขีดข่วน ฉัน
วิ่งไปหาพ่อแล้วถามคำถามว่า “แม่ล่ะคะ” ก่อนที่จะถามอาการของพ่อ

พ่อซึ่งนอนอยู่บนเปลมองหน้าฉัน พ่อยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน
และบาดแผลตามร่างกายไม่ร้ายแรง

“มาริโกะหรือ” พ่อครางในลำคอ “แม่เขา...” พ่อไม่ได้พูดต่อ เอาแต่
มองหน้าฉันด้วยแววตาเศร้าสลดยจนกระทั่งเจ้าหน้าที่เห็นเปลขึ้นรถฉุกเฉิน

เปลวไฟยังคงลุกโชติช่วงราวกับเยาะเย้ยมนุษย์ผู้อ่อนแอ ฉันขึ้นไป
นั่งบนรถตำรวจซึ่งมาถึงที่เกิดเหตุล่าช้า มองเจ้าหน้าที่ดับเพลิงควบคุมเพลิง
จากในรถ แล้วสะท้อนใจว่าพวกเขาไม่ได้กำลังดับเพลิงเพื่อครอบครัวฉัน
แต่ทำเพื่อป้องกันเพลิงลุกลามไปบ้านอื่น

ตำรวจไปเจรจากับคนข้างบ้านเพื่อขอให้ฉันพักค้างด้วยคืนนี้ แต่ฉัน
ไม่ยอมเข้าไปในบ้านหลังนั้น เพราะอยากรู้ว่าแม่เป็นตายร้ายดีอย่างไร
คุณป้าในบ้านหลังนั้นพูดซ้ำๆ ว่า ไม่เป็นไร ไม่ต้องเป็นห่วงหรอก แต่ฉัน
รู้สึกว่ามันเป็นคำพลบปากที่ไม่มีมูลความจริง คืนนั้นฉันไม่ได้นอนเลย

วันรุ่งขึ้นน้ำชายขับรถมารับฉันแต่เช้าตรู่

“เราจะไปไหนกันคะ” ฉันถามน้ำชายที่หันข้างให้ฉันอยู่ที่เบาะคนขับ
น้ำชายชอบเล่นสกีและยังหนุ่มพ่อ แต่วันนี้ใบหน้าดูไร้ชีวิตชีวา ราวกับแก่ขึ้น
อีกสิบปี

“ไปโรงพยาบาลที่พ่อนอนพักรักษาตัวอยู่ไง”

“แม่ล่ะคะ”

น้ำชายเจียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะตอบโดยไม่หันมามองฉัน “แม่ไป
รออยู่ที่นั่นแล้ว”

แม่ตายแล้วใช้ไหมคะ ฉันตั้งใจจะพูดแบบนั้น เพราะทำใจได้แล้ว
เมื่อคืนก็คิดแต่เรื่องนั้น ไม่ได้หลับสลับ แต่ก็ไมกล้ำพูดออกไป

รถแล่นผ่านซากบ้านที่ถูกไฟไหม้ น้ำชาวยคงจะเผลอขับผ่านทางนี้
ฉันจ้องมองซากบ้านตัวเอง น่าจะเรียกว่าซากไม้ได้แล้ว เพราะไม่เหลืออะไร
เลย มีแต่ตอตะโก น้ำที่ใช้ดับเพลิงจับตัวเป็นน้ำแข็งในชั่วข้ามคืน สะท้อน
แสงแดดยามเช้าเป็นประกาย

พ่อมีผ้าพันแผลพันรอบศีรษะ แขนและขาข้างซ้าย แต่พูดคุยได้ตาม
ปกติ เจ้าตัวบอกว่าเป็นแผลไฟไหม้เล็กน้อย

น้ำชาয়ลุกออกไปทันที ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะรู้กาลเทศะ หรือพ่อ
ขอร้องไว้ พ่อเราอยู่ในห้องกันสองต่อสอง พ่อจ้องหน้าฉัน

“แม่ไม่รอด หนีออกมาไม่ทัน” ฉันนึกว่าพ่อจะพูดตะกุกตะกักแล้วไป
ต่อไม่ไหวเสียอีก แต่กลับพูดรว่ม้วนเดียวจบ แล้วถอนใจเบาๆ รวากับยก
ภูเขาออกจากอก

ฉันพยักหน้าเงียบบๆ บอกตัวเองว่าทำใจได้แล้ว เพราะร้องไห้ไป
ตั้งแต่เมื่อคืน

วันนั้นตำรวจกับเจ้าหน้าที่ดับเพลิงมาสอบปากคำพ่อตั้งแต่หัววัน
ฉันรู้จากพวกเขาว่า พบศพแม่ไหม้เกรียมอยู่ในซากไฟไหม้

คำให้การของพ่อคร่าวๆ มีดังนี้

พ่อทำงานอยู่ในห้องทำงานชั้นล่างจนถึงห้าทุ่มแล้วคอแห้ง จึงเข้าไป
ดื่มน้ำในครัว ตอนที่เข้ามาในห้องนั่งเล่น รู้สึกแปลกๆ ได้กลิ่นประหลาด รู้
เลยว่าเป็นกลิ่นแก๊ส พ่อรีบไปเปิดประตูกระจกด้านที่ติดกับสวน แต่เป็นห่วง
ลูกสาวที่นอนหลับสนิทอยู่บนโซฟา จึงอุ้มลูกสาวมานอนในสวน แล้วกลับ
เข้าไปในบ้านเพื่อหาวาล์วแก๊ส ปรากฏว่าวาล์วแก๊สในห้องนั่งเล่นและห้อง
ครัวปิดอยู่

พ่อวิ่งขึ้นบันได เพราะคิดว่าแม่อาจจะเปิดฮีตเตอร์ในห้องนอน แต่
พอขึ้นบันไดไปถึงชั้นบน เกิดระเบิดตูมสนั่น

แรงระเบิดอัดร่างฟอลลอยไปหลายเมตร กลิ้งตกบันไดลงมา รอบตัวกลายเป็นทะเลเพลิงในชั่วพริบตา พ่อรู้สึกตัวอีกที ไฟก็ไหม้เสื้อผ้าพ่อแล้ว

พ่อเรียกชื่อแม่แล้วลุกขึ้นยืน แต่เจ็บขามากจนก้าวไม่ออก คงเป็นแผล แต่พ่อก็ยังพยายามขึ้นบันไดจะไปห้องนอน ทว่าไฟพวยพุ่งออกมาจากประตูทางเข้าที่พังทลาย ไม่อาจเข้าไปได้

“ชิสุเอะ โดดะเบียงลงมาเลย” พ่อร้องตะโกน แต่แม่ไม่ได้ขานตอบ

พ่อเดินขาจะเผลกลงบันได ไม่มีเวลาเอื้อระเหย ได้แต่ภาวนาให้แม่หนีออกไปแล้ว

ไฟเริ่มลุกลามขึ้นล่าง พ่อคิดว่าตั้งใจไปต่ออีกหน่อยก็จะออกนอกบ้านได้แล้ว แต่รู้สึกว่าตัวเองวิ่งต่อไปไม่ไหว แคมขาข้างซ้ายแทบจะไร้ความรู้สึก

จังหวะที่พ่อทำท่าจะลงป็นัยยงๆ เพราะไฟโอบล้อมทุกทิศทางเจ้าหน้าที่ดับเพลิงสวมชุดกันไฟโผล่มาหลังเปลวเพลิง

ตำรวจสันนิษฐานว่า แม่ใช้ฮีตเตอร์ในห้องปิดสนิท ทำให้เกิดการเผาไหม้ไม่สมบูรณ์และไฟดับ แก๊สติดจึงพุ่งกระจายไปทั่วห้อง ที่แม่หนีออกมาไม่ได้ อาจเป็นเพราะว่าสูดดมก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์จนหมดสติ

ตำรวจสายสืบมีประเด็นสงสัยหลายข้อ ข้อแรกคือเครื่องตรวจจับแก๊สรั่ว ซึ่งติดตั้งอยู่ที่ชั้นล่างและชั้นบนของบ้าน มีร่องรอยถอดปลั๊กออกจากเต้าเสียบทั้งสองจุด

พ่อตอบคำถามเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า

“จะว่าไปก็เป็นเรื่องน่าอาย คือว่าที่บ้านจะดึงปลั๊กออกบ่อยๆ ครับ เพราะมีเครื่องใช้ไฟฟ้าเพิ่มขึ้น เต้าเสียบไม่พอ ก็เลย...”

ทำแบบนั้นบ่อยๆ หรือครับ ตำรวจสายสืบได้แต่ทำหน้าแข็งๆ

ยังเหลือประเด็นสงสัยอีกสองข้อ ข้อแรก อะไรคือสาเหตุของการติดไฟ แม่ไม่สูบบุหรี่ แม้จะสูบ ตอนนั้นก็ไม่น่าถึงขั้นติด

ข้อสอง สภาพห้องนอนปิดสนิท ฮีตเตอร์เกิดการเผาไหม้ไม่สมบูรณ์

นั่นแสดงว่าทางเข้าออกห้องนอนปิดสนิท ทว่ามีแก๊สรั่วออกมาจากห้องนอน จนพ่อที่อยู่ในห้องนั่งเล่นได้กลิ่น

พ่อตอบแต่ว่าไม่รู้ แน่นอนว่าพ่อไม่ได้มีหน้าที่ต้องตอบคำถาม คนทั่วไปย่อมไม่รู้สาเหตุของไฟไหม้อยู่แล้ว

ทว่าคืนนี้ตำรวจสายสืบมาหาพ่อที่ห้องผู้ป่วยอีกครั้ง เป็นชายผิวหน้าหยาบเหมือนหินผา ฉันดูไม่ออกว่าเขาเป็นคนหนุ่มหรือคนแก่

“หนูช่วยออกไปข้างนอกแป๊บหนึ่งได้ไหม” ตำรวจสายสืบใช้น้ำเสียงเชิงรำคาญ ฉันหงุดหงิดที่โดนมองว่าเป็นตัวเกะกะ แต่ก็เดินออกไปเงียบๆ เพราะไม่อยากอยู่ร่วมห้องกับเขาอยู่แล้ว

พ่อออกไปที่โถงทางเดิน ฉันยืนฟังผนังอยู่ข้างประตู เพราะรู้ว่าตำแหน่งนั้นได้ยินบทสนทนาข้างในชัดแจ้ว

“คุณนายทำอะไรอยู่ในห้องนอนครับ” ตำรวจสายสืบรอกจนพ่อเล่าเรื่องเดิมซ้ำซากอีกครั้งแล้วพูดว่า “ผมไม่เชื่อหรือว่าคุณนายจะนอนหลับอยู่ ภรรยาที่ไหนจะชิงหลับก่อนสามีกับลูก”

“ครับ ผมเดาว่าเธอน่าจะกำลังล้างเครื่องสำอาง เพราะต้องทำแบบนั้นก่อนจะเข้าไปอาบน้ำ”

“อ่า เข้าใจแล้วครับ” ฉันทึกภาพตำรวจสายสืบกำลังพยักหน้า “คุณนายใช้ฮีตเตอร์เป็นประจำหรือครับ”

“ครับ ใช้ทุกวัน”

“ตั้งไว้ตรงไหนในห้องนอนครับ”

“ในห้องมีเตียงสองหลัง ตั้งไว้ที่ปลายเตียงครับ ผังตรงข้ามกับระเบียง”

“สายไฟยาวเท่าไรครับ”

“ประมาณสามเมตรมั้งครับ...”

หลังจากนั้นตำรวจสายสืบซักถามละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมการใช้ฮีตเตอร์ ซึ่งพ่อเล่าไปหมดแล้วเมื่อตอนกลางวัน ตำรวจสายสืบคงจะ

ข้องใจอะไรบางอย่าง และมั่นใจว่าถ้าถามซ้ำๆ พ่อจะต้องผลตอบแทนไม่ตรงกัน แต่พ่อก็ตอบคำถามด้วยความอดทน ไม่ได้ใช้น้ำเสียงหงุดหงิด

“พักหลังมานี้คุณนายเป็นยังไงบ้างครับ”

พ่อเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบ คงเพราะเป็นคำถามที่ไม่คาดคิด

“เป็นยังไง หมายถึงอะไรครับ”

“อย่างเช่น มีเรื่องให้คิดมากหรือกลัวใจบ้างไหมครับ”

“คุณตำรวจจะบอกว่าภรรยาผมฆ่าตัวตาย ทำให้เกิดไฟไหม้บ้านหรือครับ” พ่อย้อนถามเสียงแหว

“ผมแค่พิจารณาความเป็นไปได้ทางหนึ่งครับ”

“เรื่องพรรคนั้นเป็นไปได้หรือครับ” พ่อพนธง “วันนั้นเป็นวันที่ครอบครัวเรามีความสุขที่สุด ลูกสาวผมปกติอยู่โรงเรียนประจำ แต่วันนั้นเพิ่งจะกลับมาบ้าน ภรรยาผมก็ตั้งตาคอย ออกไปจ่ายตลาดตั้งแต่เช้าเพื่อจะทำของโปรดให้ลูก ทำทางตื่นตื่นเหมือนเด็กๆ มันเป็นไปได้หรือครับว่า คนแบบนั้นจะฆ่าตัวตาย”

พ่อได้เถียง ตำรวจสายสืบเงียบไปครู่หนึ่ง ฉันเดาไม่ถูกว่าเขากำลังพยักหน้าหรือยังแสดงสีหน้าเคลงใจกันแน่

ความเงียบเข้าครอบงำอยู่นานสองนาน ในที่สุดตำรวจสายสืบเปิดปากพูด “ไม่สูบบุหรี่ใช่ไหมครับ”

“ผมหรือครับ ใช่ครับ ไม่สูบ”

“คุณนายก็เหมือนกันใช่ไหมครับ”

“ครับ”

“แต่เธอมีไฟแช็ก”

“หา”

“ไฟแช็กร้อยเยนครับ เราเจออยู่ข้างศพ”

“ไม่น่าจะ...เอ้ย แต่ว่า” น้ำเสียงหนักแน่นของพ่อเริ่มลดลง “เธอมีไฟแช็กไม่ใช่เรื่องแปลกหรือครับ เพราะเอาไว้ใช้จุดไฟเผาขยะเศษใบไม้

ร่วง หรือก่อกองไฟ”

“แต่ไม่น่าจะใช้ก่อนเข้าไปอาบน้ำนี่ครับ”

“อาจจะวางไว้บนโต๊ะเครื่องแป้งก็ได้ครับ”

“จริงของคุณ เราพบซากโต๊ะเครื่องแป้งอยู่ข้างๆ ศพ”

“เห็นไหมล่ะ” น้ำเสียงของพ่อกลับมามั่นใจ “มันเป็นเรื่องบังเอิญแค่บังเอิญครับ”

“คงจะอย่างนั้น”

ฉันได้ยินเสียงขยับเก้าอี้ จึงผละจากตรงนั้น อีกไม่กี่อึดใจต่อมา ตำรวจสายสืบออกมาจากห้องผู้ป่วย พ่อเขาเห็นฉันก็เดินเข้ามาหาพร้อมกับยิ้มอย่างเป็นมิตร

“ขอบคุณด้วยหน่อยได้ไหม”

ฉันจำต้องพยักหน้า เพราะไม่มีเหตุผลที่จะปฏิเสธ

ตำรวจสายสืบสอบถามคำถามที่ห้องรพพบแพทย์ เขาถามคำถามเดียวกับที่ถามพ่อเมื่อคืนนี้ ถ้าฉันเล่าเรื่องที่เห็นแม่ร้องไห้ในครัว เขาจะดีใจสักแค่ไหนนะ แนนอน ฉันตอบไปว่า แม่มีความสุขมากที่เห็นฉันกลับมา

ตำรวจสายสืบยิ้มมีเลศนัย ตบไหล่ฉันสองทีแล้วกลับไป

หลังจากนั้นตำรวจมาสอบถามคำถามอีกหลายหน แต่ฉันไม่ทราบรายละเอียด เพราะช่วงนั้นฉันถูกนำไปฝากเลี้ยงไว้ที่บ้านเกิดแม่ ทว่าเรื่องราวจบลงที่ว่า ฮีเตอร์เกิดการเผาไหม้ไม่สมบูรณ์อย่างที่ตำรวจรายงานตั้งแต่แรก

งานศพแม่จัดขึ้นแค่พอเป็นพิธีในหมู่เครือญาติหลังพ่อออกจากโรงพยาบาล เป็นวันที่อากาศหนาวจัดช่วงปลายเดือนมกราคม

ฉันกลับไปอยู่หอพักโรงเรียนตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ใครๆ ก็เมตตาฉัน ฮีเตอร์โฮโซโนะสวดภาวนาในโบสถ์ให้ฉันคนเดียว ขอให้ทุกข์โศกโรคภัยอย่าได้แผ้วพานเด็กคนนี้อีกเลย

พ่อเขาแมนชั่นและเริ่มใช้ชีวิตอยู่ตามลำพัง ขาข้างซ้ายเดินกะเผลก

เล็กน้อยเป็นผลพวงจากไฟไหม้ แต่พ่อบอกว่ารับผิดชอบตัวเองได้ จึงทำกับข้าว ทำความสะอาดบ้านและซักผ้าเอง ที่ที่ฉันกลับไปช่วงโรงเรียนปิดเทอม ไม่ใช่บ้านหลังที่คุ้นเคย แต่เป็นแมนชั่นของพ่อที่ทั้งแคบและค่อนข้างรก

ฉันแวะไปบ้านเก่าที่เคยเกิดไฟไหม้นานๆ ครั้ง ตรงนั้นเป็นที่โล่งอยู่พักหนึ่ง แต่พอฉันขึ้นม.ปลาย มันก็กลายเป็นที่จอดรถ

ไม่ว่าวันเวลาจะผ่านไปนานสักแค่ไหน แต่ฉันไม่เคยลืมเรื่องราวในคืนนั้นเลย เหตุการณ์ลึกลับต่างๆ หลอมรวมเป็นคำถามใหญ่ข้อเดียว ผั่งลืออยู่ในสมองของฉัน

นั่นคือแม่ฆ่าตัวตายทำไม

ไม่จำเป็นต้องฟังการวิเคราะห์ของตำรวจและเจ้าหน้าที่ดับเพลิง แม้ไม่ได้เปิดฮีตเตอร์ทิ้งไว้ในห้องปิดสนิท ไม่ได้ถอดปลั๊กเครื่องตรวจจับแก๊สรั่ว

แม่ฆ่าตัวตาย แต่มันยังจะพาฉันกับพ่อไปด้วย ความง่วงงุนที่ตาโหมฉันในคืนนั้นและซาอปปิลที่แม่ให้ฉันดื่มหลังมือเย็น ใครจะกล้าพูดได้เต็มปากว่า แม่ไม่ได้ผสมยานอนหลับในนั้น แม่วางยานอนหลับฉันกับพ่อ แล้วจุดไฟในห้องที่มีแก๊สฟุ้งกระจาย

อะไรคือแรงจูงใจ ฉันเดาเรื่องนั้นไม่ถูก รวมทั้งเรื่องที่ว่าทำไมแม่ทำตัวห่างเหินฉัน

แต่ฉันเชื่อมั่นว่า พ่อเป็นคนเดียวที่รู้คำตอบทั้งหมด จึงพยายามปิดบังเรื่องที่แม่ฆ่าตัวตาย

‘ฉันต้องเก็บความเศร้าไว้ในใจและปิดประตูตาย’ มาห้าปีกว่า

ฟุตาบะ

ตอนที่ 1

นาฬิกาในห้องพักนักแสดงเป็นนาฬิกาแขวนผนังทรงกลมแบบเดียวกับที่อยู่ในห้องเรียนของโรงเรียนประถมสมัยก่อน คีนี่เข้มนาฬิกาเรือนนั้นเดินแปลกๆ พอเพ่งมอง ก็รู้สึกว่ามันเดินช้ามาก คล้ายคนแก่เดินขึ้นบันได แต่เมื่อละสายตาปุ๊บ มันกลับเดินเร็วจนน่าแปลกใจ มีใครกำลังปรับนาฬิกาเล่นโดยที่ฉันไม่รู้ตัวหรือเปล่านะ

ทว่าเด็กผู้ชายสามคนที่อยู่ตรงหน้าฉันตอนนี้ไม่น่าจะมีเวลาเล่นพิเรนทร์แบบนี้ ยูตากะ มือกีตาร์เพิ่งไปเข้าห้องน้ำมาเมื่อ همین ค่ะ มือกลองกำลังนั่งเขย่าวขานพลาสม่า โทโมฮิโระ มือเบสหาไปอ่านสคริปต์ที่ไม่เกี่ยวกับวงตัวเองไป ดูเผินๆ เหมือนพวกเขาไม่ได้ตื่นเต้น แต่ฉันรู้ว่าจริงๆ แล้วพวกเขากำลังเครียดสุดๆ กับการเล่นดนตรีชีซะตามาคัต เพราะทั้งสามเป็นแค่เด็กผู้ชายหน้าตาน่ารักธรรมดา

ฉันมองนาฬิกาอีกครั้ง เหลือเวลาการแสดงอีกยี่สิบนาที

“ไม่ต้องกระวนกระวายขนาดนั้นก็ได้” โทโมฮิโระเอ่ย คงสังเกตเห็นท่าทางของฉัน “เครียดไปก็ไม่ได้ช่วยอะไรหรอก เรามาทำตัวสบายๆ ตามปกติกันเถอะ”

ฉันนอยม่น้อยๆ นี่ก็ไม่ถึงว่าคนแข่งกร้าวอย่างเขาจะพูดคำนี้ นี่ละสิ่งที่เขาเรียกว่าศักดิ์ศรีลูกผู้ชาย นั่นสินะอะ ฉันตอบ

“ทำตัวสบายๆ ได้ก็ตินะลิ” ยูตากะตีหน้าเครียดอย่างเห็นได้ชัด

“อ่า ฉันเล่นผิดอีกแล้ว”

“เฮ้ย ฉันฝากความหวังไว้ที่นายนะ” คันตะส่งเสียงบางไม่สมกับตัว “ถ้ามือกีตาร์ลืดยกกดคนฟังได้ ถึงฉันจะเผลอตีผิดไปบ้าง ก็คงไม่มีใครจับได้หรอก”

“เฮอะ อย่ามาฝากความหวังไว้ที่ฉันเลย ไปฝากความหวังที่ฟุตาบะโน่น”

“อ้อ จริงด้วย” โทโมฮิโระได้ยินคำพูดของยูตากะแล้วหันมามองฉัน “จะมาหวังอะไรกับการเล่นดนตรีของมือสมัครเล่นไม่ได้หรอก การแสดงรอบจริงจะประสบความสำเร็จหรือไม่ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับฟุตาบะ”

“หมายความว่ายังไง จะกดดันฉันตอนจะขึ้นแสดงอยู่แล้วให้มันได้อะไรขึ้นมา” ฉันกระพริบเพ้าดังตึง

“ฉันไม่ได้เจตนา เอาน่า ใจเย็นๆ ก่อน” โทโมฮิโระพูดพลางเอาสคริปต์พดให้ฉัน เพราะถ้านักร้องตื่นเวทีจะพาวงเดือดร้อน

“ถ้าเราเล่นได้ตามปกติ วันนี้จะผ่านฉลุยใช่ไหม” คันตะถามลอยๆ เพื่อความแน่ใจ

“ผู้กำกับรายการบอกว่าอย่างนั้นนะ” ยูตากะตอบ “เขาบอกว่าวงเรามีแวจะดัง แต่ถ้าเราเล่นห่วยมาก ก็เตรียมใจไว้ได้เลยว่าต้องถูกรอบ”

“เพราะเป็นการแสดงสดด้วย”

“เราจะพลาดไม่ได้เลย”

คันตะกับยูตากะถอนใจพร้อมกัน ผู้ช่วยผู้กำกับรายการร่างเตี้ยหน้าเป็นสิ่วเดินมา

“เตรียมตัวกันได้แล้วคร้าบ”

น้ำเสียงของเขาเบาไว้พลั้ง แต่คำพูดนั้นกลับทำให้พวกฉันซาไปทั้งตัว “ไปกันเถอะ” คันตะลุกขึ้นยืนเป็นคนแรก

“ฉันอยากไปฉี้อีกรอบ” ยูตากะทำหน้าจ้อง

“เล่นเสร็จก่อนค่อยไป มันคงไม่เล็ดออกมาหรอก เฮ้อ ไอ้คนไม่เอา

ไหน” โทโมฮิโระพูดพลางเลียริมฝีปากແລບๆ

ฉันก็ลุกขึ้นยืน มาถึงขั้นนี้แล้วจะถอยไม่ได้ เรื่องที่ฉันต้องคิดตอนนี้ มีแค่เพลงเสียงร้องเพลง เพื่อปลุกใจสามคนนี้และพวกผ่านเข้ารอบให้ได้

ฉันออกจากห้องพักนักแสดง สูดหายใจเข้าเต็มปอดแล้วก้าวออกไปตามโถงทางเดิน เด็กหนุ่มทั้งสามที่อยู่หน้าฉันเดินกระเด้งกระแ่่ง ดูคล้ายตุ๊กตาสังกะสีไม่ได้หยอดน้ำมัน ฉันมองแผ่นหลังพวกเขาพลางคิดว่าถ้าตัวเองแค่ตื่นต้นกับการออกทีวีเหมือนพวกเขา จะดีสักแค่ไหนนะ เพราะตอนนี้ในหัวของฉันเต็มไปด้วยเรื่องหลังการถ่ายทอดสดครั้งนี้จบลง

“ว่าอะไรนะ แม่ไม่อนุญาต”

แม่พูดแบบนี้ตามคาด ฉันรู้อยู่แล้วว่าแม่ไม่เห็นด้วย จึงไม่แปลกใจเลยแต่ก็อดท้อแท้ไม่ได้

ตอนนั้นฉันบอกแม่อาจจะไปออกทีวี

ฉันกับแม่นั่งรับประทานอาหารเย็นประจันหน้ากันบนโต๊ะกินข้าวตัวเล็กๆ ตามปกติ วันนั้นเป็นเวอร์ชันทำกับข้าว ก็เลยตั้งใจทำของโปรดแม่ เช่น มะเขืออย่างญี่ปุ่นและซุปร่อยลาย

“อ๊วยตาย คุณมีพิรุณะ มีแผนอะไรในใจใช่ไหม” แม่อ่านเกมออกทันทีที่เห็นกับข้าวบนโต๊ะ ไม่มีอะไรหรอกค่ะ ฉันตอบ แต่แน่นอน ถ้าไม่มีอะไรฉันก็คงไม่เอาใจแม่แบบนี้ ฉันรอจังหวะที่อารมณ์ของแม่พุ่งถึงขีดสุดแล้วบอกเรื่องจะไปออกทีวี

ใบหน้าของแม่ที่ดูใจดีดุจแม่พระ พลันเปลี่ยนเป็นนางยักษ์ และยืนยันคำเดิม

“ทำไมไม่อนุญาตล่ะคะ” ฉันกระแทกตะเกียบลงบนโต๊ะ

“ไม่อนุญาตก็คือไม่อนุญาต” แม่เลิกทำหน้าเหมือนนางยักษ์ ตีหน้าเรียบเฉยราวกับสวมหน้ากากเหล็กแล้วคืบมะเขืออย่างญี่ปุ่นที่ฉันทำใส่ปาก

เงียบๆ

“หนูไม่เข้าใจ บอกเหตุผลมาได้ไหมคะ”

แม่วางตะเกียบ ยกจานอาหารตรงหน้าไปไว้ข้างๆ เท้าศอกสองข้าง
บนโต๊ะแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้ฉัน “ฟุตาบะ”

“อะไรคะ” ฉันผงะถอยห่าง

“ตอนที่แกตั้งวงดนตรีสมัยอยู่ม.ปลาย แม่เคยบอกแล้วว่า จำได้ไหม”

“ต้องเรียนหนังสือและทำงานบ้านไม่ให้ขาดตกบกพร่อง...”

“แล้วไงต่อ”

“ห้ามไปทำตัวสนิทสนมกับผู้ชายในวงง่าย...”

“ยังมีอีกเรื่องนึง” แม่จ้องฉันเขม็ง

ฉันถอนใจ “ห้ามเล่นดนตรีเป็นอาชีพและห้ามออกทีวี”

“ถูกต้อง จำได้แม่นนี่ ถ้าฉันแม่ก็ไม่ต้องอธิบายแล้ว”

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” ฉันร้องห้ามแม่ขณะจะยกจานกลับมาวางที่เดิม
“หนูจำสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ได้ แต่สถานการณ์มันเปลี่ยนไปแล้วนะคะ ตอนที่
ตั้งวงดนตรีสมัยอยู่ม.ปลาย ถ้าหนูทั้งการเรียนออกไปเล่นดนตรีเป็นอาชีพ
มันไม่ใช่เรื่องดีอยู่แล้วค่ะ แต่ตอนนี้หนูเป็นนักศึกษาแล้ว อายุยี่สิบแล้วนะ
แม่ปล่อยให้หนูได้ตัดสินใจทางเดินชีวิตตัวเองเถอะ หนูรู้ตัวเองดีว่าจะเล่น
ดนตรีเป็นอาชีพได้ไหม”

“หืม” แม่จ้องหน้าฉันเขม็ง “แกคิดว่าตัวเองจะเล่นดนตรีเป็นอาชีพ
ได้งั้นสิ ร้องเพลงแบบนั้นเนี่ยนะ”

“หนูมั่นใจค่ะ”

“เฮอะ คิดบวกเกินไปมั้ง เดียวแกก็โดนกระทรวงสั่งแวดล้อมร้องเรียน
เรื่องปล่อยมลพิษทางเสียงหรอก”

“แหม แม่ยังไม่เคยฟังหนูร้องเพลงเลยนะ”

“ไม่ต้องฟังก็รู้ยะ แกเป็นลูกฉันนะ”

“แม่พูดรอกหูหนูอยู่บ่อยๆ ไม่ใช่หรือ ว่าหนูไม่เหมือนแม่”

“แต่พ่อแกก็ร้องเพลงเพี้ยนนะ โอ พูตาบะจังผู้นำสงสาร เรื่องพันธุกรรมมันแก้ไขอะไรไม่ได้หรอก” แม่เคียวสลัดเซเลอรี่ดั่งกรุปๆ แล้วจ้องหน้าฉัน “ยังไงแม็กี่ไม่อนุญาต”

“นะ แม่ หนูขอร้อง” ฉันใช้ลูกอ่อน “ขอหนูไปครั้งนี้ครั้งเดียว กว่าจะได้สิทธิ์ไปออกรายการนั้น หนูต้องผ่านรอบคัดเลือกนะแม่”

“แม่ไม่เคยอนุญาตให้แกไปลงแข่งรอบคัดเลือกนะ”

“หนูเองก็ไม่ได้คิดเหมือนกันว่าจะผ่านรอบคัดเลือก แต่ในเมื่อคว้าโอกาสมาได้แล้ว หนูจะไม่ยอมทิ้งมันไปหรอก นะ แม่ ครั้งเดียวเอง ถ้าหนูไม่มีความสามารถที่จะเล่นดนตรีเป็นอาชีพ ก็แค่ตรอบตั้งแต่สัปดาห์แรก”

“แกต้องตรอบอยู่แล้ว” แม่พูดด้วยน้ำเสียงเย็นชาอย่างกับไม่ได้เป็นแม่ลูกกัน “ไม่ต้องกระเสือกกระสนไปสร้างความอับอายทั่วญี่ปุ่นหรอก”

“กะอีแค้ไปออกทีวี ทำไมแม่ต้องห้ามขนาดนั้นด้วยละ” ฉันขึ้นเสียงดังกว่าเดิม แม่หลับตาคู่หนึ่ง พอลืมตาก็ถลึงตาใส่ฉัน

“แกอยากจะทำอะไรก็เชิญ ต่อไปนี้ฉันจะทำไมไม่รู้ไม่เห็น ถึงแกจะไปพาผู้ชายที่รู้หัวนอนปลายตีนที่ไหนเข้าบ้านแล้วบอกว่ารักเขา จะไปแต่งงานหรือออกไปอยู่ด้วยกันก็เรื่องของแก แต่ฉันขอแกแค่เรื่องเดียว มันไม่ใช่เรื่องเลือบากว่าแรงหรอก แค่แกใช้ชีวิตปกติก็พอ ฉันไม่ได้บอกว่าการเล่นดนตรีร็อคไม่ดี แต่ให้เล่นเป็นงานอดิเรก ไม่ต้องเล่นต่อหน้าคนอื่นได้ไหม”

“ถ้าหนูเล่นต่อหน้าคนอื่น แล้วมันจะเสียหายอะไรละ” ฉันถามที่เล่นที่จริง

“ถ้าฉันยอมบอก แกจะยอมตัดใจไหม” แม่พูดพลางวางตะเกียบเรียบร้อย สีหน้าจริงจังไม่ได้พูดเล่น

“ต่อให้แม่บอก หนูก็ไม่ยอมตัดใจหรอก”

“ตัดใจซะ” แม่ลุกขึ้นจากเก้าอี้ พูดว่าอิมแล้วก่อนจะเดินไปห้อง

ข้างๆ หลังจากนั้น ถึงฉันจะพูดด้วย แม้ก็ปิดปากเงียบเหมือนรูปปั้นหิน

ฉันร้องเพลงประมาณสามนาที่ แล้วพูดคุยกับพิธีกรตามที่ตกลงกันไว้ ตอนซ้อม ฉันฝึกตอบคำถามอยู่หลายรอบ จึงแค่ขยับปากไป แทบจะไม่ต้องใช้ความคิด ช่วงที่ร้องเพลงและตอบคำถาม ฉันดูไม่ออกว่ากล้องตัวไหนจับภาพฉันอยู่ แต่ไม่มีใครมาตีที่หลังเลย ก็คงจะไม่ชี้เหรืหรือมั้ง

กรรมการตัดสินว่าวงฉันผ่านเข้ารอบในสัปดาห์แรก พวกเราทำตามไฮโซตามคำสั่งของผู้กำกับรายการ ขณะที่มีฉันเหลือบมองภาพโคลสอัปใบหน้าตัวเองในจอมอนิเตอร์ ได้แต่ภาวนาให้แม่ไม่ได้ดูการถ่ายทอดสดรายการนี้ วันนี้ฉันน่าจะเข้าเวรดีก แต่ก็วางใจไม่ได้ ในห้องทำงานพยาบาลก็มีทีวี และพยาบาลอาจจะดูรายการเพลงภาคค่ำ

หลังจบรายการ พวกเราหารือคร่าวๆ กับผู้กำกับรายการเรื่องสัปดาห์หน้า แล้วปลีกตัวออกมาตอนตีหนึ่ง ขึ้นรถวากอนที่คันตะเป็นคนขับ แล้วเดินทางออกจากสตูดิโอ

“สำเร็จแล้ว” ยูตากะร้องอย่างสะใจ หลังจากรถแล่นออกไปได้ไม่นาน คงจะดีใจจนเก็บอาการไม่อยู่

“ฉันมั่นใจนะ แต่ก็ยังดีใจอยู่ดี” โทโมฮิโระที่นั่งข้างคนขับพูดอย่างไร้กังวลแล้วหันมาหาฉัน “ยังไงก็ตาม เป็นเพราะความสามารถของฟูตาบะ”

“ไม่ได้เป็นเพราะฉันคนเดียวหรอก พวกนายก็เล่นดีมาก เยี่ยมยอดเลย”

“พวกเราไม่ได้เล่นผิดพลาดร้ายแรงนะ” ยูตากะพูดอย่างพึงพอใจ “แต่การเล่นของพวกฉัน ยังไม่ดีพอหรอก ฟูตาบะ คือนี่เธอร้องดีเป็นพิเศษเลยนะ กรรมการยังชมเปาะกันทุกคน”

“ต้องยกความดีความชอบให้ฟูตาบะคนเดียวเลย” คันตะที่กำพวงมาลัยรถอยู่ก็มองฉันผ่านกระจกมองหลัง

“ขอบใจนะ” ฉันอมยิ้มแล้วเอนตัวพิงเบาะ

ฉันเพิ่งตัดสินใจว่าจะไปออกทีวีเมื่อสามวันที่แล้วนี่เอง อย่าเรียกว่าตัดสินใจเลย ต้องเรียกว่าไม่ยอมถอยถึงจะถูก สมาชิกคนอื่น ๆ ไม่รู้เรื่องที่ฉันให้สัญญากับแม่ พวกเขาปักใจเชื่อว่าเป็นเมื่อตั้งวงดนตรีแล้วก็หวังจะเล่นเป็นอาชีพ ฉันก็อยากเล่นดนตรีเป็นอาชีพเหมือนกัน ไม่ได้อยากทิ้งโอกาสตรงหน้า

ทว่าหลังจากตัดสินใจแล้ว ฉันก็รู้สึกไม่สบายใจ แววดาตุ้ดินของแม่มยังฝังแน่นในสมอง ทำไมแม่ไม่ชอบให้อยู่ต่อหน้าคนเยอะ ๆ ขนาดนั้น

จริงๆ แล้วนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันทะเลาะกับแม่เรื่องออกทีวี ตอนอยู่ม.สาม ฉันเคยจะไปออกรายการเกมโชว์กับเพื่อนร่วมชั้น ตอนนั้นแม่มก็คัดค้านหัวชนฝา อ้างว่ารบกวนเวลาอ่านหนังสือเตรียมสอบเข้าม.สี่ พอบอกว่าที่ฉันอยากจะไปออกรายการนั้น เพราะอยากได้รางวัลสำหรับผู้ร่วมรายการ ซึ่งก็คือเครื่องเล่นวิทยุและซีดี วันรุ่งขึ้นแม่พาฉันไปย่านอากิฮาบาระและซื้อสเตอริโอให้ พร้อมกับถามว่า พอใจแล้วใช่ไหม ฉันพอใจแต่ก็ยังข้องใจ เพราะคิดว่าสเตอริโอน่าจะรบกวนเวลาอ่านหนังสือมากกว่า

ฉันไม่เชื่อหรอกว่า ถ้าตัวเองไปปรากฏตัวต่อหน้าคนเยอะ ๆ แล้วจะเกิดเหตุร้ายขึ้น แต่พอเห็นท่าที่จริงจังของแม่ม ก็ไม่กล้าคิดว่าเป็นเรื่องล้อเล่น ยังคงข้องใจเรื่องนั้นและทุกขโมจมาจนถึงวันนี้ เพราะไม่รักษาสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ ฉันตั้งอกตั้งใจร้องเพลงเวลาเล่นจริง เพราะอยากจะได้ความรู้สึกแย่ ๆ ทิ้งไป เหมือนโชคชะตาเล่นตลก ที่ฉันถ่ายทอดบทเพลงได้ดี

คันตะซึบรามาส่งถึงอะพาร์ตเมนต์แถวสวนสาธารณะซากุจิจิเพื่อน ๆ ในวงทุกคนพักอยู่แถวถนนเส้นนี้ และเป็นเพื่อนม.ปลายเรียนห้องเดียวกัน

โทโมฮิโระชวนฉันเข้าร่วมวงตอนอยู่ม.ห้า ช่วงแรก ๆ ที่ซ้อมวง ฉันรู้สึกว่ามันใช่เลย เหมือนได้เจอสิ่งที่ตัวเองตามหามานาน ตอนนั้นฉันอยู่ชมรมวอลเลย์บอล แต่รู้สึกเหมือนขาดอะไรไป ซึ่งสิ่งนั้นอยู่ที่นั่นแล้ว

“พอรับโคบายาชิ ฟุตาบะเข้ามา วงเราก็เลยสมบูรณ์แบบ” วันหนึ่ง

โทโมฮิโระประกาศกลางวงในร้านกาแฟหลังจากซ้อมดนตรีเสร็จ

พวกเรามองไปรอบๆ ดูว่ามีสาววัยรุ่นนักเรียนอยู่หรือเปล่า ก่อนจะชนกระป๋องเบียร์

ฉันลาออกจากชมรมวอลเลย์บอลแล้วมาเข้าวงดนตรี แต่แม่ตั้งเงื่อนไขนั้นกับฉัน ฉันเล่าเรื่องนั้นให้เพื่อนๆ ในวงฟัง แต่พวกเขาไม่ได้ใส่ใจ

“เงื่อนไขคือห้ามเล่นดนตรีเป็นอาชีพหรือ ฮ่าฮ่าฮ่า แม่ของฟุตาบะก็พูดเกินไป” โทโมฮิโระพูด ยุติการก่อกวนซะได้แล้วก็หัวเราะตาม

ตอนนั้นฉันไม่ึกไม่ฝันเรื่องเล่นดนตรีเป็นอาชีพจริงๆ อย่างมากก็แค่คิดว่า ถ้าได้เจตนาในงานเปิดรั้วโรงเรียนก็คงจะดีนะ แต่พอเข้ามหาวิทยาลัยและเล่นดนตรีจริงจัง พวกเราต่างก็พูดเปรยๆ ทำนองว่าอยากจะทำความฝันให้เป็นจริง เช่น เล่นดนตรีหาเลี้ยงตัวเองบ้างจะได้เล่นคอนเสิร์ตบ้างละ

ก็เลยเข้าร่วมการแข่งขันครั้งนี้

โทโมฮิโระและเพื่อนๆ ในวงคงจะลืมเรื่องที่ฉันให้สัญญากับแม่ไปแล้ว ต่อให้จำได้ก็คงจะไม่เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ ไม่แปลกหรอก ฉันเองก็คิดแบบนั้น

ถ้าบอกว่าจะลาออกจากวง เพื่อนๆ จะมีทำอย่างไรนะ ฉันล่ะอยากรู้เรื่องนั้นจริงๆ แต่ก็ไม่กล้าพูดออกไป

ฉันกับแม่พักอยู่ในอะพาร์ตเมนต์สองชั้น ห้อง 201 จากสถานีรถไฟเดินมาประมาณสิบนาที เป็นห้องขนาด 2DK² ไม่มีเฟอร์นิเจอร์ชิ้นใหญ่และไม่มีแขกมาเยือน จึงมีพื้นที่ค่อนข้างกว้าง ถ้าออกไปยืนตรงระเบียงห้องที่หันหน้าไปทางทิศใต้ จะมองเห็นสวนสาธารณะซากุซึกิ ถือว่าอยู่สบายพอประมาณ

พอเปิดประตูห้อง ฉันเห็นรองเท้าหนังส้นเตี้ยสีน้ำตาลแก่ของแม่วางอยู่ตรงทางเข้าแล้วสะดุ้งโหยง แม่บอกว่าเข้าเวรตึก ก็น่าจะกลับตอนเช้า

² 2DK : ห้องนอน 2 ห้องและห้องขนาดกลาง 1 ห้องสำหรับใช้เป็นห้องครัวและรับประทานอาหาร

นี่นา

ฉันเดินย่องผ่านห้องแม่ไปตี่มน้ำในห้องครัว แล้วกลับมาแง้มประตูเลื่อนห้องแม่ มีฟูกปูอยู่และแม่นอนหันหลังให้อยู่ หัวไหล่บึกบึนโผล่พ้นผ้าห่มนวม นั้นแสดงว่าแม่กำลังไม่พอใจฉันบางอย่าง

ในเมื่อแม่หลับแล้ว ฉันก็ไม่คิดจะปลุก จึงเลื่อนประตูปิดเบาๆ ทว่าจังหวะที่เลื่อนประตูไปได้ห้าเซนติเมตร จู่ๆ แม่ก็ร้องถามว่า “กลับมาแล้วรี”

ฉันเกร็งไปทั้งตัวคล้ายกับโดนไฟดูด “อ๊วย ตกใจหมดเลย แม่ยังไม่หลับหรือคะ ไม่ได้เข้าเวรดึกนี่นา”

“แม่เปลี่ยนเวร”

“อะ หรือคะ...”

ฉันอยากจะรู้ว่าแม่ได้ดูทีวีหรือเปล่า แต่นี้ก็วิธีหาคำตอบไม่ออก จึงมองแผ่นหลังของแม่เงียบๆ แม่ส่งเสียงมาว่า

“แกจะไปออกทีวีสัปดาห์หน้าไหม”

พูดถึงทีวี แสดงว่ารู้แล้ว แม่ดูทีวี ตามแบบนี่แสดงว่ายังไม่โกรธจัด ไม่สิ อาจจะเข้าทำนองก่อนพายุจะมา คลื่นลมมักเงียบสงบ

“คิดว่าจะไปคะ...” ฉันตอบอย่างกล้าๆ กลัวๆ พลังจ้องมองผ้าห่มนวมที่คลุมร่างแม่อยู่ สั้หรณัใจว่าเดี๋ยวแม่จะเลิกผ้าห่มออกแล้วหันมาทำหน้าถมึงทึงใส่ฉัน

แต่แม่ไม่ได้ทำแบบนั้น แค่แค่่นลมหายใจดังเฮอะ แล้วพูดว่า “ถ้าไม่มีธุระอะไร ก็ปิดประตูให้ด้วย แม่หนาว”

“อ้อ ขอโทษคะ” ฉันตั้งท่าจะปิดประตูเลื่อนอีกครั้ง พลังนึกในใจว่า ฤดูนี้ไม่น่าจะหนาวนะ แต่แล้วแม่เรียกอีกที

“ฟุตาบะ”

“อะไรคะ”

“แม่ยอมรับว่าแกร้งเพลงใช้ได้อยู่นะ”

ฉันพูดไม่ออกไปชั่วครู่ เพราะได้ยินเรื่องที่ไม่คาดคิด

“ขอบคุณค่ะ” ฉันโค้งคำนับให้แผ่นหลังของแม่พลางนึกในใจว่าตัวเองเพี้ยนไปแล้วที่พูดแบบนี้ คราวนี้ฉันเลื่อนประตูเปิดได้สนิท

ฉันกลับมาที่ห้องตัวเอง เปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนแล้วซุกตัวใต้ผ้าห่ม ฉันลองคิดหาเหตุผลเรื่องที่แม่ไม่โกรธ แม่คงจะเอือมระอาลูกสาวหัวรั้น หรือเห็นว่าลูกสาวร้องเพลงเก่งเกินคาด ก็เลยสงสารหากจะดับฝันการเล่นดนตรีเป็นอาชีพ

ความวุ่นวายค่อยๆ เข้าเล่นงานฉัน ทั้งที่ยังไม่ได้ข้อสรุปอะไรเลย ความคิดสุดท้ายก่อนที่ฉันจะผล็อยหลับไปคือ แม่คงไม่ได้คัดค้านหัวชนฝาอย่างที่ฉันคิดหรอกมัง

ทว่าหนึ่งชั่วโมงต่อมา ความคิดตื้นๆ แบบนั้นก็พังทลาย

ฉันสะดุ้งตื่นเพราะคอแห้งผาก คลานลงมาจากเตียงและตั้งท่าจะจับลูกบิดประตู แต่แล้วชักมือกลับ ประตูเปิดแง้มอยู่ มองเห็นห้องครัวส่วนหนึ่งจากช่องว่าง

แม่นั่งจุ่มปึกอยู่บนเก้าอี้ หันสายตาไปที่โต๊ะ แต่ไม่ได้มองอะไร ฉันจ้องหน้าแม่แล้วสะดุ้งตกใจ เห็นน้ำตาไหลเป็นทางอย่างชัดเจน แม่นั่งนิ่งเหมือนตุ๊กตา ทำหน้าเหม่อลอย

ฉันไม่ใช่คนมองโลกในแง่ดีพอที่จะสลัดเรื่องของแม่ออกจากหัวได้ ก็เลยลืมเรื่องหิวน้ำแล้วกลับไปนอน

สิ่งที่ฉันทำมันไม่ดีตรงไหนหรือ ก็แค่ออกทีวี แค่อะไรร้องเพลงออกทีวีเอง

มันทำให้แม่ทุกข์ใจขนาดนั้นเลยหรือ

ความรู้สึกแปลกๆ ผุดขึ้นในหัวฉัน รู้สึกว่าเคยเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้มาแล้ว มันไม่ใช่สิ่งที่คลุมเครืออย่างเดจาวู³ เป็นความทรงจำชัดเจนกว่านั้น ฉันครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ निकออก ตอนนั้นนั่นเอง

³ เดจาวู (Déjà vu) มาจากภาษาฝรั่งเศส หมายถึงความรู้สึกราวกับว่าเคยอยู่ในเหตุการณ์ สถานที่ หรือพูดถึงสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ทั้งที่ไม่เคยเกิดขึ้นในชีวิต

ฉันเคยเห็นแม่ทำหน้าเศร้าขนาดนั้นเมื่อนานมาแล้ว ตอนนั้นฉันเพิ่งจะเข้าป.หนึ่ง และย้ายมาอยู่เมืองนี้ได้ไม่นาน

วันนั้นฉันกลับมาบ้านหลังจากโดนเพื่อนร่วมชั้นแกล้ง หัวใจที่แกล้งฉันเป็นเด็กผู้หญิงซึ่งพักอยู่ละแวกเดียวกัน เธอเดินเข้าไปประคบเพื่อนร่วมชั้นแล้วชี้มาที่ฉัน

“แม่ฉันสั่งมาว่า ห้ามไปเล่นและยุ่งเกี่ยวกับเด็กที่ชื่อโคบายาชิคนนี้เป็นอันว่าเข้าใจนะ”

มีหลายคนพยักหน้าเห็นด้วยกับเธอ พวกเขาล้วนเป็นเด็กที่อยู่ในเมืองเดียวกัน

ฉันถามว่า ฉันผิดอะไรหรือ เด็กผู้หญิงคนนั้นยี้ดอกตอบอย่างภาคภูมิใจ “ก็แกเป็นเด็กไม่มีพ่อ แม่ฉันบอกว่า แกไม่มีพ่อตั้งแต่แรกแล้ว ไม่ใช่พ่อตาย นี่แหละที่ผิด ผิดประเพณี”

สงสัยเหลือเกินว่าเด็กผู้หญิงที่เพิ่งจะเข้าป.หนึ่งเข้าใจความหมายของคำว่า ‘ผิดประเพณี’ ดีแค่ไหนเชียว คงจะแค่จำคำที่แม่พูดในบ้านมาใช้ แต่ตอนนี้ฉันพอจะเข้าใจได้ว่า แม่ของเด็กผู้หญิงคนนั้นพูดนินทากับคนอื่นว่าอย่างไร เขาลือกันว่าคุณโคบายาชิไม่ได้แต่งงานออกหน้าออกตาใช่ ท้องไม่ได้แต่ง ไม่รู้เหมือนกันว่าทำงานทำการอะไร แต่ไม่ใช่งานดี ๆ หรอก ทำงานในผับในบาร์หรือเปล่า อาจจะใช่เนะ เพราะตัวเองก็ยังไม่รู้เลยว่าใครเป็นพ่อเด็ก มีคนทำผิดประเพณีย้ายมาอยู่แถวนี้ น่าขยะแขยงเนอะ

วันนั้นฉันร้องไห้กลับมาบ้าน พอเห็นหน้าแม่ก็ชักใช้ทันที แม่คะ หนูผิดประเพณีหรือ หนูผิดที่ไม่มีพ่อเหมือนเด็กคนอื่นหรือคะ

แม่ได้ยินคำถามฉันแล้วครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แต่พอเงยหน้ามองฉันก็หัวเราะร่า ฮ่าฮ่าฮ่า “พุตาบะ ไม่ต้องไปใส่ใจคำนินทาพรรคนั้นหรอก เพราะคนอื่นมันอิจจาแก”

“อิจจาหนู ทำไมล่ะคะ”

“มันแน่นอนอยู่แล้ว เพราะว่าอิสระัง เด็กที่มีพ่อ จะไม่ได้รับอิสระัง จะโดนบ่นให้ทำตัวดีๆ ต้องทำตัวเป็นกุลสตรี แม่เคยจู้จี้กับแกเรื่องนั้นไหมล่ะ”

“ไม่เคยค่ะ”

“เห็นไหม อยู่กันแค่ผู้หญิงสองคนมันดีที่สุดในแล้ว คนอื่นมันอิจฉาก็เลยใส่ร้ายป้ายสีแก เข้าใจแล้วใช่ไหม”

ฉันรู้สึกตัวเองเข้าใจแล้ว จึงพยักหน้า “เข้าใจแล้วค่ะ”

“ถ้าเข้าใจก็ดีแล้ว” แม่เอามือประคองหน้าฉันแล้วเขย่าไปมา “ถ้าคราวหน้าแกโดนแกล้งแล้วร้องให้กลับมา แม่จะไม่ให้เข้าบ้าน แกต้องสู้มันไม่ต้องกลัว ถ้าเจ็บตัวกลับมา ฉันจะทำแผลให้แกเอง เดี่ยวฉันจะไปบอกเพื่อนแกเอง ว่าฉันเป็นพยาบาลและทำแผลเก่งด้วย ไม่ต้องอ้อมมือให้ลูกฉัน”

คำพูดของแม่ทรงพลังและสร้างความกล้าหาญให้ฉัน

ทว่าคืนนั้นฉันเห็นแม่นั่งพับผ้าบนเสื่อทาทามิ ปูที่นอนด้วยอาภากรเหม่อลอย แม่ทอดตามองไปไกล ไม่เห็นฉันเดินออกมาจากห้องอาบน้ำ ทันใดนั้นฉันเห็นแม่ร้องไห้ วินาทีที่เห็นภาพนั้น ฉันกลับเข้าไปในห้องอาบน้ำอีกครั้ง ยืนอยู่ข้างเครื่องซักผ้าด้วยความรู้สึกเชื่อมั่นในสัญชาตญาณของเด็กว่า แม่มีความลับที่บอกใครไม่ได้เกี่ยวกับชาติกำเนิดของฉัน แต่ฉันไม่แน่ใจว่าความลับนั้นเกี่ยวกับพ่อหรือเปล่า

เมื่อกี้แม่มีอาการเหมือนคืนนั้น

แต่คราวนี้ไม่รู้ว่ชาติกำเนิดของฉันทำให้แม่ทุกข์ใจอีกแล้ว หรือเรื่องที่ฉันไปออกทีวีเป็นชนวนเหตุให้แพนโดร่า กล่องแห่งหายนะเปิดออกกันแน่

มารีโกะ

ตอนที่ 2

วันที่ 10 กรกฎาคม เครื่องบินลำที่ฉันโดยสารลงจอดที่สนามบินฮานาเนะ เวลาบ่ายสามโมงห้านาที ฉันรับกระเป๋าแล้วนั่งรถไฟฟารางเดี่ยวจากสนามบินไปลงที่เมืองฮามามัตสึ ฉันมากรุงโตเกียวเป็นครั้งที่สามแล้ว แต่สองครั้งแรกไม่มีปัญหาเพราะเดินตามหลังเพื่อนไป ส่วนครั้งนี้ฉันต้องตัดสินใจทุกอย่างด้วยตัวเอง

ฉันนั่งรถไฟสายยามาโนเตะจากเมืองฮามามัตสึไปย่านชินยูกะโยโกอิคุง นักศึกษามหาวิทยาลัยฮอกไกโดบอกทางไปมหาวิทยาลัยเทโตะให้ฉันแล้ว ฉันจับประเด็นจากสิ่งที่เขาบอกได้ จึงแทบจะไม่หลงทาง แต่ไม่ว่าจะไปที่ไหน ก็เจอผู้คนเยอะแยะมากมายขนาดขับไปโรกับฮาโกดาเตะยังเทียบไม่ติด ทำให้ฉันงงจนทำอะไรไม่ถูก แม้แต่ซื้อตั๋วรถไฟยังใช้เวลาานทั้งที่เป็นป้ายวันเสาร์ แต่ดูราวกับช่วงเช้าวันทำงาน

ผู้โดยสารรถไฟสายยามาโนเตะส่วนใหญ่เป็นวัยรุ่น ถ้าถามว่าพวกเขาแตกต่างกับวัยรุ่นที่ฮอกไกโดอย่างไร ฉันก็รู้เหมือนกัน คงจะต่างกันที่เสื้อผ้าและทรงผมละมั้ง ฉันเป็นคนไม่ตามแฟชั่นอยู่แล้ว ก็เลยไม่รู้ว่ตอนนี่วัยรุ่นที่ขับไปโรนิยมแต่งตัวกันแบบไหน แต่ที่แน่ๆ คือฉันรู้สึกกลัววัยรุ่นที่นี้อย่างไม่มีเหตุผล ตอนอยู่ฮอกไกโดไม่เคยรู้สึกแบบนี้ อาจเป็นเพราะภาพลักษณ์ของกรุงโตเกียวในความคิดฉันทำให้ตัวเองรู้สึกวิตกกังวล

ย่านชินยุมะมีผู้คนเยอะแยะยิ่งกว่า สถานีรถไฟก็สลับซับซ้อนราวกับเขาวงกตในนิยายเรื่อง ‘สมัญญาแห่งดอกกุหลาบ’⁴ ฉันถือกระดาดไม้ที่โยโกอิคุงเขียนให้ในมือข้างหนึ่ง วิ่งวนมองหาป้ายจนมาถึงช่องตรวจตั๋วของรถไฟสายอินคาชิระในที่สุด อีกแค่จิตใจเดียว

“ที่โตเกียว อย่าไปถามทางคนอื่นที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่สถานีรถไฟดีกว่านะ”

โยโกอิคุงแนะนำฉันแบบนั้น เพราะคนส่วนใหญ่เอาแต่เดินไปตามเส้นทางที่ใช้ประจำ ไม่รู้ว่าตัวเองอยู่ตรงจุดไหน ไปถามทางพวกเขา ก็มีแต่จะสร้างความรำคาญ ถึงแม้จะบอกทางให้ แต่ก็รับประกันว่าจะถูกต้องหรือเปล่า ฉันคิดว่าไม่ใช่เรื่องแปลกหรอก ก็ในเมื่อรถไฟแล่นตัดกันเป็นตารางแบบนี้ ซ้ำภายในสถานีรถไฟก็ดูเหมือนเขาวงกต

นั่งรถไฟไปประมาณสิบนาทีก็ถึงสถานีปลายทาง รอบๆ สถานีรถไฟมีตึกสูงตั้งตระหง่าน รถติดบนท้องถนน ในสายตาของฉันมองว่าย่านนี้เหมือนเมืองใหญ่ และเพิ่งรู้ว่าแถวนี้เป็นแหล่งที่มีผู้คนพลุกพล่านในกรุงโตเกียว ถ้านั่งรถไฟจากชิปปะโรไปสิบนาที จะไม่ค่อยเห็นบรรยากาศในเมืองแล้ว

ร้านแฮมเบอร์เกอร์ที่มีสาขาทั่วประเทศญี่ปุ่นตั้งอยู่เบื้องหน้า ฉันดูจนแน่ใจว่าเป็นร้านที่นัดหมายกันไว้ ก่อนจะเข้าไปซื้อแฮมเบอร์เกอร์ธรรมดากับโคล่า ฉันดูนาฬิกาข้อมือ ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายสามโมงห้าสิบนาที

แฮมเบอร์เกอร์รสชาติเหมือนเดิม ฉันกินเสร็จตอนสี่โมงกว่าๆ แต่อีกฝ่ายยังไม่มา ฉันถือแก้วโคล่าที่ดื่มใกล้จะหมดแล้ว มองไปที่ทางเข้า รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นแอนน์ เซอร์ลีย์กำลังรอแมทธิว คัทเบิร์ตมารับที่สถานีรถไฟโบรท์ ริเวอร์⁵ จะมารับฉันจริงๆ หรือเปล่านะ หรือมาแล้วแต่มอง

⁴ นิยายแนวประวัติศาสตร์และรหัสคดีเรื่องแรกของ อุมแบร์โต เอโก นักเขียนชาวอิตาลี ได้รับการยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมคลาสสิกร่วมสมัย

⁵ หากหนึ่งในวรรณกรรมเยาวชนเรื่อง Anne of Green Gables หรือโลกของแอนน์ ผลงานประพันธ์เรื่องแรกของลูซี่ โหมด มอนต์โกเมอรี นักเขียนสตรีชาวแคนาดา

ไม่เห็นฉัน แอนน์ เซอร์ลีย์เจอเหตุการณ์ที่ว่า ถึงแม้เธอจะได้เจอแมทธิว คัทเบิร์ดที่มารับ แต่เกิดความผิดพลาดบางอย่าง ทำให้เขาคิดว่าเธอเป็น เด็กผู้ชายและรู้สึกผิดหวัง

หญิงร่างสูงสวมเสื้อโปโลสีน้ำเงินและกางเกงสีครีมเข้ามาในร้าน ตอนสี่โมงยี่สิบนาที เธอกวาดตามองทั่วร้าน พอเห็นหน้าฉันก็เดินตรงดิ่ง เข้ามาหา สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง

“คุณอุจิจิเอะ มาริโกะใช่ไหม” น้ำเสียงแหบเส่น

“คุณชิโมะโจหรือคะ”

“ค่ะ” เธอพยักหน้า “ขอโทษที่มาช้า พอดีว่าอาจารย์เรียกใช้งาน กะทันหัน”

“ไม่เป็นไรคะ ฉันเพิ่งมารอได้ไม่นาน”

“ถ้าฉันก็คอยยังชั่ว ฉันเราไปกันเลยดีไหม”

“คะ ดีค่ะ” ฉันรีบถือกระเป๋า

พวกเราข้ามทางม้าลาย เพราะมหาวิทยาลัยอยู่ไม่ไกล เดินไปไม่กี่นาที

“เขียนอัตชีวประวัติของคุณพ่ออยู่หรือ” คุณชิโมะโจถาม คงทราบ เรื่องจากโยโกอิคุงแล้ว ค่ะ ฉันตอบ

“เขียนเป็นภาษาอังกฤษด้วยใช่ไหม เก่งจังเลย ถึงจะเรียนสาขา วรรณคดีอังกฤษ แต่เพิ่งอยู่ปีหนึ่งเองนี่”

“อู๋...ไม่ได้เก่งหรอกค่ะ”

“เก่งสิ น่าอิจฉาซะมัด ที่มีคุณพ่อเป็นแรงบันดาลใจให้อยากจะเขียน อัตชีวประวัติ พ่อฉันนะ เป็นหมอคนที่เฉื่อยชา สมองคิดแต่เรื่องหาเงิน” น่า อิจฉาจริง ๆ คุณชิโมะโจพูดซ้ำ

“เอ่อ” ฉันเอ่ย “เมื่อไหร่ถึงรู้กันที่ว่าเป็นฉันคะ”

“เมื่อไหร่ อ้อ เด็กผู้หญิงถือกระเป๋าเดินทางใบใหญ่เข้าร้านแมคโดนัลด์

“ไม่ได้มีเยอะหรอก” คุณชิโมะโจตอบคำถามเหมือนเป็นเรื่องธรรมดา

กำแพงรั้วยาวปรากฏทางด้านขวา ต้นไม้ใบเขียวแตกกิ่งก้านโผล่ออกมานอกรั้ว ยืนล้ำเข้ามาในถนน แสดงให้เห็นว่าในกรุงโตเกียวก็ยังมีความต้นไม้

“อยากรู้เรื่องอะไรล่ะ” คุณชิโมะโจถามหลังจากก้าวเข้ามาในรั้วกำแพง

“อืม อยากรู้เรื่องทั้งหมดสมัยที่พ่อเป็นนักศึกษาค่ะ...”

“อย่างเช่นเคยเรียนอยู่ห้องไหนสินะ แต่เรื่องมันผ่านมาสยามสิบปีแล้ว ตอนนี้อย่างไรก็เปลี่ยนไป...รู้ไหมว่าคุณพ่อเรียนวิชาเอกอะไร”

“ตอนนี้อยู่สอนวิศวกรรมชีววิทยาการเจริญอยู่ที่มหาวิทยาลัยค่ะ”

“ชีววิทยาการเจริญหรือ...” คุณชิโมะโจชะงักฝีเท้า เสียผมทรงสั้น

“อาจจะไม่ได้ทำวิจัยเรื่องเดียวกันกับสมัยเป็นนักศึกษาก็ได้นะ แต่ถ้าไปถามอาจารย์อุเมสูก็น่าจะรู้ เป็นอาจารย์วิชาสัมนาของตนเอง”

“อาจารย์อุเมสุ มาซาโยชิหรือคะ”

ฉันทถาม คุณชิโมะโจยกคิ้วข้างหนึ่งให้ “รู้จักด้วยหรือ”

“ไม่ได้รู้จักหรอกค่ะ” ฉันทยิบไปรษณียบัตรรอยพรบหนึ่งจากกระเป๋าทือ ชื่อผู้ส่งเขียนว่า อุเมสุ มาซาโยชิ “ฉันคิดว่าเขาเกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยเทโตะและเป็นคนเดียวที่ยังติดต่อกับพ่ออยู่”

“อ้อ ถ้าฉันอาจารย์อุเมสุคงให้คำตอบเรื่องนั้นได้ แหม บังเอิญจังเลยเนอะ” คุณชิโมะโจก้าวเดินอีกครั้ง ฉันทถือกระเป๋าดำเดินตามเธอไป

เมื่อมาถึงหน้าอาคารสี่ชั้นสีขาว คุณชิโมะโจบอกให้ฉันทรออยู่ตรงนี้ แล้วหายเข้าไปข้างใน ฉันทยืนอยู่คนเดียวพลางมองนักศึกษาสัญจรไปมาในมหาวิทยาลัย นักศึกษาสวมเสื้อกาวน์ดูสง่ากันทุกคน แสดงสีหน้ามั่นใจ เมื่อสามสิบปีก่อน พ่อก็คงจะเป็นแบบนี้เหมือนกัน

แน่นอนว่าการเขียนอัตชีวประวัติของพ่อเป็นเรื่องโกหก

เป้าหมายของฉันทมีเพียงหนึ่งเดียว คือการไขปริศนาเรื่องการเสียชีวิต

ชีวิตโดยผิดธรรมชาติของแม่เมื่อหลายปีก่อน

ฉันมั่นใจว่าแม่ฆ่าตัวตาย หลังเกิดเหตุก็คิดหาวิธีพิสูจน์ความจริงมา โดยตลอด ทว่าพ่อซึ่งเป็นคนเดียวที่รู้ความจริงเรื่องนี้กลับรูดชิปปากเงียบ ส่วนฉันใช้ชีวิตอยู่ในหอพัก จึงไม่มีโอกาสพิสูจน์ความจริง ได้แต่ปล่อยให้ วันเวลาผ่านไปทั้งที่รู้สึกทุกข์ทรมาน

ฉันได้เบาะแสแรกเมื่อฤดูใบไม้ผลิปีนี้ หลังเกิดเหตุห้าปีเศษ

เมื่อเดือนเมษายน ฉันเข้าศึกษาที่มหาวิทยาลัยสตรีแห่งหนึ่งในเมือง ชับโปร และขอไปพักอยู่ที่บ้านเกิดของแม่ร่วมกับครอบครัวของน้ำชาย

น้ำชายและน้ำสะใ้มีลูกสาวคนหนึ่งเพิ่งจะขึ้นม.ปลาย เธอชื่อ คาโอรุจัง เป็นเหมือนน้องสาวแท้ๆ ของฉัน ตอนที่ฉันมาอยู่ด้วย คาโอรุจัง เอาหนังสือแผนที่กรุงโตเกียวกับตารางเวลาเก่าๆ มาให้ฉันดู เธอบอกว่า ช่วงที่ปรับปรุงบ้านหลังนี้ เจอของเหล่านั้นในลิ้นชักแทนบูชาขณะจัดเก็บ ข้าวของเครื่องใช้ของยายที่เสียชีวิตไปแล้ว

“แผนที่โตเกียวดูเก๋ดีนะ หนูถามพ่อว่า ขอได้ไหม พ่อตอบว่า เอาไปสิ หนูก็เลยเอาไปเก็บไว้ในห้องตัวเอง ดูลึ มีชื่อสถานที่ที่อยู่ในละคร ด้วย รูปโปงงิเอะ ฮารากุเอะ หนูเคยเปิดแผนที่เล่นๆ ว่าสถานที่พวกนั้น อยู่ที่ไหน”

ตอนที่ไ้ยินเรื่องนั้น ฉันเปลออมยิ้ม ตัวเองก็เคยทำแบบนั้น สมัยอยู่ม.สาม เพื่อนร่วมชั้นชอบลูกโลกมาจากบ้าน ฉันหาตำแหน่งของ รัฐพรินซ์เอดเวิร์ดไอแลนด์ในวรรณกรรมเรื่อง ‘โลกของแอนน์’ และเมือง ซาลซ์บูร์กในภาพยนตร์เรื่อง ‘มนต์รักเพลงสวรรค์’⁶ ส่วนคาโอรุจัง คงอยาก จะหาตำแหน่งของรูปโปงงิกับฮารากุสินะ

แน่นอนว่าที่คาโอรุจังเอาของเหล่านั้นให้ฉันดูไม่ใช่เพราะว่าอยากจะ เล่าเรื่องนั้น เธอต้องการจะบอกว่าแผนที่และตารางเวลาเป็นของปู่ หรือ

⁶ ชื่อภาษาอังกฤษคือ ‘The Sound of Music’

แม่ฉัน

คาโอรุจังเปิดตารางเวลาหน้าตารางเที่ยวบินภายในประเทศ ที่ ตารางบินโตเกียว - ฮาโกดาเตะที่มีรอยหมึกปากกาถูกลิ้นสีน้ำเงินวางอยู่ และ เที่ยวบินโตเกียว - ซัปโปโรที่ทำสัญลักษณ์ด้วยปากกาถูกลิ้นสีแดงกันอีก หลายจุด จากนั้นเปิดไปหน้ารถไฟสายหลักของฮาโกดาเตะ

“ดูสิ หน้านี้ก็มีรถไฟที่ทำสัญลักษณ์ไว้ด้วย หากดูเทียบกับตาราง บินแล้วจะเข้าใจ ถ้านั่งเครื่องบินจากโตเกียวมาลงสนามบินชิโตเสะ จะมี รถไฟแล่นไปฮาโกดาเตะ ดังนั้นคนที่ใช้ตารางเวลานี้อยากจะเดินทางไป กลับระหว่างฮาโกดาเตะกับโตเกียว แล้วก็คิดเผื่อกรณีจตุรถือเครื่องบินจาก ฮานะดะกลับมาฮาโกดาเตะไม่ได้ ก็จะกลับมาโดยแะที่สนามบินชิโตเสะ”

ฉันทั้งมูมมองอันเฉียบคมของลูกพี่ลูกน้องที่เป็นเด็กม.สี่ เมื่อได้ ข้อมูลขนาดนี้แล้ว ที่เหลือฉันก็คิดต่อเองได้ คนที่อยู่ฮาโกดาเตะและเข้า ออกห้องยายได้มีแค่แม่คนเดียว

“ยอดไปเลย คาโอรุจัง เหมือนมิสแมร์เปิล⁷เลยนะ” ฉันชมเธอ

ทว่าความร่าเริงของคาโอรุจังหายไปคำพูดถัดมา เธอพูดอย่าง เกรงใจว่า

“ที่ป่าเขาของสิ่งนี้มาใส่ไว้ในแท่นบูชา อาจจะยากให้มันเป็นของดู ต่างหน้าป่า เพราะเป็นช่วงเวลาเดียวกับอุบัติเหตุครั้งนั้นพอดี”

ฉันสะดุ้งตกใจ หันไปมองหน้าปัดตารางเวลาอีกครั้ง และรู้ว่าตัวเอง มองข้ามสิ่งสำคัญไป

ตารางเวลาเป็นของเดือนธันวาคมเมื่อห้าปีครึ่งที่ผ่านมา ไซเลเย แม่ เสียชีวิตในเดือนธันวาคมที่เปรียบเสมือนฝันร้าย แสดงว่าแม่มาโตเกียว ก่อนที่จะเกิดเหตุ

ฉันถามพ่อเรื่องนี้โดยตรง พ่อลงเลที่จะตอบคำถามฉันอย่างเห็นได้

⁷ มิสแมร์เปิล (Miss Marple) ตัวละครนักสืบสาวแก่ในงานเขียนของอากาธา คริสตี้ ราชนิแห่งอาชญ นิยาย

ชัด พ่อฉันหยิบตารางเวลากับแผนที่กรุงโตเกียวให้ดู และเล่าข้อสันนิษฐานของคาโอรุจังให้ฟัง พ่อก็นั่งขีดเผือด

ทว่าพ่อตอบคำถามฉันแบบนี้

“แม่ไม่ได้ไปโตเกียวหรอก ลืมเรื่องไฟไหม้นั้นไปได้แล้ว”

จากนั้นพ่อก็ทำตัวเย็นชาใส่ฉัน

แต่เมื่อได้เห็นท่าทีของพ่อแบบนี้แล้ว ฉันกลับยิ่งมั่นใจว่า แม่มาโตเกียวก่อนที่จะฆ่าตัวตาย และการมาโตเกียวมีความจริงบางอย่างซ่อนอยู่

ถ้าพูดถึงโตเกียว ฉันนึกขึ้นได้อีกเรื่องหนึ่ง นั่นคืออาการตื่นตระหนกของพ่อตอนที่ฉันบอกว่าอยากจะไปเรียนมหาวิทยาลัยที่โตเกียวเมื่อปลายปีที่แล้ว ห้ามไปโตเกียว ถ้าเด็กสาวไปอยู่ในเมืองแบบนี้ตามลำพัง เดี่ยวจะเสียผู้เสียคน พ่อพูดด้วยอารมณ์และไร้เหตุผล แทบไม่น่าเชื่อว่าเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย

ตอนนั้นฉันตีความว่าพ่อคงจะเหงา เพราะนึกเหตุผลอื่นไม่ออก แต่หลังจากรู้เรื่องแม่มาโตเกียว ฉันก็เลยปักใจเชื่อว่า พ่อไม่ยอมให้ฉันไปโตเกียว เพราะมีเหตุจำเป็นอะไรบางอย่าง

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ฉันสืบหาความเกี่ยวข้องระหว่างแม่กับโตเกียวเท่าที่เวลาจะอำนวย ลองสอบถามน้าชายและสืบประวัติของแม่ ผลปรากฏว่าแม่ไม่มีคนรู้จักที่โตเกียว และโตเกียวไม่ใช่เมืองที่แม่คุ้นเคย ความเป็นไปได้มีแค่ทางเดียวคือ การที่แม่มาโตเกียวเกี่ยวข้องกับบิดาของพ่อสมัยที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทโตะ

ฉันเจอหลักฐานบอกใบ้จุดหมายปลายทางของแม่แค่อย่างเดียว คาโอรุจังพบว่าในแผนที่กรุงโตเกียวมีจุดที่ทำสัญลักษณ์ไว้ ตัวอักษรคำว่า ‘หมู่ 1 โซชิงายะ’ ในแผนที่หน้าเขตเซตางายะถูกรวบรวมด้วยดินสอ ฉันลองเปิดดูหน้าอื่นด้วย แต่ไม่เจอสัญลักษณ์แบบนี้เลย

หมู่ 1 โซชิงายะ เขตเซตางายะ อาจจะเป็นจุดหมายปลายทางของแม่ เท่าที่ดูแผนที่ไม่ได้มีอาคารขนาดใหญ่เป็นพิเศษ เป็นไปได้ว่าแม่ไป

เยี่ยมบ้านใครสักคน

ฉันลองตรวจสอบสมุดบันทึกที่อยู่และจดหมายต่างๆ ที่บ้านเกิด ในเมืองฮาโกดาเตะอย่างละเอียดถี่ถ้วน แต่ไม่เจอที่อยู่แถวโซซิงายะ เขตเซตางายะ

คนรู้จักของพ่อสมัยเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเทโตะอาจจะพักอยู่แถว นั้น ทำให้ฉันอยากจะไปโตเกียวเดี๋ยวนั้นเลย แต่ตอนนี้เบาะแสยังน้อยเกินไป ขึ้นไปโตเกียว ก็คงจะยืนตัวแข็งทื่อ ไม่รู้จะทำอะไรต่อ

ฉันเจอกุญแจสำคัญช่วงที่ใกล้จะถึงปิดเทอมฤดูร้อนและเริ่ม ภาระงานกระวายใจ กุญแจที่ว่าคือรูปถ่ายใบหนึ่ง วินาทีที่เห็นรูปใบนั้น ฉัน ตัดสินใจเลยว่าจะต้องไปสืบเรื่องพ่อสมัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทโตะ และมั่นใจว่ามันเป็นหนทางที่ถูกต้อง

ก่อนจะมาโตเกียว ฉันค้นหาคณที่มีเส้นสายในคณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทโตะ โยโกอิคุง นักศึกษามหาวิทยาลัยฮอกไกโดซึ่งอยู่ชมรม อาสาสมัครเหมือนกัน บอกว่าตัวเองมีรุ่นพี่ผู้หญิงสมัยม.ปลายเรียนอยู่ที่นั่น ฉันขอให้เขาช่วยแนะนำผู้หญิงคนนั้น ซึ่งก็คือคุณชิโมะโจ

“ขอโทษที่ให้ร้อ”

เสียงที่ดังมาจากข้างหลังเรียกสติฉันกลับมา คุณชิโมะโจออกมา จากอาคาร เธอเห็นฉันแล้วยกมือไหว้กันเป็นรูปกากบาท “ตอนนี้อาจารย์ อุเมสุสอนหนังสืออยู่ เอาไว้ค่อยมาใหม่อีกครั้ง เอ่อ ถ้าเป็นคีนันจะได้ไหม”

“ได้ค่ะ ฉันจองโรงแรมไว้แล้ว”

“จะกลับฮอกไกโดคีนันวันพรุ่งนี้สินะ”

“ใช่ค่ะ จองตัวเครื่องบินเที่ยวกลางคืนเอาไว้ ต้องไปถึงฮาเนดะ ก่อนหกโมงเย็น”

“จั้นหรือ ถ้าจั้นก็ยังพอมีเวลานะ” เธอยิ้มแล้วกอดอก “แล้วตอนนี้ จะทำยังไงดี มีเรื่องอื่นที่อยากจะรู้เกี่ยวกับคุณพ่ออีกไหม”

“เอ่อ ขอดูสมุดรายชื่อได้ไหมคะ”

“สมุดรายชื่อ ของอะไรหรือ”

“สมุดรายชื่อของคณะแพทยศาสตร์ค่ะ ถ้ามีชื่อและที่อยู่ของศิษย์เก่า...”

“อ้อ นึกออกแล้ว” เธอติดนิ้ว “ถ้ามันต้องไปห้องสมุด เราไปกันเถอะ” พอเธอพูดจบก็เดินนำไป

ห้องสมุดมีบรรยากาศขลังและโอ่อ่า ดูราวกับหอประชุมใหญ่ของมหาวิทยาลัยชั้น ข้างในเงียบสงัดเหมือนพิพิธภัณฑ์ ชั้นล่างของไว้ที่ชั้นหนึ่ง แล้วเดินตามคุณชิโมะโจเข้าไปในห้องค้นคว้าบนชั้นสอง ข้างในห้องไม่มีหนังสือแม้แต่เล่มเดียว มีแค่โต๊ะกับเก้าอี้ ตรงมุมห้องมีผู้ชายท่าทางเหมือนเจ้าหน้าที่ห้องสมุดอยู่แค่คนเดียว ไม่มีผู้ใช้บริการเลย

คุณชิโมะโจหยิบบัตรนักศึกษาแล้วเดินไปหาเจ้าหน้าที่ชาย เธอน่าจะรู้จักเขา คู่กันสองสามคำเรื่องฟุตบอลขณะทำเรื่องขอใช้บริการ เจ้าหน้าที่ชายยิ้มพร้อมกับมองมาทางฉัน แล้วทำหน้าตกใจ

“นี่เพื่อนคุณชิโมะโจหรือครับ” เขาถาม

“เพื่อนของเพื่อน” คุณชิโมะโจตอบ “น่ารักใช่ไหมล่ะ”

“ครับ แต่เหมือนเคยเจอที่ไหนสักแห่ง เอ่อ ที่ไหนน้า”

“โกหกไม่เนียนอีกแล้ว ถ้าคิดจะจับโดยใช้คำพูดแบบนั้น มันไม่สำเร็จหรอก”

“เปล่า ไม่ใช่อย่างนั้น ผมคุ้นหน้าเธอจริงๆ”

“ฉันไม่คุ้นหน้าคุณค่ะ” ฉันพูด

“เอ๊ะ งั้นหรือครับ...” เจ้าหน้าที่ชายมองหน้าฉันพลางครางเบาๆ

“เรื่องนั้นช่างมันเถอะ รีบไปหยิบสมุดรายชื่อมา ถ้าฉันงานฉันจะฟ้องมหาวิทยาลัยนะ”

จังหวะที่คุณชิโมะโจพูดคำนั้น เจ้าหน้าที่ชายตบมือดังฉาด

“นึกออกแล้ว ที่วีเมื่อกันนี้”

“ที่วี ทำไมหรือ” คุณชิโมะโจถาม

“ออกที่วีไง รายการเพลงตอนห้าทุ่มคืนวันศุกร์”

เขาบอกชื่อรายการ แต่ฉันไม่รู้จัก คงจะเป็นรายการที่ไม่ได้ออกอากาศในฮอกไกโด

“รายการนั้นมีช่วงหนึ่งที่ให้วงดนตรีสมัครเล่นมาออก เธอหน้าตาเหมือนนักร้องของวงที่มาออกเมื่อคืน ไม่ใช่เธอจริงๆ หรือ” เขาถามด้วยสีหน้าจริงจัง ดูไม่ออกว่าพูดจริงหรือล้อเล่น

ฉันส่ายหน้า “ไม่ใช่ค่ะ”

“เอี จริงหรือ”

“พูดอะไรของนาย เด็กคนนี่เพิ่งมาจากฮอกไกโด เลิกพูดเล่นและตั้งใจทำงานได้แล้ว”

“ผมไม่ได้พูดเล่นนะ” เจ้าหน้าที่ชายพูดพลางเข้าไปในห้องด้านใน พอประตูปิดสนิท คุณชิโมะโจพูดเบาๆ “ระวังหน่อยนะ เพราะในโตเกียวมีผู้ชายที่พยายามจะเข้าหาด้วยวิธีแบบนั้นเต็มไปหมด”

ค่ะ ฉันตอบยิ้มๆ

เจ้าหน้าที่ชายหอบแฟ้มเล่มหนาออกมา

“กรุณาดูที่นี่นะครับ แล้วก็ห้ามถ่ายเอกสาร” เขาพูดพร้อมกับยื่นแฟ้มให้คุณชิโมะโจ ดูท่าทางจะพูดจาสุภาพเวลาให้บริการจนติดเป็นนิสัย จากนั้นเหลือบมองฉันแล้วพิมพ์ “ถึงยังไงก็เหมือนอยู่ดี ถ้าเป็นใบหน้าของผู้หญิงที่ผมชอบ เห็นแค่ครั้งเดียวก็ลืมไม่ลงหรอก”

“ตื้อชะมัดยาด” คุณชิโมะโจปฏิเสธอย่างไม่ไยดี

พวกเราเลือกนั่งโต๊ะริมหน้าต่าง

“นี่คือสมุดรายชื่อศิษย์เก่าคณะแพทยศาสตร์ ลองหาชื่อคุณพ่อ ก่อนสิ แต่ต้องมีอยู่แล้วละ เดี่ยวฉันจะไปถามอาจารย์อุเมสุเรื่องตารางเวลา อีกครั้งก่อนนะ”

“ขอบคุณค่ะ ฝากด้วยนะคะ”

ฉันมองส่งคุณซิโมะโจออกไปนอกห้อง แล้วเปิดสมุดรายชื่อเก่าๆ ออกดู จริงๆ แล้วฉันนำรายชื่อผู้ที่จบการศึกษาในแต่ละปีมาเย็บรวมกัน ไม่ใช่สมุดที่ได้จากการรวบรวมรายชื่อในช่วงเวลาหนึ่ง ดังนั้นหน้ากระดาษช่วงแรกๆ เปลี่ยนสีไปหมดแล้ว แถมยังพิมพ์ไม่ค่อยดี สมุดรายชื่อศิษย์เก่าของมหาวิทยาลัยที่มีประวัติศาสตร์กว่าเจ็ดสิบปีย่อมผ่านร้อนผ่านหนาวมานาน

ฉันรู้ปีที่พ่อเรียนจบจากอายุของพ่อ การหาชื่อในสมุดรายชื่อจึงไม่ใช่เรื่องยากลำบากนัก นักศึกษารุ่นที่ 43 ห้อง 9 มีนักศึกษาชื่อ อูจิจิเอะ คิโยชิ ถัดลงมาเป็นชื่อของ อูเมสุ มาซาโยชิ

ข้างๆ ชื่อของแต่ละคนระบุชื่อสถานที่เรียนต่อหลังจบการศึกษา ข้างชื่อพ่อเขียนว่ามหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะ เป็นมหาวิทยาลัยที่อยู่ในเมืองอาซาฮิกาวะ ในรุ่นเดียวกันไม่มีใครเลือกเรียนต่อที่เดียวกับพ่อ เพราะไม่ค่อยมีใครเลือกเรียนหลักสูตรบัณฑิตศึกษาที่มหาวิทยาลัยอื่น เพราะพวกเขามีเป้าหมายที่จะเป็นแพทย์ เมื่อเรียนจบจากมหาวิทยาลัยเทโตะ ปกติแล้วจะไปเป็นแพทย์

ฉันสงสัยว่าทำไมพ่อถึงเลือกมหาวิทยาลัยในเมืองอาซาฮิกาวะ คงเพราะอยู่ใกล้บ้านเกิดที่โทมาโกมาอิ ไม่น่าจะใช้หรอก ถ้าอย่างนั้นคงไม่มาเรียนที่มหาวิทยาลัยเทโตะตั้งแต่วัยแรก

เมื่อก่อนฉันไม่เคยคิดเรื่องนั้นเลย แต่เมื่อสงสัยแล้วก็ต้องหาคำตอบ

ฉันลองตรวจสอบสถานที่เรียนต่อของศิษย์เก่ารุ่นก่อนหน้าพ่อเล็กน้อย เพราะคิดว่าน่าจะมีคนที่เลือกไปเรียนต่อมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะก่อนหน้าพ่อ แต่ถึงแม้จะตรวจสอบย้อนกลับไปถึงแค่ไหนก็ไม่เจอเลยสักคน ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกว่าการเลือกของพ่อช่างประหลาด

ขณะที่ฉันถอดใจแล้วจะพลิกกลับไปดูหน้าที่มีชื่อพ่ออีกครั้ง สายตาเหลือบไปเห็นตัวอักษรคำว่า 'โฮกูโตะ' ฉันสะดุ้งตกใจแล้วชะงักมือ

หน้านั้นไม่ใช่หน้าของศิษย์เก่า แต่เป็นหน้าของคณาจารย์คณะ

แพทยศาสตร์ ฉันจึงมองตัวอักษรคำว่ามหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะ มีข้อความเขียนว่า คุณ โทชิฮารุ ย้ายจากสอนห้อง 9 ไปสอนที่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะ เมื่อวันที่ 15 มีนาคม ปีโชวะที่ XX

ห้อง 9 หรือ แสดงว่าพ่อเคยมีศาสตราจารย์คุโนเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา พอศาสตราจารย์คุโนย้ายไปสอนที่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะ พ่อก็เลยตามไป พ่อเข้าเรียนหลักสูตรบัณฑิตศึกษาที่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะหลังจากศาสตราจารย์คุโนย้ายไปสอนที่นั่นได้หนึ่งปี

แต่ฉันไม่เข้าใจ ถ้าพ่อเคยเป็นลูกศิษย์ของศาสตราจารย์คุโนจริง ก็น่าจะมีหลักฐานหลงเหลืออยู่รอบตัวพ่อมากกว่านี้ ในสมุดบันทึกที่อยู่และจดหมายต่างๆ ไม่มีชื่อคุโนเลย

ถ้าจะหาคำตอบเกี่ยวกับประเด็นนี้ให้ได้เดี๋ยวนี้คงเป็นเรื่องยาก ฉันสลับโหมดความคิด แล้วค้นหาที่อยู่ของศิษย์เก่าโดยเน้นนักศึกษาที่เรียนจบรุ่นเดียวกับพ่อ เป้าหมายคือการหาคนที่อยู่ที่อยู่ตรงกับหมู่ 1 โชชิงายะ เขตเซตางายะ ซึ่งจำได้ขึ้นใจ

ทว่างานนี้ก็เจอทางตันอีกแล้ว หาเท่าไรก็ไม่เจอคนที่อยู่ที่อยู่ตรงกัน มีคนเดียวที่อยู่หมู่ 1 โชชิงายะ แต่เป็นรุ่นน้องพ่อตั้งสิบปี จึงไม่น่าจะมีความเกี่ยวข้องกัน

ฉันนั่งเฝ้าคางกับโต๊ะ ไม่ได้คิดอยู่แล้วว่าเรื่องจะดำเนินไปอย่างไรราบรื่น แต่ก็ผิดหวังไม่น้อย ‘หมู่ 1 โชชิงายะ เขตเซตางายะ’ อาจจะไม่มีความสำคัญเลยก็ได้ ที่แม่ทำสัญลักษณ์ไว้ในแผนที่กรุงโตเกียวเพราะว่ามีเหตุผลอื่น

ได้ยินเสียงเปิดปิดประตูห้อง พอหันไปดูก็เห็นคุณชิโมะใจเดินยิ้มเข้ามาหา

“ได้เรื่องอะไรไหม”

“คะ เอ่อ ก็ได้บ้างคะ” ฉันเป็นฝ่ายมารบกวร จึงไม่กล้าบอกว่าไม่ได้เรื่องอะไรเลย

“ถ้าฉันก็ค่อยยังชั่ว” คุณซิโมะโจหิ้วตาให้แล้วเกาขมับอย่างเคอะเขิน “อาจารย์อุเมสุมิบอกว่าวันนี้ไม่ได้แล้วละ ถ้าเป็นวันพรุ่งนี้ได้ไหม พรุ่งนี้ตอนกลางวัน”

“ฉันไม่มีปัญหาอะ แต่ว่าพรุ่งนี้เป็นวันอาทิตย์นะคะ”

“ไม่เป็นไร อาจารย์บอกว่าถ้าเป็นลูกสาวของอุจิจิเอะคุง ก็อยากจะทำอะ”

“ถ้าฉันก็ดีเลยอะ”

ฉันไปรับกระเป๋าที่ชั้นหนึ่งแล้วออกจากห้องสมุด ใช้เวลาอยู่ที่นี้ชั่วโมงครึ่ง ถึงแม้นตอนนี้จะเป็นเดือนกรกฎาคม แต่บรรยากาศรอบตัวเริ่มจะมีแดดแล้ว

“ไหนๆ ก็มาแล้ว อยากเดินชมมหาวิทยาลัยสักหน่อยไหม เดี๋ยวฉันนำทางให้เอง”

“อู๊ย ขอบคุณด้วยนะคะ”

“กระเป๋าหนักหรือเปล่า”

“ฉันถือได้คะ เอ่อ มาอยู่เป็นเพื่อนฉันทั้งวันแบบนี้ ไม่ได้เป็นการขอบคุณให้ไหมคะ” ฉันถามเรื่องที่ตัวเองคาใจมาตั้งนาน

คุณซิโมะโจหิ้วตาเบาๆ แล้วส่ายหน้า “ถ้าคิดว่าเป็นการขอบคุณฉันคงไม่รับปากตั้งแต่แรกหรอก เพราะโยโกอิคุงเป็นแค่รุ่นน้อง ไม่ได้มีบุญคุณอะไรต่อกัน”

“แต่คุณซิโมะโจดูแลฉันถึงขนาดนี้...”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรมากมายนักหรอก ฉันนะ อยากสนับสนุนคนที่มีความพยายามอย่างเธอ เด็กผู้หญิงที่มาเรียนมหาวิทยาลัย ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อเที่ยวเล่นหรือหาแฟน ผู้หญิงทำงานนอกบ้านยังมีน้อย เพราะพวกเธอรู้สึกว้าวเมื่อไม่ได้เป็นนักศึกษาแล้ว ชีวิตก็เปลี่ยนไป คนพวกนี้ขาดช่วงเราอยู่ ฉันเองก็มีเรื่องเสียเปรียบตั้งมากมายเพราะว่าเป็นผู้หญิง ทุกวันนี้ก็ยังเป็นอย่างนั้น มันไม่ตลกเลยนะ ฉันไม่อยากเป็นพวก

เดียวกับผู้หญิงเหล่านั้น แต่ก็คิดว่าตัวเองคงต้องเสียเปรียบต่อไป ดังนั้นฉันอยากให้เธอพยายาม ถ้ามีอะไรที่ฉันพอจะช่วยให้ได้ ก็พร้อมจะให้ความร่วมมือเต็มที่เลย”

พอได้ฟังคำพูดปลุกพลังของคุณชิโมะโจแล้ว ฉันรู้สึกเหมือนตัวหดเล็กลงคล้ายลูกบอลชายหาดถูกปล่อยลมออกเพื่อจะพับเก็บใส่กระเป๋าเดินทาง ถ้าเธอรู้ว่าฉันไม่ได้อยากจะเขียนอัตชีวประวัติของพ่อ คงจะโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ ฉันพนมมือในใจบอกคุณชิโมะโจว่า ฉันจำเป็นต้องทำแบบนี้เพื่อจะได้รู้ความจริงเรื่องที่แม่ฆ่าตัวตาย ไม่มีวิธีอื่นแล้ว ดังนั้นได้โปรดยกโทษให้ฉัน และเข้าใจว่าเนื้อแท้ฉันเป็นคนจิตใจดีด้วยเถิด

เราเดินวนรอบห้องสมุดแล้วมุ่งหน้าไปคณะแพทยศาสตร์ ระหว่างทางมีอาคารหลังเล็กหลังใหญ่ตั้งเรียงราย อาคารเก่าชวนให้นึกถึงสมัยเมจิก็มี อาคารสมัยใหม่ที่ดูแข็งแรงและอ่าว้างก็มี

“ที่นี่เคยเป็นหอพักนักศึกษา เมื่อยี่สิบปีที่แล้วยังใช้งานอยู่ แต่ตอนนี้ห้ามเข้า เพราะมีสภาพเก่าทรุดโทรมมากและเป็นอันตราย แต่ก็ดูหลังดีใช่ไหมล่ะ”

คุณชิโมะโจว่าแล้วขึ้นไปอาคารทรงสี่เหลี่ยมสร้างด้วยอิฐ ดูเข้ากันดีเวลามีเมฆตก ถ้ามีปล่องไฟ ชานตาคลอสคงจะมาเยือน

ฉันเห็นอาคารหลังนั้นติดหน้าต่างบานเกล็ดแล้วชะงักฝีเท้า

“มีอะไรหรือ” คุณชิโมะโจถาม

“เปล่าค่ะ...ตึกสวยจริงๆ นะคะ”

“ใช่ไหมล่ะ สถาปนิกสมัยนั้นมีรสนิยมดีกว่ากันเยอะเลย”

เราหยุดยืนอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่ง

คุณชิโมะโจชวนฉันไปรับประทานอาหารด้วยกันที่ร้านอาหารอิตาเลียนแถวสถานีรถไฟ เธอสั่งอาหารเยอะเยาะและกินจนหมดเกลี้ยง แถ่มระหว่างรับประทานอาหารก็เล่าเรื่องต่างๆ ให้ฉันฟังอีกด้าน เช่น เรื่องมหาวิทยาลัย เรื่องงานวิจัย เรื่องความใฝ่ฝันที่อยากจะเรียนรู้เทคนิค

การแพทย์ทุกแขนงและเดินทางรอบโลก ฉันกินพาสต้าด้วยท่าทางแก้ๆ กังๆ พลังตั้งใจฟังเรื่องที่เธอเล่า

“คุณซิโมะโจเก่งกว่าผู้ชายอีกนะคะ”

“ถ้าเป็นเรื่องงานก็ใช่ แต่ฉันก็ไม่ได้ทั้งความเป็นผู้หญิงนะ ผู้หญิงมีความเป็นแม่ หากผู้หญิงไร้ความเป็นแม่ ก็จะมีอยู่รอดไม่ได้และต่อสู้อย่างไม่ได้ด้วย การจะมีลูกหรือไม่ฉันไม่ใช่ประเด็น เพราะความเป็นแม่โอบอุ้มจักรวาล” คุณซิโมะโจรินไว้น้ำชาใส่แก้วจนหมดขวดพอดี เธอเขย่าขวดเปล่าให้ดูแล้วหัวเราะ “ฉันคงจะเมาไปหน่อย”

“แต่ฉันเข้าใจค่ะ” ฉันพูด นึกในใจว่าความเป็นแม่เป็นคำที่ไพเราะจังเลย จู่ๆ ฉันก็คิดถึงแม่ขึ้นมา น้ำตาพานจะไหล จึงดื่มน้ำเพื่อกลืนน้ำตา

หลังออกจากร้านอาหาร ฉันนัดเวลาวันพรุ่งนี้แล้วบอกว่าคุณซิโมะโจ พอขึ้นรถไฟก็นึกดีใจว่าตัวเองได้เจอคนดีๆ คงต้องซื้ออะไรกลับไปฝากโยโกอิคุง นักศึกษามหาวิทยาลัยฮอกไกโดที่ช่วยแนะนำคุณซิโมะโจให้รู้จัก

โรงแรมที่ฉันจองไว้อยู่ในเมืองฮามามัตสึ ฉันเข้าห้องพักแล้วหยิบรูปถ่ายใบหนึ่งจากกระเป๋าถือ

รูปใบนี้ทำให้ฉันตัดสินใจมาโตเกียว

น้ำชายเป็นคนเอารูปใบนี้ให้ฉันดู เขาบอกว่าเจอรูปนี้โดยบังเอิญขณะหาของ ก็เลยนำมาให้ฉันถึงห้อง ฉันขบขันใจเรื่องจุดที่เจอรูปใบนี้ มันอยู่ในข้าวของเครื่องใช้ของยาย แถมเมื่อก่อนมันเคยอยู่ในลิ้นชักแท่นบูชาลิ้นชักแท่นบูชาเป็นจุดที่คาโอรุจังเจอตารางเวลาและแผนที่กรุงโตเกียว ดังนั้นเป็นไปได้ว่าแม่พกรูปใบนี้ไปโตเกียวด้วย

รูปใบนี้เป็นรูปขาวดำ ขนาดเท่าฝ่ามือ คนที่อยู่ในรูปมีสองคน ด้านหน้าเป็นอาคารอะไรสักอย่าง ส่วนด้านหลังเป็นกำแพงอิฐ บนกำแพงมีหน้าบานเกล็ด เกาของสองคนนั้นทอดยาวไปทางกำแพง

ชายหนุ่มที่กำลังยืนอยู่ทางด้านขวาคือพ่อฉันเอง เส้นผมดำขลับ

ใบหน้าเต่งตึง อายุน่าจะเพิ่งยี่สิบต้นๆ แขนที่โผล่พ้นแขนเสื้อยืดยาว
แก้ง่ามแถมยังขาวจืดๆ

ทว่าคนที่นำชายว่าแปลกไม่ใช่พ่อ แต่เป็นอีกคนหนึ่ง

คนคนนี้เรียกว่าพ่อค่อนข้างมาก สวมเสื้อสีขาวและกระโปรงสอ
ยาว รู้เลยว่าเป็นผู้หญิง แต่ถ้าปิดเสื้อผ้าเอาไว้ ก็ไม่รู้หรือว่าเป็นผู้ชาย
หรือผู้หญิง

เพราะคนคนนี้ไม่มีใบหน้า ส่วนของใบหน้าถูกลบด้วยปากกาเมจิก
สีดำ

วันรุ่งขึ้น ฉันฝากกระเป๋าเดินทางไว้ในตู้ล็อกเกอร์หยอดเหรียญ
ในเมืองฮามามัตสึ แล้วเดินทางไปมหาวิทยาลัยเทโตะ รออยู่ที่ร้าน
แฮมเบอร์เกอร์ร้านเดียวกับเมื่อวานตอนเที่ยง วันนี้คุณชิโมะโจมาก่อน
เวลานัดห้านาที

“หลับสบายไหม”

“คะ หลับสนิทเลย”

“งั้นหรือ ดีจัง”

“ขอโทษนะคะ ที่มารบกวนวันหยุด...”

“ไม่ต้องเป็นห่วงฉันหรอก เพราะถึงจะเป็นวันอาทิตย์ แต่ก็ไม่มีใคร
ไปออกเดทด้วยอยู่ดี” เธอยิ้มยิงฟันขาว

ภายในมหาวิทยาลัยไม่ค่อยมีคน สมเป็นวันอาทิตย์ ได้ยินเสียงคน
ตะคอกดังมาแต่ไกล คุณชิโมะโจบอกว่าจะไปสมาชิกรวมกีฬากีฬา เพราะ
ลานกีฬาอยู่ไม่ไกล

คุณชิโมะโจพาฉันไปที่หอพักนักศึกษาเก่าซึ่งไปมาเมื่อวานตาม
คำขอรับรอง คงจะติดใจละสิ เธอหัวเราะ ฉันอมยิ้มเสียๆ

ฉันเดินช้าๆ อยู่หน้าอาคารอิฐหลังเก่าพลางนึกเปรียบเทียบกับ
อาคารที่เป็นฉากหลังในรูป รูปทรงกำแพงและหน้าต่างบานเกล็ดตรงกัน

ทุกอย่าง รูปใบนั้นถ่ายที่นี้แน่นอน

ฉันมั่นใจว่ารูปใบนั้นเกี่ยวข้องกับเรื่องที่แม่มาโตเกียว ฤกษ์แจล้าคัญ
อยู่ที่ว่า ผู้หญิงที่ถูกหลบหน้าเป็นใครกันแน่ ถ้ารู้เรื่องนั้น ประคณทุกอย่าง
น่าจะคลี่คลาย

เรานัดเจออาจารย์อุเมสุมิที่ห้องทำงาน คุณชิโมะโจเดินไปตาม
โถงทางเดินไม้ที่มีกลิ่นยาหมื่นคลุ้ง เคาะประตูห้องที่มีป้ายเขียนว่า
อาจารย์ห้อง 10

“อ้าว มากันแล้วหรือเนี่ย”

อาจารย์อุเมสุมิใบหน้ากลมร่ากับवादด้วยวงเวียน ไม่มีเส้นผม
บนศีรษะ ขนคิ้วก็บาง ถัดจากคิ้วเป็นดวงตาที่มีรูปร่างเหมือนตัวอักษร
ฮิรางานะตัว ‘เฮะ’⁸

เรานั่งบนโซฟารับแขกตามคำเชิญของอาจารย์ คุณชิโมะโจ
อธิบายเหตุผลที่ฉันมาที่นี่อีกครั้ง ฉันก้มหน้าจูดตันที่ที่ได้ยินคำว่า
อัตชีวประวัติของพ่อ

“โอ้โฮ มีลูกสาวเขียนอัตชีวประวัติให้หรือเนี่ย น่าอิจฉาจริงๆ”
อาจารย์อุเมสุมิยกหน้าจนวน

“ฉันจะไปรออยู่ห้องข้างๆ นะ เชิญคุยกันตามสบาย” คุณชิโมะโจ
ยิ้มให้ฉันแล้วออกไปนอกห้อง

“เธอเป็นคนเอากาเองานดีใช่ไหมล่ะ” อาจารย์อุเมสุมิสรอจนประตู
ปิดสนิทแล้วค่อยพูด

“เอากาเองานมากเลยคะ หนูปลื้มคนแบบนี้”

“นักศึกษาชายสู้เธอไม่ได้เลย ว่าแต่คุณพ่อสบายดีหรือ”

“สบายดีค่ะ”

“นั่นหรือ ดีแล้วล่ะ ดีที่สุดเลย นี่ฉันไม่ได้เจอเขาดังเกือบสิบปีแล้ว
หลังจากเขากลับไปฮอกไกโด เราก็ยังติดต่อกันอยู่เรื่อยๆ” อาจารย์อุเมสุมิ

⁸ ตัวอักษรฮิรางานะตัว ‘เฮะ’ มีรูปร่างดังนี้ 「へ」

พูดถึงแค่นั้นแล้วทำหน้าที่เครียดเหมือนนี่อะไรขึ้นได้ ก่อนจะปรับทำนอง “เรื่องไฟไหม้ครั้งนั้น ฉันเสียใจด้วยจริงๆ นะ อยากจะไปร่วมงานศพคุณแม่ ของหนู แต่ก็ปลีกตัวไปไม่ได้เลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ” ฉันส่ายหน้าเบาๆ

“เรื่องนี้ติดอยู่ในใจฉันมาโดยตลอด ฉันอยากจะฝากความคิดถึง ให้อุจิจิเอะคุง แต่ชิโมะโจคุงเล่าให้ฟังว่า เขาไม่รู้ว่าหนูมาที่นี่ ก็คงจะทำ แบบนั้นไม่ได้”

“ต้องขอโทษด้วยนะคะ”

“หนูไม่ต้องขอโทษฉันหรอก แล้วจะให้ฉันเล่าเรื่องอะไรดีล่ะ”

“เรื่องอะไรก็ได้ค่ะ ขอแค่เป็นเรื่องสมัยพ่อเป็นนักศึกษา...”

“หืม ฉันจำเรื่องของเขาได้แม่นเลย ถ้าจะให้ให้นิยามตัวเขา ก็บอกได้ คำเดียวว่าดีเลิศ ฉันไม่ได้ชมเพราะอยู่ต่อหน้าลูกสาวเขาหรอกนะ ผู้ชายที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมอย่างเขาหาไม่ได้อีกแล้ว แถมยังมีความพยายาม มากกว่าคนอื่นเป็นเท่าตัว อาจารย์ก็ให้ความไว้วางใจ เขามักจะได้รับ มอบหมายให้ทำงานสำคัญตั้งแต่สมัยเป็นนักศึกษาแล้วล่ะ”

“อาจารย์ที่ว่าคือศาสตราจารย์คุโนะหรือเปล่าค่ะ”

อาจารย์อุเมสุพยักหน้าหงิกหงักอีกครั้งหลังจากได้ยินคำถามของ ฉัน “ใช่ ศาสตราจารย์คุโนะเป็นผู้บุกเบิกวิศวกรรมชีววิทยาการเจริญ อุจิจิเอะคุงเคารพนับถือศาสตราจารย์คุโนะ ศาสตราจารย์คุโนะก็หวังจะให้ เขาเป็นผู้สืบทอด”

“แต่ว่าศาสตราจารย์คุโนะย้ายไปสอนที่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ ไสกุโตะใช่ไหมคะ”

พอฉันพูดจบ ดวงตารูปตัวอักษร ‘เฮะ’ ของอาจารย์อุเมสุเบิกกว้าง เล็กน้อย

“ใช่ เรื่องนั้นมีเหตุจำเป็นหลายอย่าง งานวิจัยของศาสตราจารย์คุโนะ ล้าสมัยเกินไป จะพูดยังงี้ดีล่ะ...เอาเป็นว่าเขามีความคิดเห็นไม่ตรงกันกับ

อาจารย์คนอื่นๆ”

“ขัดแย้งกันหรือคะ”

“เปล่า ไม่ถึงขั้นขัดแย้งกันหรอก มีความคิดเห็นทางวิชาการแตกต่างกันเฉยๆ เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นเป็นประจำ”

รู้สึกวุ่นวายใจของอาจารย์อุเมสุมิไม่รู้ดี

“แต่ย้ายไปอยู่ไกลถึงเมืองอาซาฮิภาวะแบบนี้...ศาสตราจารย์คุโนเป็นคนฮอกไกโดหรือคะ”

“ไม่ใช่หรอก อาจารย์จากมหาวิทยาลัยโฮกูโตะมาชวนเขาไปมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะที่เพิ่งจะก่อตั้งได้ไม่นาน จึงพยายามดึงคนมีความสามารถด้านเทคโนโลยีล้ำสมัยเข้าสังกัดตนเอง”

“แล้วปีถัดมา พอกัตามศาสตราจารย์คุโนไปใช่ไหมคะ”

“ถ้าจะพูดให้ถูกต้องคือ ศาสตราจารย์คุโนเลือกอูจิจิเอะคุงต่างหาก งานวิจัยถ้าทำคนเดียว มันไม่ค่อยคืบหน้าหรอก”

หลังจากนั้นอาจารย์อุเมสุมิเล่าความทรงจำสมัยพอเป็นนักศึกษาให้ฟังอีกหลายเรื่อง ในบรรดานั้นมีเรื่องเที่ยวเล่นอยู่บ้าง แต่ส่วนใหญ่แล้วเป็นเรื่องความยากลำบากเกี่ยวกับการทำวิจัย บางเรื่องไม่เกี่ยวกับพอเลย ทำให้ฉันหงุดหงิดเล็กน้อย

“ตอนนั้นมหาวิทยาลัยนี้มีนักศึกษาหญิงสักเท่าไรคะ” จังหวะที่บทสนทนาขาดตอน ฉันเปลี่ยนเรื่องพูดโดยไม่ได้คิดอะไร ที่ถามเรื่องนักศึกษาหญิง เพราะนึกถึงผู้หญิงที่ถูกกลบไบบ่น

“นักศึกษาหญิงหรือ ไม่ค่อยมีหรอก อิม ต้องบอกว่าไม่มีเลยมากกว่า” อาจารย์อุเมสุมิตอบพลางลูบคาง

“ไม่มีเลยสักคนหรือคะ”

“ใช่ เพราะที่นี้ไม่ใช่มหาวิทยาลัยที่ผู้หญิงอยากจะมาเรียน ตอนนี้มีคณะอักษรศาสตร์และคณะวิทยาศาสตร์กับมนุษยศาสตร์แล้วก็จริง แต่สมัยนั้นมีแค่คณะแพทยศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะเศรษฐศาสตร์ มี

เรื่องอะไรกับนักศึกษาหญิงหรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ เอ่อ หนูสงสัยว่าพ่อเคยคบหากับนักศึกษาหญิงหรือเปล่า...”

อาจารย์อุเมสุฟังคำตอบของฉันทันทีแล้วฉีกยิ้มกว้าง

“ไม่รู้สินะ เขาเป็นคนมุ่งมั่นกับการทำวิจัย แต่ก็ไม่ถึงกับเป็นพ่อพระ อาจจะเคยมีแฟนก็ได้”

“แต่ที่นี่ไม่มีนักศึกษาหญิง...”

“อาจจะคบหากับนักศึกษามหาวิทยาลัยอื่นก็ได้ เหมือนเด็กสมัยนี้ไง ที่ทำกิจกรรมชมรมร่วมกับมหาวิทยาลัยสตรีเทโตะ เอ้อ จะว่าไป” อาจารย์อุเมสุตอบเข้าขาด “อุจิจิเอะคุงก็เคยเข้าชมรมอะไรสักอย่าง”

ฉันทลอสงใจกตัญญูไปข้างหน้า “จริงหรือคะ”

“อ้อ เอ ชมรมนั้นชื่ออะไรนะ ไม่ได้ทำกิจกรรมหนักๆ อย่างชมรมปีนเขา น่าจะชื่อชมรมคนเดินป่าละมัง”

“ชมรมคนเดินป่า...”

พ่อไม่เคยเล่าให้ฟังว่า สมัยเป็นนักศึกษาเคยทำกิจกรรมชมรม อันที่จริงพ่อไม่เคยเล่าเรื่องสมัยเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเทโตะให้ฟังเลย

“อาจารย์รู้จักสมาชิกชมรมคนอื่นๆ ไหมคะ”

“ไม่รู้จักเลย เพราะอุจิจิเอะคุงไม่ค่อยเล่าเรื่องชมรมให้เราฟัง”

“จึ้นหรือคะ...”

ฉันทปิดท้ายด้วยการถามอาจารย์อุเมสุว่า เคยเจอแม่หรือเปล่า เพราะคิดว่าก่อนจะเสียชีวิต แม่อาจจะมาพบอาจารย์ตอนที่มาโตเกียว

“เคยเจอกันแค่ครั้งเดียว ฉันทแวะไปหาตอนไปทำงานที่ฮอกไกโด ช่วงนั้นพวกเขากำลังข่าวใหม่ปลามัน ฉันทยังนึกในใจว่าเธอเป็นภรรยาที่ดี และเรียบร้อย ช่างน่าเสียดายจริงๆ” อาจารย์อุเมสุขมวดคิ้วมุ่น

ฉันทบอกลาอาจารย์อุเมสุแล้วออกมาจากห้อง หันไปเจอคุณชิโมะจิ ออกมาจากห้องข้างๆ แล้ว

“ได้เรื่องใหม่”

“ได้หลายเรื่องเลยคะ”

พอออกมานอกอาคาร ก็เล่าเรื่องชมรมคนเดินป่าให้ฟัง คุณชิโมะโจ ชะงักมีเท่า หันขวับมาหาฉัน

“เธอเนียโชคดีมากๆ เลย”

“ทำไมหรือคะ”

“มีคนคนหนึ่งเคยอยู่ชมรมคนเดินป่า และอายุรุ่นราวคราวเดียวกับคุณพ่อของเธอด้วย”

ถ้าอย่างนั้นก็โชคดีจริงๆ

“เขาอยู่ที่ไหนหรือคะ”

“ตามฉันมา” คุณชิโมะโจล้วงกระเป๋าสองข้างแล้วเอียงคอเล็กน้อย

เธอพาฉันมาที่สนามเทนนิสข้างลานกีฬา แม้จะเป็นวันหยุด แต่ที่นี่ยังคึกคัก มีคนใช้สนามเทนนิสทั้งสี่สนาม ดูอายุอานามของผู้เล่นแล้วไม่น่าจะใช่สมาชิกชมรมเทนนิส

“รออยู่ตรงนี้ก่อนนะ”

คุณชิโมะโจบอกให้ฉันนั่งรออยู่ที่ม้านั่งข้างรั้วตะแกรงเหล็ก แล้วเดินไปที่สนามเทนนิสฝั่งขวาสุด ชายผมสีดอกเลากำลังสอนเลิฟลูกเทนนิสให้หญิงสาว คุณชิโมะโจเดินไปหาชายคนนั้น เขาน่าจะอายุห้าสิบกว่า ถ้าผมเขาดำ คงจะดูเหมือนคนอายุสี่สิบต้นๆ เพราะกล้ามเนื้อยังกระชับแน่น

หลังพูดคุยกันสองสามคำ คุณชิโมะโจกับชายคนนั้นเดินออกมาจากสนามเทนนิส ฉันลุกขึ้นจากม้านั่ง

“นี่อาจารย์คาซาฮาระ” คุณชิโมะโจแนะนำชายคนนั้นให้ฉันรู้จัก “เป็นอาจารย์คณะเศรษฐศาสตร์ และเป็นคู่แข่งเทนนิสของฉันด้วย”

“อะ...เอ่อ หนูชื่ออุจิจิเอะ มาริโกะค่ะ” ฉันทิ้งคำนับ

“คาซาฮาระครับ ยินดีที่ได้รู้จัก” อาจารย์คาซาฮาระยิ้มน้อยๆ แล้ว
ทำสีหน้าซึ่งขง จ้องหน้าฉันเขม็ง

“อาจารย์ มีอะไรหรือเปล่าคะ” คุณชิโมะโจถาม

“เปล่า ไม่มีอะไร” อาจารย์คาซาฮาระยิ้มอีกครั้งแล้วโบกมือปฏิเสธ
“เอ่อ แล้วมีธุระอะไรหรือ”

“อาจารย์เคยอยู่ชมรมคนเดินป่าใช่ไหมคะ”

“เรื่องมันนานมาแล้วนะ” อาจารย์คาซาฮาระแค้นยิ้ม “ใช่แล้วละ ถึง
จะชื่อชมรมคนเดินป่า แต่ก็แค่ห่อข้าวไปกินและร้องรำทำเพลงบนที่ราบสูง
ไม่ได้ถึงขั้นปีนเขาสูงชันอย่างชมรมปีนเขา”

“คุณอุจิจิเอะเคยอยู่ชมรมนั้นหรือเปล่าคะ เขาเป็นคุณพ่อของเธอ”

“คุณอุจิจิเอะหรือ” อาจารย์คาซาฮาระยกท่อนแขนกำย่ำขึ้นทอดอก
มองหน้าฉันสลับกับคุณชิโมะโจ “ไม่น่าจะเคยนะ เขาเรียนคณะเศรษฐศาสตร์
หรือ”

“เปล่าค่ะ เรียนคณะแพทยศาสตร์” ฉันทบอปีที่พ่อเข้าศึกษาด้วย
อาจารย์คาซาฮาระผุดยิ้มน้อยๆ แล้วส่ายหน้า “น่าจะเป็นรุ่นพี่ผม
ปีนี้ แต่ผมไม่เคยมีรุ่นพี่ชื่อนั้น ชมรมผมก็ไม่มีสมาชิกเป็นนักศึกษาคณะ
แพทยศาสตร์เลยสักคน คงจะอยู่ชมรมอื่นละมัง”

“แล้วยังมีชมรมอื่นที่คล้ายชมรมคนเดินป่าไหมคะ”

คุณชิโมะโจถาม อาจารย์คาซาฮาระพยักหน้า

“มีหลายชมรม สมัยนั้นมหาวิทยาลัยไม่ค่อยมีเงิน ชมรมอย่างชมรม
คนเดินป่าใช้เงินน้อยที่สุด จึงตั้งขึ้นมาได้ไม่ยาก”

“ถ้าฉันพ่อคงจะอยู่ชมรมอื่นค่ะ” ฉันทพูดกับคุณชิโมะโจ พยายาม

ไม่แสดงสีหน้าผิดหวัง

“นั่นสินะ”

“กำลังหาชมรมของคุณพ่ออยู่หรือ”

ค่ะ ฉันตอบอาจารย์คาซาฮาระ

“ถ้าฉันไปหาที่ห้องสมุดสิ มีแฟ้มชื่อบันทึกกิจกรรมชมรมกีฬามหาวิทยาลัยเทโตะ รายชื่อน่าจะอยู่ในนั้น จัดทำขึ้นเนื่องในโอกาสครบรอบห้าสิบปี ชมรมกีฬา แฟ้มหนาเท่านี้ได้” อาจารย์คาซาฮาระกางนิ้วโป้งกับนิ้วชี้กว้างประมาณสิบเซนติเมตร

“มีชมรมที่ไม่ใช่กีฬาด้วยหรือเปล่าคะ” คุณชิโมะโจถาม

“มีหมดนั่นแหละ รายชื่อที่แต่ละชมรมจัดทำขึ้นมาถูกเก็บไว้ในแฟ้ม ผมก็เคยเปิดดูครั้งหนึ่ง มีชมรมโบว์ลิ่งกับชมรมเรือแคนูด้วยนะ”

“ฉันเดี๋ยวหนูลองไปดูค่ะ ขอคุณนะคะอาจารย์ ช่วยได้มากเลย”

“ขอบคุณค่ะ” ฉันกล่าวขอบคุณเช่นกัน

“ถ้ามันพอจะเป็นประโยชน์กับพวกเธอ ผมก็ดีใจ” อาจารย์คาซาฮาระว่าแล้วจ้องหน้าฉันเขม็งอีกครั้ง แล้วอ้าปากพูดอย่างลึกลับเล็กน้อย “ขอโทษนะ เธอเป็นคนที่นี่หรือเปล่า”

“เปล่าค่ะ บ้านหนูอยู่ฮอกไกโด”

“ฮอกไกโด...ฉันผมคงคิดไปเอง”

“มีเรื่องอะไรหรือคะ” คุณชิโมะโจถาม

“เปล่า คือว่าผมเห็นหน้าเธอแล้ว รู้สึกเหมือนเคยเจอที่ไหนสักแห่ง”

“อีกแล้ว อาจารย์ก็เป็นไปกับเขาด้วย” คุณชิโมะโจหลุดคำแล้วหันมามองฉัน “เมื่อวานคนที่ห้องสมุดก็พูดแบบนั้นเหมือนกันค่ะ บอกว่าเธอหน้าเหมือนคนออกทีวี อาจารย์ดูรายการเพลงด้วยหรือคะ”

“รายการเพลงหรือ ผมไม่ดูรายการพรรคนั้นหรอก รู้สึกเหมือนเคยเจอเธอเมื่อนานมาแล้ว...” อาจารย์คาซาสาระพูดถึงตรงนั้นแล้วตบหัวตัวเองพร้อมกับยิ้มแหยๆ “เรื่องบ้าๆ แบบนั้นเป็นไปไม่ได้หรอก ขอโทษนะเดินทางกลับฮอกไกโดดีๆ ละ”

ขอบคุณค่ะ ฉันโค้งคำนับอีกครั้ง

ห้องสมุดปิดทำการเพราะวันนี้เป็นวันอาทิตย์ ฉันลังเลไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี คุณชิโมะโจพูดราวกับเป็นเรื่องง่าย

“เดี๋ยวฉันหาเวลาว่างไปดูให้ ถ้าหาเจอแล้วจะติดต่อไป”

ฉันส่ายหน้าด้วยความตกใจ “อู๊ย ไม่ดีหรอกค่ะ”

“ไม่เป็นไร เธอบอกฉันเรื่องหนึ่งเป็นการแลกเปลี่ยนก็แล้วกัน”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

“เรื่องเขียนอัตชีวประวัติของคุณพ่อ เธอโกหกไหม”

ฉันกลืนใจมองหน้าคุณชิโมะโจ เธอมองกลับด้วยสีหน้าเรียบเฉย
ฉันยืนคอดก

“ทำไม...ถึงรู้คะ”

“ก็” คุณชิโมะโจถอนใจ “เธอไม่ค่อยรู้เรื่องของคุณพ่อ ขนาดฉันยังรู้เรื่องพ่อจ่อมเฉื่อยมากกว่าอีก”

“ขอโทษค่ะ ฉันไม่ได้อยากจะโกหก...”

คุณชิโมะโจตบไหล่ฉันเบาๆ

“ฉันจะไม่ถามเหตุผล พร้อมจะเล่าเมื่อไหร่ก็เมื่อนั้น” เธอยื่นสมุดจดเล่มเล็กๆ ให้ “เฮ้ เขียนที่อยู่ของเธอในนี้”

ฉันเขียนที่อยู่ที่พักไปรษณีย์และหมายเลขโทรศัพท์กลางกลั้นน้ำตาเอาไว้
คุณชิโมะโจยื่นส่งฉัน และฉันเดินทางออกจากโตเกียวคืนนั้นเลย

ฟุตาบะ

ตอนที่ 2

สตูดิโอให้เช่าตั้งอยู่แถวย่านอิเคบุคุโระฝั่งตะวันตก ฉันอยากจะไปซื้อของอยู่แล้ว พอซื้อมวงดนตรีเสร็จก็แยกย้ายกับเพื่อนที่หน้าสตูดิโอ

“วันแสดงจริงทำให้เต็มที่นะ เพราะเราไม่มีเวลารวมตัวมาซ้อมแล้ว” โทโมฮิโระพูด วันนี้เขาอารมณ์เสียตั้งแต่ต้นจนจบ เพราะวันนี้ฉันร้องเพลงไม่มีพลัง

“ขอโทษนะ ฉันจะพยายามให้เต็มที่เลย” ฉันพนมมือขอโทษ ที่ฉันร้องเพลงไม่มีพลัง แน่نونเป็นเพราะว่าคาใจเรื่องแม่อยู่ ฉันออกทีวีมาได้ห้าวันแล้ว แต่แม่ไม่พูดเรื่องนั้นกับฉันเลย ไม่ใช่ว่าแม่ต่อต้านหรือจงใจเมินฉัน ท่าทีของแม่เป็นปกติ ไม่ดีเท่าที่เห็นแม่มีท่าทีนุ่มนวลกว่าปกติ จะเรียกว่าเฉื่อยชาก็ได้ อย่างน้อยๆ แม่ก็ไม่ได้โกรธเคืองฉัน

ฉันคงจะกังวลมากไป ถ้าแม่จะโกรธเป็นพินเป็นไฟ มันก็ไม่แปลกหรอก เพราะฉันผิดสัญญาที่เคยให้ไว้ ทว่าคราวนี้แม่ไม่แสดงอารมณ์โกรธเกรี้ยวให้เห็นเลยสักครั้ง ฉันคิดว่าถ้าแม่โกรธยังจะดีเสียกว่า เพราะว่าจโล่งอกและสบายใจมากกว่า ฉันไม่รู้เลยว่าตอนนี้แม่คิดอะไรอยู่

ภาพแม่ร้องให้เมื่อวันก่อนยังฝังอยู่ในหัว ฉันอยากจะถามตั้งหลายครั้งว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ก็ไม่กล้า ฉันกลัวอย่างบอกไม่ถูกและสภาพแม่ตอนนี้ก็ไม่ใช่่อำนวย

ฉันซื้อของเสร็จและกลับมาถึงอะพาร์ตเมนต์ตอนสามทุ่มกว่า คินนี้

เป็นเวอร์แม่ทำกับข้าว ถ้าฉันกลับบ้านดึก แม่มักจะอารมณ์ไม่ดี ทว่าคืนนี้ฉันภาวนาให้แม่ช่วยโกรธฉันที อยากให้แม่กลับมาเป็นคนเดิมไวๆ

จังหวะที่ก้าวขึ้นบันไดอะพาร์ตเมนต์ ฉันได้ยินเสียงดังมาจากข้างบน

“ถ้าเปลี่ยนใจแล้ว ช่วยติดต่อมาได้ไหมครับ” เสียงชายสูงวัยที่ไม่คุ้นหู ฉันขึ้นบันไดต่อพลางคิดว่าคงเป็นแขกของห้องอื่น แต่แล้วหยุดชะงักเมื่อได้ยินเสียงที่ตามมา

“ฉันไม่เปลี่ยนใจค่ะ เพราะฉะนั้น เชิญ...”

เสียงแม่แน่นนอน ฉันไม่ได้ยินแม่พูดจาสุภาพแบบนี้มาตั้งนานแล้ว ฉันเห็นท่าจะไม่ดี จึงค่อยๆ ย่องลงบันไดมาแอบอยู่หลังที่จอดรถจักรยาน ได้ยินเสียงคนลงบันได จากประสบการณ์รู้ได้ทันทีว่ามาคนเดียว ฉันยืนหน้าออกไปมองถนน

เห็นผู้ชายสวมเสื้อนอกสีเข้ม เดินถือกระเป๋าใบเล็กๆ ข้างนอกมืดแล้ว จึงมองเห็นไม่ค่อยชัด แต่น่าจะเป็นผู้ชายร่างเล็ก อายุราวๆ ห้าสิบ ดูไม่ใช่คนยากไร้ ท่าทางสง่า เสื้อนอกก็ตัดเย็บอย่างประณีต เนื้อผ้ามันเงา

ฉันรออยู่หน้าบ้านที่แล้วค่อยออกมาจากตรงนั้น ขึ้นบันได เปิดประตูบ้านแล้วเข้าไปข้างใน แม่ซึ่งอยู่ในครัวหันมามองฉันด้วยสีหน้าตกใจ

“ฟุตาบะ เพิ่งกลับมาหรือ” แม่ถามเสียงสูง

“ค่ะ”

“เจอใครตรงถนนหรือเปล่า”

“คะ เอ่อ ไม่เจอใครเลย”

“จั้นหรือ...ถ้าจั้นก็ดีแล้วละ” แม่ถอนใจ วินาทีนั้นดูเหมือนร่างกายหดเล็กลง

“ถามทำไมคะ มีใครมาที่นี่หรือ”

“เอ๊ะ อือ มีคนมาขายของตามบ้าน มารบกวนค่าๆ มีดๆ ตีอะมัดยาดเลย ยืนเฝ้าอยู่หน้าห้อง น่ารำคาญจะตาย”

“อือฮิ” ฉันเหลือบมองอ่างล้างจาน เห็นถ้วยชาสำหรับรับแขก แม่

โกหกไม่เก่งเลย

“ข้าวเย็นล่ะ”

“ยังไม่ได้กิน”

“จั้นหรือ เดี่ยวแม่ทำให้ รอแป๊บหนึ่ง” แม่หันหลังไป ตั้งหม้อบนเตาแก๊สแล้วจุดไฟ แผ่นหลังขอแม่ดูเล็กกว่าทุกที

แม่อีกยังไม่ได้กินข้าวเย็น ทำกับข้าววางเต็มโต๊ะตอนใกล้จะสี่ทุ่มแล้ว อาหารคือนี้อีสตเนื้อ แม่ใช้ช้อนกับส้อมรับประทานสตูที่ตัวเองปรุงรสและเคี้ยวอย่างสุดฝีมือ แม่ดูว่าเร็งและช่างพูดกว่าเมื่อก่อน แต่สีหน้าไม่เหมือนทุกที รู้สึกเหมือนกำลังฝันทำอะไรบางอย่าง ดังนั้นเมื่อการสนทนาขาดตอน บรรยายกาศหม่นเศร้าจึงเข้าครอบงำเราทั้งสอง

“เอ่อ” ฉันเอ่ยขึ้นมาในช่วงรอยต่อการสนทนา “แม่โกรธเรื่องที่หนูไปออกทีวีหรือเปล่า”

แม่ไม่ทันได้ตั้งตัว ผะไปครู่หนึ่งก่อนจะยกไหล่

“ต้องโกรธอยู่แล้ว”

“ถ้าจั้นทำไมไม่ด่าล่ะ”

แม่มองหน้าฉันขณะใช้ช้อนตักชิ้นเนื้อ “อยากให้ด่ารึไง”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” ฉันใช้ส้อมจิ้มแครอท “หนูคาใจ ทั้งที่คิดว่าแม่จะด่า แต่กลับไม่พูดอะไรเลย”

หึ แม่ยิ้มมุมปาก แต่แวต่ายยังคงดุฉัน กินอาหารฝีมือตัวเองไปเสียบๆ ไม่พูดอะไรสักคำ

พอกินเสร็จ แม่ถามว่า “วันศุกร์ใช้ไหม”

แม่หมายถึงเรื่องไปออกทีวี ใช่ค่ะ ฉันตอบ เฮอะ แม่พยักหน้า

“สมมติว่าจู่ๆ พวกแกไม่ได้ไปออกทีวี รายการนั้นจะเป็นยังไง”

แม่พูดเรื่องน่าตกใจ

“ทีมงานก็ต้องร้อนใจอยู่แล้ว อย่างเช่น ผู้กำกับรายการเอ่ย ผู้ผลิตรายการเอ่ย”

“ใช่ไหมล่ะ แต่พวกแกเป็นแค่มือสมัครเล่น เขาคงจะพอลาคน มาแทนได้ละมัง”

“เมื่ออยากจะบอกอะไร” ฉันทามหน้ำนึกหัวขมวด “จะทำให้พวกหนู ไปออกทีวีไม่ได้ในวินาทีสุดท้ายใช่ไหม”

“ไม่ใช่ ฉันทก็แค่ถามดูเฉยๆ” แม้ว่าแล้วรีบลงมือเก็บถ้วยจาน

คืนนี้ฉันข่มตาหลับไม่ลง ข้อสงสัยมากมายเรื่องแม่วิ่งวนอยู่ในหัว ตั้งข้อสันนิษฐานไปเรื่อยจนตาแข็ง นอนพลิกไปพลิกมาบนเตียงจนเบื่อ จึงลุกขึ้นออกจากห้อง

ไม่ได้ยินเสียงอะไรดังมาจากห้องแม่ ถ้าแม่หลับสนิทจะกระดังสนั่น จนนึกว่าเสียงตัวอะไรไว้ ดังนั้นน่าจะยังไม่หลับ ฉันเคาะประตูเลื่อนเบาๆ สองที มีอะไร แม่ส่งเสียงตอบกลับมาทันที

ฉันเปิดประตูเลื่อน เข้าไปนั่งข้างหัวนอน “หนูมีเรื่องจะถามเรื่องหนึ่ง”

“เรื่องอะไร”

“แขกที่มาวันนี้เป็นใคร”

แม่ไม่ได้สะลึมสะลือ เข้าใจคำถาม แต่ถ่วงเวลาไว้ก่อน เวลาผ่านไปหลายวินาที แม่ทำหน้าประหลาดใจ

“จริงๆ แล้วหนูเห็น” ฉันทเงาข้างजूม “เป็นผู้ชายวัยกลางคนมาดีดี ไม่น่าจะใช่คนขายของตามบ้าน”

แม่ทำหน้าเครียดครุ่นหนึ่ง แต่แล้วเหยีดมุ่มปากออกซ้าๆ จนกลับมาเป็นรอยยิ้ม แค้นลมหายใจดังเฮอะ

“เห็นนั่นรึ ถ้างั้นก็ช่วยไม่ได้”

“เขาเป็นใคร” ฉันทถามย้ำ

“เขาเป็นคนที่แม่เคยช่วยเหลือ สมัยเป็นผู้ช่วยที่มหาวิทยาลัย เขาก็เป็นผู้ช่วยเหมือนกัน แต่ตอนนี้เป็นอาจารย์แล้ว น่าับถือเนอะ”

“เขามาทำอะไร”

“คือว่า” แม่อ้าปาก แต่แล้วหุบปากทันที เหมือนมีอะไรบางอย่าง

ห้ามไม่ให้พูด จากนั้นหันมาพูดกับฉัน “เขาบอกว่ามาแถวนี้ก็เลยแวะมาหา คงจะมีธุระที่โตเกียวละมัง”

“ทำไมแม่ต้องโกหกว่าเขาเป็นคนขายของตามบ้าน”

“ไม่ได้มีเหตุผลสำคัญอะไรหรอก”

“แต่ว่า”

“ฟุตาบะ” แม่ชี้หน้าฉัน “ไหนแกบอกจะถามเรื่องเดียวไง”

อื๊ย ฉันพูดอะไรไม่ออก

“ได้คำตอบแล้วก็รีบไปนอนซะ แกไม่เป็นไรหรอก แต่แม่ต้องเข้าเวรเช้า”

ฉันลุกขึ้นยืน ออกจากห้องแล้วปิดประตูเลื่อน “ราตรีสวัสดิ์”

ราตรีสวัสดิ์ ได้ยินเสียงแม่อังมาจากหลังประตูเลื่อน

ฉันมุดเข้าผ้าห่มแล้วนึกถึงบทสนทนาระหว่างแม่กับชายคนนั้น

“ถ้าเปลี่ยนใจแล้ว ช่วยติดต่อมาได้ไหมครับ”

“ฉันไม่เปลี่ยนใจค่ะ”

แม่พูดด้วยเสียง แสดงว่าเป็นคนที่ห่างเหินกันพอสมควร

หรือว่าเป็นพ่อ

ความคิดที่แวบขึ้นมาในหัวทำให้ฉันถึงกับอึ้ง เป็นไปไม่ได้หรอก แม่แยกทางกับพ่อด้วยเหตุผลบางอย่าง หลังจากนั้นก็ใช้ชีวิตเรื่อยมาโดยไม่ได้เจออีกฝ่าย แต่พอฉันออกทีวี เขาก็เลยรู้ที่อยู่และมาหาแม่พร้อมกับพูดคำนั้น เพื่อจะขอเริ่มต้นใหม่งั้นหรือ

บ้าน่า ฉันหยุดคิดแล้วสะบัดหัว ถ้าพ่อตามหาฉันอยู่จริงๆ ก็น่าจะเจอกันไปตั้งนานแล้ว และถึงแม้พ่อจะเห็นหน้าฉันออกทีวีแค่ครั้งเดียว ก็ไม่น่าจะรู้ว่าเป็นลูกสาวตัวเอง

ระหว่างที่คิดเรื่องนั้นไปเรื่อยๆ ฉันก็เคลิ้มหลับไป

วันรุ่งขึ้นฉันไปมหาวิทยาลัย บอกตามตรงว่าเป็นการไปมหาวิทยาลัย

ครั้งแรกหลังจากออกทีวี

มหาวิทยาลัยโทวะที่ฉันเรียนอยู่ตั้งอยู่แถวย่านทากาตะโนะบาบะ พอก้าวเข้าไปในห้องเรียนบรรยาย เพื่อนๆ เอกวรรณคดีญี่ปุ่นเห็นหน้าฉัน แล้วพากันส่งเสียงกรีดกรีด

“หายไปไหนมา โคบายาชิ ฉันนึกว่าเธอลาออกไปแล้วเสียอีก”
เพื่อนคนหนึ่งทักแบบนี้

เพื่อนๆ มารุมล้อมฉันและถามเรื่องไปออกทีวี พวกเธอส่วนใหญ่เป็นกำลังใจให้ของฉัน

“อ้อ เกือบลืมไป มีคนมาถามเรื่องเธอด้วย เอ่อ เมื่อวานขึ้นมั้ง” เด็กสาวที่มีชื่อเล่นว่าคุริโกะพูด

“ถามเรื่องฉันหรือ ใครละ”

“เขาบอกว่าเป็นนักข่าวทีวี แต่พอมาคิดดูอีกทีน่าจะโกหก เป็นตาแก่ผอมๆ หน้าตาซีโกง ดูไม่เหมือนคนทำงานทีวี”

“เขาเข้ามาคุยยังงี้”

“หักมาจากข้างหลังตอนที่ฉันเดินออกมาจากห้องเรียน เขาถามว่า เป็นนักศึกษาเอกวรรณคดีญี่ปุ่นใช่ไหม พอฉันตอบว่า ใช่ละ เขาก็บอกว่า เป็นนักข่าวทีวีและขอสัมภาษณ์เรื่องคุณโคบายาชิ ฟูตาบะ”

แปลกชะมัด นักข่าวทีวีไม่น่าจะทำเรื่องแบบนี้ “แล้วไงต่อ”

“เขาบอกว่ามีคำตอบแทนให้ ฉันคิดว่าก็ดีเหมือนกัน เลยไปนั่งคุยกับเขาเบ๊บบนที่ร้านกาแฟ แล้วเขาก็ถามแต่เรื่องแปลกๆ”

ถามอะไรหรือ เด็กสาวอีกคนหนึ่งถามแทรกขึ้นมา

“ตอนแรกเขาเอารูปฟูตาบะให้ดูและถามว่าคนนี้ใช่คุณโคบายาชิหรือเปล่า ฉันก็เลยตอบว่า ใช่ละ แต่ว่ารูปนั้นแปลกนิดหน่อย”

“แปลกยังงี้” ฉันถาม

“คนในรูปดูยังงี้ก็เป็นฟูตาบะ แต่รู้สึกแปลกๆ คนในรูปดูเด็กกว่า นิดนึงและท่าทางเรียบร้อย ไม่เหมือนฟูตาบะ”

“นี่เธอหมายความว่ายังไง”

“ฉันก็อธิบายไม่ถูก แต่รูปนั้นน่าจะเป็นฟุตาบะสมัยม.ปลาย เพราะ
ไผ่ผมยาวตรง”

“ผมยาวตรงหรือ” ฉันทมวดคิ้ว “ฉันไม่เคยไผ่ผมทรงนั้นนะ”

“ก็นั่นไงล่ะ” คุริโกะทำปากจู๋

มันเป็นเรื่องแปลก สมัยม.ปลาย ฉันตัดผมสั้น เพิ่งจะเริ่มไผ่ผม
ยาวตอนเข้ามหาวิทยาลัยและตอนนี้ตัดผมอยู่ ผู้ชายคนนั้นไปเอารูปนั้น
มาจากที่ไหน

“ช่างเถอะ แล้วคุยอะไรกันบ้าง”

“เอ่อ เขาถามเรื่องนี้เสียและการใช้ชีวิตของฟุตาบะ ฉันเองก็เล่าไป
เรื่อยเพราะคิดว่าต้องหาเรื่องขึ้นชมเธอ เขาถามแม้กระทั่งเรื่องผลการเรียน
ของฟุตาบะ ซึ่งเรื่องนี้ฉันหนักใจจริงๆ”

“มีอะไรอีกไหม” ฉันทอดอกทำหน้าบึ้ง

“เขาถามแปลกๆ มากขึ้น เช่น เคยป่วยหนักบ้างไหม มีโรคประจำตัว
หรือเปล่า” จู๋ๆ คุริโกะพูดเสียงเบาลง “เคยตั้งท้องไหม”

หา คนรอบข้างฉันร้องอุทาน

“ทำไมถามแบบนี้” ฉันทพูด

“ไม่รู้สิ ฉันก็คิดว่ามันแปลกๆ เลยตอบว่า ไม่รู้เรื่องพวกนั้น แล้วลูก
หนีออกมาเลย เพราะเขาจ่ายค่าตอบแทนฉันแล้ว”

เท่าไร? แหะ แหะ คุริโกะแลบลิ้น “หมีเนยน”

หา เสียงอุทานดังกว่าเมื่อสักอย่างเห็นได้ชัด

เวลาล่วงเลไ้ ต้องกินข้าวแกงกะหรี่ ฉันโดนแม่บังคับให้เป็นลูกมือ
ทำอาหารเย็นตั้งแต่สมัยเรียนชั้นประถม และเป็นแบบนี้เรื่อยมาจนถึง
ปัจจุบัน ถ้าจะให้ทำแกงกะหรี่ตอนนี้ ฉันก็หลับตาทำได้เลย แต่แม่อีกยังบ่น
ไม่หยุดว่า ฝีมือไม่พัฒนาขึ้นเลยนะ อย่างไรก็ตาม คนกินก็มีแค่เราสองคน
ฉันเลยไม่สนใจ

ฉันจุดเตาแก๊ส เปิดไฟอ่อนๆ เพื่อที่จะเคี่ยวแกงกะหรี่ แล้วมานั่ง
เก้าอี้ไต้ะกินข้าว นาฬิกาติดิจิทัลซึ่งติดอยู่ที่เตาไมโครเวฟบอกเวลาสองทุ่ม
สามสิบสองนาที ถ้าดูเวลาทำงานของแม่วันนี้ น่าจะกลับมาก่อนสามทุ่ม

ฉันนั่งเฝ้าคางกับไต้ะ มือขวาที่ว่างอยู่เปิดหนังสือพิมพ์ฉบับเย็นอ่าน
ไม่มีข่าวสะดุดตาเป็นพิเศษ จริงๆ แล้ว ข่าวไม่ได้อยู่ในหัวสมอง เพราะมัว
แต่คิดเรื่องนั้นอยู่

เท่าที่ตรวจสอบวันนี้ คนที่ได้รับค่าตอบแทนรวมครูโกะแล้วมีสาม
คน ทั้งหมดเป็นนักศึกษาเอกวรรณคดีญี่ปุ่นปีสอง โดนสัมภาษณ์เมื่อ
วานขึ้นเหมือนกัน และสถานการณ์ก็คล้ายคลึงกัน พอเรียนเสร็จและเดิน
ออกมาจากห้องเรียน ก็มีคนเรียกจากข้างหลังและถามว่า เป็นนักศึกษา
เอกวรรณคดีญี่ปุ่นใช่ไหม

พวกเธอเดาว่าผู้ชายคนนั้นคงจะกำลังสำรวจหลักสูตรที่นักศึกษา
เอกวรรณคดีญี่ปุ่นปีสองน่าจะลงทะเบียน ก็เลยนั่งเฝ้าอยู่หน้าห้องเรียน
จากนั้นสุมสะกดรอยตามนักศึกษาที่เพิ่งเลิกเรียนและหาจังหวะชวนคุย

เรื่องคำถามก็เหมือนกับที่ครูโกะเล่าให้ฟัง ที่น่าแปลกคือคำถาม
ส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับสุขภาพและร่างกายของฉัน ทั้งสามคนโดนถามว่า ฉัน
เคยตั้งท้องหรือเปล่า ฟังแล้วขุ่นลุก เพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งปักใจเชื่อว่าผู้ชาย
คนนั้นคือพ่อของแฟนฉัน และกำลังตามสืบว่าฉันเหมาะจะเป็นลูกสะใภ้หรือไม่

“ฉันก็เลยพูดเรื่องที่สมควรพูดแทนเธอไปแล้ว” เพื่อนคนนั้นพูด ทำ
เกินหน้าที่ไปหน่อยนะ

ผู้ชายคนนั้นเป็นใครกัน มาสืบเรื่องฉันไปทำไม พอได้ยินเรื่องที่ให้
คำตอบแทนหมิ่นเยน ก็ยิ่งน่าสงสัย เป็นถึงนักข่าวทีวีและถามนิดๆ หน่อยๆ
ไม่น่าจะให้เงินมากขนาดนั้น

ฉันนึกถึงผู้ชายที่มาหาถึงบ้านเมื่อวาน แต่เท่าที่ฟังครูโกะและคน
อื่นๆ เล่า บุคลิกขมขื่นก้นลึบ ผู้ชายคนเมื่อวานไม่ได้เดินขาซ้ายกะเผลก

ฉันคิดไม่ตก จึงหยิบเหล้าไฟโรสเชส^๑ออกมาจากตู้ รินใส่น้ำแข็ง แล้วจิบคลายเครียด จากนั้นหยิบ

เลมอนลูกหนึ่งออกมาจากตู้เย็นแล้วกัดกินทั้งเปลือก แม่ชอบพูดว่าแค่เห็นก็น้ำลายสอแล้ว คนที่ไม่ได้ลิ้มรสชาติจะใจแบบนี้ช่างน่าสงสาร

ขณะที่กินเลมอนไปได้ครึ่งลูก เสียงโทรศัพท์ไร้สายที่วางอยู่ข้างเตาไมโครเวฟดังขึ้น แม่หรือเปล่านะ ฉันกดปุ่มรับสาย ทว่าปลายสายเป็นเสียงผู้ชายที่ไม่คุ้นหู

“ฮัลโล่ บ้านคุณโคบายาชิใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ” สงหรณ์ใจไม่ดีเลย เพราะน้ำเสียงของเขาฟังดูร้อนรน

“ผมโทร.จากแผนกจรรยา สภานี้ตำรวจซากุจิอิ คุณเป็นญาติคุณโคบายาชิ ชิโฮะใช่ไหมครับ”

ตัวฉันแข็งทื่อทันทีที่ได้ยินคำว่าตำรวจ ลางสังหรณ์แม่นยำจริงๆ ฉันกำหูโทรศัพท์แน่น “ฉันเป็นลูกสาวค่ะ แม่เป็นอะไรค่ะ” ฉันถามเสียงหลง

“คุณแม่คุณโดนรถชน ตอนนี้ถูกนำตัวส่งโรงพยาบาลยาระยะครับ”

ว้าย ฉันอุทาน หายใจติดขัดและเปล่งเสียงไม่ออก ชีพจรเต้นแรง ทำเลมอนที่ถืออยู่หลุดมือ

“ฮัลโล่ คุณโคบายาชิ”

“...ค่ะ เอ่อ อาการเป็นยังไงบ้างค่ะ”

“ผมไม่ทราบรายละเอียด แต่อาการสาหัสครับ คุณไปโรงพยาบาลตอนนี้ได้ไหมครับ”

“ได้ค่ะ จะไปเดี๋ยวนี้ค่ะ”

“ไปโรงพยาบาลยาระยะถูกไหมครับ”

“ไปถูกค่ะ” ก็แม่ทำงานอยู่ที่นั่น “เอ่อ อุบัติเหตุที่ว่าเป็นยังไงค่ะ”

นายตำรวจเว้นจังหวะครู่หนึ่งก่อนจะตอบ “ชนแล้วหนีครับ ตอนนี้เรากำลังระดมกำลังออกสืบสวน คาดว่าเดี๋ยวก็จับกุมคนร้ายได้ครับ”

^๑ เหล้าไฟโรสเชส (Four Roses) ชื่อแบรนด์วิสกี้ของอเมริกา ผลิตโดย Kirin Brewery Company ของญี่ปุ่น

“ชนแล้วหนี...” คำนั้นดังก้องในหัว

ฉันวางสายแล้วถลันออกจากห้องในสภาพตัวเหม็นกลิ่นแกงกะหรี่
สวมเสื้อโปโลกับกางเกงยีนส์ และไม่ได้แต่งหน้าใหม่

พอไปถึงโรงพยาบาล ฉันวิ่งผ่านประตูเข้าไป ห้องรอพบแพทย์มืด
สลัว เปิดไฟแค่ดวงเดียว เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ก็ปิดแล้ว

“มีใครอยู่ไหมคะ” ฉันร้องตะโกนพลางถอดรองเท้าผ้าใบ พยาบาล
คนหนึ่งโผล่มาจากมุมโถงทางเดิน เธอเป็นคนร่างเล็ก ดูอายุน้อยกว่าแม่
เล็กน้อย

“ญาติคุณโคบายาชิใช่ไหมคะ” พยาบาลถามเบาๆ

“ใช่ค่ะ”

พยาบาลพยักหน้าแล้วกวักมือเรียกให้มาหา

ฉันนึกในใจว่าเธอคงจะพาไปห้องผ่าตัด แต่เธอกลับพาไปที่ห้องริม
สุดโถงทางเดิน ป้ายหน้าประตูไม่ได้เขียนข้อความอะไรเลย

พยาบาลผายมือไปที่ประตู “เชิญค่ะ”

“แม่อุ๊ยนี่” ฉันพูดได้แค่นั้น เพราะเห็นพยาบาลน้ำตาคลอ बै้า
ทันใดนั้นได้ยินเสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นดังมาจากในห้อง

ตัวฉันสั่นเทาทันที ความหนาวเย็นแล่นปราดทั่วร่างกาย ขนลุกชู
แต่เหงื่อไหลจากขมับลงมาที่ต้นคอ

ฉันกำลูกบิดเปิดประตูทั้งที่มีมือยังสั่น เจาสีขาวผุดขึ้นมาท่ามกลาง
ความมืด ข้างในห้องมีเตียงสีขาว พยาบาลสองคนยืนอยู่หน้าเตียงและ
ผ้าขาว

ฉันเดินโซเซไปที่เตียง พยาบาลสองคนหันมาเห็นฉันแล้วถอยกรูดไป
คนละทาง ฉันยืนอยู่ข้างเตียง ก้มมองแม่ที่มีผ้าขาวคลุมใบหน้าอยู่

ไม่จริงใช่ไหม ฉันอยากจะพูดคำนั้น แต่ก็พูดอะไรไม่ออก ขยับปาก
ไม่ได้ จะเลิกผ้าขาวออก แต่ก็ขยับนิ้วมือไม่ได้เลย

“แม่...ฟูตาบะนะคะ”

ฉันยืนตัวแข็งทื่อ พูดได้แค่นั้น

มารีโกะ

ตอนที่ 3

ฉันกลับมาจากโตเกียวได้ห้าวันแล้ว พอเรียนวิชาที่สี่ของวันศุกร์เสร็จ ก็ออกจากมหาวิทยาลัยคนเดียว นั่งรถไฟใต้ดินที่สถานีชินจูกุฮันชินไปลง สถานีชิบิโบริ จากนั้นเปลี่ยนไปขึ้นรถไฟเจอาร์เหมือนทุกที

คุณชิโมะโจยังไม่ได้ติดต่อมา แต่ในใจลึกๆ ก็รู้สึกตัวเองหน้าไม่อายที่เป็นฝ่ายตั้งตารอ เพราะเธอไม่ได้เป็นอะไรกับฉัน จะไปรบกวนเธอไม่ได้ ฉันต้องหาทางเปิดประตูสู่ความจริงด้วยตัวเอง

บ้านของน้ำชายที่ฉันพักอยู่ด้วยตั้งอยู่ใกล้สถานีชินชิบิโบริ รถไฟสายชิโตเซะ เดินทางจากสถานีมาประมาณสิบนาที เมื่อก่อนเป็นบ้านไม้เก่าๆ แต่ตอนนี้เปลี่ยนเป็นบ้านสีขาวสไตล์ตะวันตกกกรูกระเบื้องผนัง น้ำชายถือโอกาสที่ย้ายเสียเมื่อสองปีก่อนปรับปรุงบ้านใหม่

พอเปิดประตูบ้าน ได้ยินเสียงที่คุ้นเคย เสียงพ่อนั่นเอง

พ่อคุยอยู่กับน้ำสะไก้และคาโอรุจัง ลูกพี่ลูกน้องของฉันในห้องนั่งเล่นชั้นล่าง น้ำชายยังไม่กลับ บนโต๊ะมีชอร์ตเค้ก¹⁰ที่พ่อซื้อมาฝาก เพราะเป็นเค้กชนิดเดียวที่พ่อรู้จัก

“เผอิญพ่อไปทำธุระที่อาซาฮิกาวะ ก็เลยแวะมาดูมารีโกะสักหน่อย ว่า ก่อเรื่องอะไรไว้หรือเปล่า” พ่อพูดทันทีที่เห็นหน้าฉัน ไปทำธุระที่อาซาฮิกาวะ ก็น่าจะเป็นมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูเตะ

¹⁰ เค้กหน้าครีมสีขาวสลับเนื้อเค้กสีวานิลลาหลายชั้น มีสตอเบอร์รี่ประดับบนหน้าเค้ก

“ไม่ได้ก่อเรื่องอะไรหรอกค่ะ แถมยังช่วยทำงานบ้าน ผ่อนแรงฉันได้
มากเลย ถ้าคาโอรุหัดเอาอย่างมาริโกะบ้างก็คงจะดี” น้ำสะใ้เหลือบมอง
คาโอรุจ้องอย่างเอ็นดู

คาโอรุจึงทำหน้าบึ้งพลางใช้ส้อมจิ้มซอร์ตเค้ก “แม่พูดแบบนี้อีกแล้ว
หนูละเบ๊อ”

หลังจากน้ำสะใ้กับคาโอรุจ้องโต้ตอบกันไปมาและหัวเราะครั้นตรงอยู่
ครู่หนึ่ง พ่อลุกขึ้นจากโซฟา “เอาละ ขอไปดูห้องของมาริโกะหน่อยได้ไหม”

“อ้อ ดีเลยคะ นานๆ พ่อลูกจะได้พูดคุยกันตามลำพังสักที”

น้ำสะใ้พูดแบบนั้น ฉันเลยจำต้องลุกขึ้นยืน

พ่อเข้ามาในห้องฉัน เดินไปที่ข้างหน้าต่างและมองออกไปข้างนอก
ตรงนี้เป็นเนินสูง จึงมองเห็นบริเวณโดยรอบได้ไกลสุดลูกหูลูกตา ดวง
อาทิตย์ลับขอบฟ้าแล้ว แสงไฟลอดออกมาจากบ้านเรือน

“วิวดีนะเนี่ย ไม่มีอะไรบดบังสายตา” พ่อชมจากใจจริง

ฉันมองแผ่นหลังของพ่อพลางคิดว่าจะเอารูปไปนั้นให้พ่อดูดีไหม ถ้า
ถามว่าผู้หญิงที่ถูกกลบหน้าเป็นใคร พ่อจะทำหน้าอย่างไรนะ แต่ฉันพับเก็บ
ความคิดนั้นไว้ทันที รู้อยู่แล้วว่าพ่อคงไม่ยอมบอกความจริง เพราะที่ผ่านมาก็
ไม่เคยเล่าความจริงเรื่องการเสียชีวิตของแม่ ไม่ใช่แค่นั้น พ่อต้องการจะ
ฉกชิงโอกาสที่จะรู้ความจริงจากฉันไปตลอดกาล

“ว่าแต่ที่มหาวิทยาลัยเป็นยังไงบ้าง”

จู่ๆ พ่อก็ถามขึ้นมาตอนที่ฉันกำลังใจลอย ฉันสะดุ้งเงยหน้า พ่อยืน
พิงกรอบหน้าต่างมองหน้าฉัน

“ไปมหาวิทยาลัยสนุกไหม” พ่อถามต่อ

“ก็ดีค่ะ” ฉันตอบ

“เรียนเอกวรรณคดีอังกฤษ ส่วนใหญ่ก็คงเป็นคนที่อยากจะเรียน
ภาษาอังกฤษละสิ”

“ใช่แล้วค่ะ”

“ถ้าจั้น ก็คงมีคนไม่น้อยที่อยากจะไปต่างประเทศ อย่างเช่น ไปเรียนต่อ”

ฉันทักหน้าข้าฯ “ทุกคนพูดแบบนั้นค่ะ”

“ใช่ไหมละ คนเราจะเก่งแค่ภาษาไม่ได้ ถ้าไม่ได้ไปต่างประเทศ ก็ไม่มีทางเข้าใจประเทศนั้นหรอก” พอกอดดอกพิกหน้าหงิกๆ “มาริโกะล่ะ อยากไปไหม”

“ถ้ามีโอกาสก็อยากไปค่ะ” ฉันทเคยคุยเรื่องความฝันทำงานองนี้กับเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัยอยู่บ่อยๆ แต่พวกเพื่อนๆ ชอบพูดเรื่องที่จะไปทำความรู้จักหนุ่มผมทองในต่างแดน”

พ่อพิกหน้าหงิกอีกครั้ง “จั้นลองไปดูสิ”

เอ๊ะ ฉันท้องหน้าพ่อ

“พ่อบอกว่า อนุญาตให้ไปอเมริกาได้ เอ้ย เรียนเอกวรรณคดีอังกฤษ ก็ควรจะไปอังกฤษดีกว่า”

“เดี๋ยวก่อน ทำไมละคะ ทำไมจู่ๆ พ่อพูดเรื่องนั้น”

“ไม่ใช่จู่ๆ พุดขึ้นมาหรอก พ่อคิดไว้ตั้งแต่ตอนที่มาริโกะเรียนเอกวรรณคดีอังกฤษแล้ว”

“แต่พ่อไม่เคยพูดเรื่องนั้นเลย”

“พ่อแค่ไม่ได้บอก ว่าไง ลองไปดูไหม ถ้าไประยะสั้นๆ ก็คงไม่ได้อะไร เพราะฉะนั้นไปเรียนที่นั่นสักปีหนึ่งดีไหม พักการเรียนที่นี้ไปก่อนก็ได้” น้ำเสียงของพ่อฟังดูกระตือรือร้นอย่างประหลาด

“พ่อพูดง่ายๆ...การไปเรียนเมืองนอกไม่ใช่เรื่องง่ายขนาดนั้นนะคะ ไหนจะเรื่องติดต่อกับที่เรียนทางนั้นอีก”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง อันที่จริงวันนี้พ่อไปเจอคนที่ช่วยเรื่องนั้นได้ เขาบอกว่าถ้าอยากจะไปเรียนเมืองนอก ยินดีให้คำปรึกษาเสมอ ได้ยินอย่างนี้ พ่อก็เลยอยากส่งลูกไป”

“จั้นหรือคะ แต่สำหรับหนู มันเป็นเรื่องกะทันหัน หนูขอคิดดูก่อน

นะคะ”

“อ้อ ค่อยๆ คิดไปก็ได้” พ่อเบือนหน้าหนี ภูมือนบนตักแล้วหันกลับมา มองฉันอีกครั้ง “แต่ลูกมีเรื่องติดขัดอะไรหรือเปล่า อย่างเรื่องที่เป็นอุปสรรคต่อการไปเรียนต่างประเทศ”

“ไม่มีค่ะ”

“ถ้าฉันก็ไม่มีอะไรต้องลังเลสินะ ถ้าพ่อเป็นมารีโกะ คงจะคว้าโอกาสนี้ไว้ทันที”

“แต่หนูเพิ่งจะเข้ามาหาวิทยาลัยนะคะ หนูว่าเรียนที่นี่ต่อไปอีกสักหน่อย ให้พ่อมีความรู้พื้นฐานแล้วค่อยไปเรียนเมืองนอกจะดีกว่า”

“จ้ะหรือ แต่พ่อไม่คิดแบบนั้นนะ เรื่องแบบนี้ รีบไปหาประสบการณ์ไว้จะเป็นผลดีมากกว่า”

ฉันสงสัยลูกคือของพ่ออย่างหนัก เพราะไม่เคยสังหรณ์ใจสักนิดเลยว่าพ่อคิดเรื่องนั้นมาตั้งนานแล้ว

“หนูขอคิดดูก่อนแล้วกันค่ะ” ฉันย้ำชัดคำเดิม

“อ้อ เอางั้นก็ได้” พ่อพยักหน้า

ฉันลุกขึ้นยืนแล้วไปนั่งเก้าอี้หน้าโต๊ะ

“ตอนนี้หนูตั้งใจว่าจะเข้าชมรมอะไรสักอย่างค่ะ”

“ชมรม อะไรหรือ” สีหน้าพ่อเป็นกังวล

“หนูยังไม่ได้ตัดสินใจค่ะ เพราะมีหลายชมรมมาชวน”

“ทำกิจกรรมชมรมก็ไม่เลวนะ”

“สมัยพ่อเป็นนักศึกษา เคยทำกิจกรรมชมรมไหมคะ” ฉันลองถามเล่นๆ

“พ่อหรือ...” พ่อกะพริบตาปริบๆ เพราะไม่ทันได้ตั้งตัว “พ่อ...ไม่เคยทำกิจกรรมชมรมอะไรเลย อยู่อยู่กับการทำวิจัยจนไม่มีเวลาไปเข้าชมรม”

“จริงหรือคะ”

ฉันรับคำพ่อพลางควบคุมตัวเองไม่ให้เห็นงสีหน้าเคลือบแคลง

ทำไมต้องโกหกกันด้วย หรือเรื่องที่พ่อเคยอยู่ชมรมคนเดินป่า อาจารย์อุเมสจะเข้าใจผิดไปเอง

น้ำชายกลับมาแล้วและชวนพ่อกินข้าวเย็น พ่อเล่าเรื่องที่อยากส่งฉันไปเรียนเมืองนอกให้ครอบครัวน้ำชายฟัง น้ำชายและน้ำสะใภ้ต่างทำหน้าประหลาดใจ

น้ำชายและน้ำสะใภ้ชวนพ่อให้นอนค้างที่นี่ แต่พ่อปฏิเสธและขอตัวกลับตอนสองทุ่มเศษ เพราะพรุ่งนี้ม้งานตั้งแต่เช้า จึงอยากจะนั่งรถไฟกลับฮาโกดาเตะคืนนี้เลย

ฉันกับครอบครัวน้ำชายออกมาเย็นส่งพ่อหน้าบ้าน พ่อบอกว่าบาดแผลตอนที่เกิดไฟไหม้หายดีแล้ว แต่ถ้ามองจากด้านหลัง จะเห็นได้ชัดว่าพ่อเดินขาซ้ายกะเผลกเล็กน้อย

“พี่เขยพูดจาเด็ดขาดมากเลยนะ” น้ำชายเอ่ยหลังจากกลับเข้าบ้านมา นั่งที่โต๊ะกินข้าว “ดูท่าจะอยากส่งมาริโกะไปเรียนเมืองนอกให้ได้จริงๆ”

“ไม่รู้สิคะ อาจจะมีอะไรมาดลใจให้เปลี่ยนความคิด ทั้งที่เมื่อก่อนแค่มาริโกะจะบอกว่าอยากจะไปเรียนมหาวิทยาลัยที่โตเกียว ยังคัดค้านหัวชนฝา”

“อ่า จริงด้วยสิ” น้ำชายถือถ้วยชาพลางพยักหน้าหงิกหงัก “ตอนนั้นเขาโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ”

“ถ้าบอกว่ามาริโกะจะไปเที่ยวโตเกียวตอนนี้ เขาคงทำหน้าไม่พอใจ ดังนั้น” น้ำสะใภ้หันมามองฉัน “น้ำเลยไม่ได้เล่าเรื่องที่มาริโกะจะเพิ่งไปโตเกียวมา สบายใจได้เลยนะ”

ขอบคุณค่ะ ฉันพูด

“ว่าแต่พี่เขยก็เพิ่งไปโตเกียวมาเมื่อสองสามวันก่อนนี่เอง”

“เอ๊ะ จริงหรือคะ” ฉันหันไปหาน้ำชาย

อือ น้ำชายพยักหน้า

“แต่เขาไม่ได้บอกเรานะ” น้ำสะใภ้พูด

“ฉันพูดไม่ผิดหรอก เพราะตอนที่พี่เขยล้วงผ้าเช็ดหน้าเมื่อกี้ มีเศษกระดาษร่วงลงมาด้วย ฉันเก็บขึ้นมาดู ปรากฏว่าเป็นบัตรที่นั่งเครื่องบินจากโตเกียวมาซัปโปโร ระบุวันที่เมื่อวานขึ้น พอถามว่าพี่ไปโตเกียวมาหรือครับ เขาตอบว่าใช่”

“งั้นหรือคะ...แปลกจังเลย พ่อบอกหนูว่าอาทิตยนี้หมกตัวอยู่ที่มหาวิทยาลัยตลอดเลย”

“หืม แปลกดีนะ”

“แปลกจริงๆ”

บรรยากาศเคลือบแคลงเข้าครอบงำ “ต้องไปทำเรื่องที่บอกใครไม่ได้แน่ๆ เลย” น้ำชายสรูปั่นธง

เช้าวันเสาร์ถัดมา ฉันออกจากบ้าน ทำที่ว่าไปมหาวิทยาลัยตามปกติ แล้วนั่งรถไฟจากซัปโปโรไปฮาโกดาเตะ ไม่ได้บอกพ่อว่าวันนี้จะกลับไปฮาโกดาเตะ ตั้งใจว่าจะแอบไปสืบเรื่องพ่อแล้วค่อยกลับมาซัปโปโร

การกลับไปฮาโกดาเตะสำหรับฉันไม่ใช่เรื่องยุ่งยาก แต่จริงๆ แล้วฉันไม่มีที่ให้กลับไป บ้านที่อยู่มาตั้งแต่เกิดถูกไฟไหม้วอดทิ้งหลัง แมนชั่นซึ่งเป็นที่อยู่ตามทะเบียนบ้านก็แทบจะไม่เคยไปนอน ที่ที่ฉันพอจะกลับไปได้ คงมีแค่หอพักนักเรียน ทว่าตอนนี้นักเรียนรุ่นใหม่ๆ ที่พักอยู่นั้นคงจะสร้างโลกใบใหม่ซึ่งแตกต่างจากสมัยที่ฉันอยู่ เพื่อนสนิทและรุ่นพี่เจดีก็ไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว

ฉันคอแห้ง จึงหยิบเลมอนหันครึ่ง ห่อด้วยพลาสติกถนอมอาหารออกมาจากกระเป๋า ฉันชอบกัดเลมอนกินทั้งเปลือกมาตั้งแต่เด็ก แม่ก็เลยซื้อเลมอนญี่ปุ่นที่ไม่ได้ฉีดยาฆ่าแมลงมาให้ฉัน

รถไฟแล่นผ่านเมืองโอซามัมเบะ มองเห็นอ่าวอุชิอุระอยู่ทางซ้ายมือ ฝั่วน้ำราบเรียบสะท้อนแสงแดดระยิบระยับดูคล้าย ‘ทะเลสาบประกาย

สีเงิน' ในวรรณกรรมเรื่อง 'โลกของแอนน์'

แอนน์เคยสงสัยเรื่องชาติกำเนิดของตัวเองหรือเปล่านะ ฉันคิดเรื่องนั้นพลางกอดเลมอนกิน แอนน์เกิดมาได้สามเดือน แม่ตายจากไป สี่วันต่อมา พ่อก็เสียชีวิตเนื่องจากมีไข้สูง แต่เธอก็รักพ่อกับแม่มากที่สุด แม้จะยังจำหน้าท่านทั้งสองไม่ได้ เธอบอกว่าชื่อของพ่อกับแม่ช่างไพเราะ และจดจำเรื่องราวต่างๆ ของท่านทั้งสองที่คนอื่นเล่าให้ฟัง คนที่เลี้ยงดูแอนน์หลังจากเป็นเด็กกำพร้าคือคุณป้าโทมัสและคุณป้าแฮมมอนด์ สดุดท้ายสองพี่น้องชราแห่งบ้านหลังคาเขียวรับเธอไปอุปการะ แต่เกร็ดชีวิตของพ่อกับแม่เป็นสิ่งที่ให้กำลังใจเด็กช่างฝันอย่างแอนน์เรื่อยมา

ฉันคิดเล่นๆ ว่า ถ้าตัวเองเป็นเด็กกำพร้าเหมือนแอนน์จะเป็นอย่างไรนะ ฉันคงไม่ต้องกลุ้มใจเรื่องพฤติกรรมแปลกๆ และการตายของแม่ ไม่ต้องทุกข์ใจเรื่องที่ตัวเองหน้าตาไม่เหมือนพ่อกับแม่ และได้เป็นเด็กช่างฝันอย่างแอนน์ แต่ก็ไม่แน่ใจว่าตัวเองจะอดทนต่อความยากลำบากในการเป็นเด็กกำพร้าได้มากแค่ไหน

ฉันไปถึงฮาโกดาเตะก่อนเที่ยง และนั่งรถแท็กซี่จากสถานีรถไฟไปแมนชั่นของพ่อเพราะไม่มีเวลามากนัก ใช้เวลาประมาณสิบนาที

พ่อเช่าห้องอยู่ชั้นบนสุดของอาคารสามชั้นโดยให้เหตุผลว่าต้องการชมวิว ห้องขนาด 3DK¹¹ อาจจะใหญ่เกินไปสำหรับผู้ชายตัวคนเดียว เลยจ้างแม่บ้านมาทำความสะอาดสัปดาห์ละสองครั้ง ห้องจึงเป็นระเบียบมากกว่าที่คิด พ่อเปิดไฟทิ้งไว้เพื่อช่วยป้องกันอันตราย

เมื่อเข้าไปข้างใน ห้องนอนพ่ออยู่ทางซ้ายมือ ถ้าเดินตรงไปจะเป็นห้องครัว ถัดไปเป็นห้องนอนสองห้อง ห้องหนึ่งใช้เป็นห้องทำงาน อีกห้องหนึ่งเป็นห้องส่วนตัวของฉันเวลากลับมาที่นี่ และใช้เก็บเฟอร์นิเจอร์สมัยที่ฉันอยู่หอพักนักเรียน

ฉันเข้าไปในห้องนอนส่วนตัว เปิดตู้ติดผนังแล้วหยิบกล่องใส่

¹¹ 3DK: ห้องนอน 1 ห้องครัวและมีห้องน้ำในตัว

ไปรษณียบัตรอวยพรและจดหมายถามสารทุกข์สุกดิบช่วงฤดูร้อนออกมา
กล่องใบนี้เดิมที่เป็นกล่องใส่กระป๋องน้ำมันสลัด ตอนนั้นเต็มไปด้วย
ไปรษณียบัตรที่ได้รับในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ส่วนใหญ่เป็นของพ่อ ฉันดู
ไปรษณียบัตรเหล่านั้นทีละใบ

วัตถุประสงค์ของฉันคือการหาคนที่เคยอยู่ชมรมคนเดินป่ากับพ่อ
พ่อบอกว่าไม่เคยเข้าชมรม แต่ฉันอยากจะลองเติมพินกับความทรงจำของ
อาจารย์อุเมสุ

จุดที่ต้องตรวจสอบคือ มีข้อความที่ชวนให้นึกถึงการเดินป่าหรือไม่
เช่น ‘หมูนี้อันได้ไปเดินป่าที่ไหนบ้างหรือเปล่า’ ‘อยากไปเดินป่าด้วยกันเหมือน
เมื่อก่อนจังเลย’

ทว่าหลังจากอ่านไปรษณียบัตรมาหลายร้อยใบแล้ว แต่ก็ไม่เจอ
ข้อความนั้นเลย ไม่เห็นแม้กระทั่งตัวอักษรภูเขาและคำว่าเดินป่า

พ่อไม่ได้เข้าชมรมจริงๆ หรือ แต่ยังฝันไม่ได้หรอก พ่อคนเราอายุ
ห้าสิบกว่า มิตรภาพสมัยเป็นนักศึกษาอาจจะกลายเป็นความทรงจำใน
วัยใสที่เสื่อมถอยไปตามกาลเวลาก็ได้

ยังมีความเป็นไปได้อีกอย่างหนึ่ง

การที่พ่อปิดบังเรื่องที่เคยเข้าชมรมคนเดินป่า มีความเป็นไปได้ว่า
พ่อจงใจตัดความสัมพันธ์กับสมาชิกชมรม

อย่างไรก็ตาม ตอนนี้อย่างตัดสินอะไรไม่ได้ ฉันเก็บไปรษณียบัตร
กลับคืนที่เดิม

พอออกจากห้องตัวเองก็เข้าไปในห้องทำงานพ่อต่อ เพราะมีอีก
เรื่องหนึ่งที่อยากจะตรวจสอบ

นั่นคือพ่อไปทำอะไรที่โตเกียวเมื่อวันก่อน พ่อไปโตเกียวไม่ใช่เรื่อง
แปลก ในแต่ละปีไปร่วมงานสัมมนาวิชาการและงานเสนอผลงานวิจัยที่
โตเกียวตั้งหลายครั้ง แต่ก็ไม่เห็นจะต้องปิดบังน้ำสะไ้และครอบครัว

และเมื่อวานจู่ๆ พ่อมาเคาะยื่นจะขอให้ฉันไปเรียนเมืองนอก ซึ่งฉัน

อดคิดไม่ได้ว่ามันเกี่ยวข้องกับการที่พ่อไปโตเกียวคราวนี้ พ่ออ้างว่าการไปเรียนเมืองนอกจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนภาษา แต่มันกะทันหันเกินไป ต้องมีเรื่องอะไรสักอย่างที่โตเกียว และเกี่ยวข้องกับฉันด้วย

เมื่อเข้าไปในห้องทำงาน ฉันยังได้กลิ่นเฟอร์นิเจอร์ ทั้งที่พ่อเช่าห้องนี้มานานหลายปีแล้ว อากาศคงจะไม่ค่อยถ่ายเทละมั้ง ฉันเริ่มค้นตาจึงเปิดหน้าต่าง จากระเบียงที่หันไปทางทิศใต้มองเห็นช่องแคบสิงารุ

นอกจากหน้าต่างกับประตูแล้ว ผนังห้องทุกด้านมีตู้หนังสือวางอยู่ข้างในตู้ไม่เหลือช่องว่างแล้ว หนังสือที่ไม่มีที่เก็บวางตั้งไว้กับพื้นเป็นกองสูง ฉันคิดว่าพ่อหาหนังสือที่ตัวเองต้องการใช้เจอได้อย่างไร อาจเป็นเพราะพ่อตั้งกฎว่า ห้ามแม่บ้านเข้ามายุ่งย่ามในห้องนี้

โต๊ะทำงานตั้งอยู่ริมหน้าต่าง แต่บนโต๊ะเต็มไปด้วยแฟ้มและสมุดโน้ต ฉันไม่รู้ว่พ่อกำลังทำวิจัยเรื่องอะไรอยู่ จึงลองอ่านสันแฟ้มที่อยู่ใกล้ตัว

‘งานวิจัย 1 เกี่ยวกับการย้ายฝากนิวเคลียสของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม’

‘เทคนิคควักลูกตาออกจากไซโกต¹²’

‘สาเหตุและการแก้ปัญหาไขที่ย้ายฝากนิวเคลียสไม่เจริญเป็นเอ็มบริโอ’

‘การโคลนนิ่งด้วยเทคนิคย้ายฝากนิวเคลียสของเซลล์ต้นกำเนิดเต็มวัยอย่างเป็นขั้นตอน’

ไม่รู้เรื่องเลย แค่เห็นคำว่าไซโกตเอ้ย เซลล์เอ้ย ก็เกิดความวิตกกังวลอย่างบอกไม่ถูก เพราะรู้สึกว่ามันน่าจะเกี่ยวข้องกับการดินแดนศักดิ์สิทธิ์ที่มนุษย์ไม่ควรย่างกราย ฉันนึกไม่ถึงเลยว่าพ่อจะคลั่งไคล้ดอกเตอร์แฟรงเกนสไตน์¹³

ฉันลองเปิดลิ้นชักโต๊ะด้วยความรู้สึกผิดเล็กๆ หวังว่าจะได้เจออะไร

¹² Zygote คือเซลล์ที่เกิดจากการรวมกันระหว่างเซลล์สืบพันธุ์เพศผู้กับเซลล์สืบพันธุ์เพศเมีย พร้อมที่จะเจริญต่อไปเป็นตัวอ่อน

¹³ Frankenstein ตัวละครนักศึกษาแพทย์ในนิยายสยองขวัญ เขียนโดยแมรี เชลลีย์ แฟรงเกนสไตน์ ประดิษฐ์สิ่งมีชีวิตจากซากศพมนุษย์ นำชิ้นส่วนต่างๆ มาประกอบเข้าด้วยกันด้วยวิทยาการทางการแพทย์และวิทยาศาสตร์ ทำให้มันฟื้นคืนชีพขึ้นมาและไม่สามารถควบคุมได้

บางอย่างที่บ่งบอกได้ว่าพอไปทำอะไรที่โตเกียว ทว่าสิ่งที่อัดแน่นอยู่ในนั้น มีแต่กระดาษรายงานที่เขียนค้างไว้ อีกทั้งกระดาษโน้ตที่มีตัวเลขและเครื่องหมายซึ่งฉันไม่เข้าใจ

ปิดลิ้นชักและมองไปรอบห้องอีกครั้ง มีกระเป๋าทรงสี่เหลี่ยมสีดำวางอยู่ข้างประตู ฉันจำได้ว่าพอถือกระเป๋าใบนี้ตอนที่มาบ้านชั้นโปรเมื่อวานนี้ ซึ่งน่าจะถือไปโตเกียวด้วย

ฉันนั่งยองกับพื้นแล้วเปิดกระเป๋า พอใส่ชุดผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดผิวหน้า เครื่องเขียนและหนังสือนิยายย่อนยุคอย่างลวกๆ แล้วก็พร้อมไปด้วย

ข้างในกระเป๋ามีซองใส่เอกสาร พอรู้ตชิปเปิดดู ก็เจอกระดาษพับสีขาว ฉันคลี่ออกดูด้วยความสงสัย แต่ก็ต้องผิดหวัง เพราะมันเป็นกระดาษพิมพ์หลักสูตรของมหาวิทยาลัย พอเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย จะพกของแบบนี้ก็ไม่แปลกหรอก

ทว่าฉันชะงักมือจังหวะที่จะพับกลับคืน เพราะมุมบนขวาของกระดาษมีข้อความเขียนว่า นักศึกษาเอเวอร์รอนคดีญี่ปุ่นปีสอง คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยโทวะ มหาวิทยาลัยโทวะเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนชื่อดังในกรุงโตเกียว และพอไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับนักศึกษาเอเวอร์รอนคดีญี่ปุ่น คณะอักษรศาสตร์

ฉันลองค้นซองใส่เอกสารอีกครั้ง และเจอรูปถ่ายใบหนึ่ง เป็นรูปถ่ายติดบัตรของฉัน น่าจะเป็นรูปที่เหลือจากใช้สมัครสอบเข้ามหาวิทยาลัย ฉันหันหน้าตรงและไถ่ผมยาวเคลียไหล่เหมือนตอนนี้ รู้สึกไม่ชอบตัวเองตอนทำหน้านิ่งเลย

ฉันครุ่นคิด รูปใบนี้ไม่น่าจะบังเอิญมาอยู่ในนี้ มันน่าจะเกี่ยวข้องกับหลักสูตรของมหาวิทยาลัยโทวะ

คราวนี้หันไปมองตู้หนังสือ เพราะคิดว่าน่าจะมีอะไรบางอย่าง

เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยโหวะ แต่ไม่พบของที่เข้าข่ายในตู้หนังสือหลังใหญ่เหล่านั้น ฉันนึกขึ้นได้ว่าในลั่นชักโต๊ะมีสมุดนามบัตร จึงลองตรวจสอบนามบัตรที่ละใบ แต่ไม่เจอนามบัตรของคนที่เกี่ยวข้องกับมหาวิทยาลัยโหวะเลย

ฉันเก็บรูปถ่ายกับกระดาศหลักสูตรใส่กระเป๋าและนำกระเป๋าไปวางไว้ที่เดิม พ่อเป็นคนช่างสังเกต ถ้าเห็นว่าตำแหน่งวางกระเป๋าเปลี่ยนไปแค่เล็กน้อย อาจจะรู้ว่ามีคนบุกรุกเข้ามา ฉันพยายามไม่ไปแตะต้องข้าวของอื่นๆ

ขณะจะปิดหน้าต่างที่หันไปทางทิศใต้ ฉันเห็นเสื้อวิ่งตกอยู่ที่ระเบียงไม้แขวนเสื้อลดอันหนึ่งไหวอยู่บนราวตากผ้า พ่อคงจะตากไว้ก่อนจะออกไปข้างนอก แต่ไม่ได้ใช้ไม้หนีบผ้า ลมก็เลยพัดเสื้อหล่น พ่อเป็นถึงนักวิทยาศาสตร์ แต่กลับไม่ใส่ใจเรื่องแบบนี้

ฉันออกจากห้องทำงาน เดินทะลุห้องตัวเองไปเปิดประตูกระจกกันระเบียง แต่ไม่มีรองเท้าใส่นอกบ้านวางอยู่ แฮ่ ฉันถอนใจพลางเดินไปหยิบรองเท้าของตัวเองกลับมา ออกไปนอกระเบียง บัดดินที่ติดเสื้อออกแล้วเอาใส่ไม้แขวนเสื้ออีกครั้ง ใจจริงอยากจะซักให้ใหม่ แต่ไม่มีเวลา อย่างน้อยๆ อยากจะเอาไม้หนีบผ้าหนีบให้ แต่ก็กลัวว่าจะทำให้พ่อตกอกตกใจ

ฉันยืนเท้าแขนกับราวระเบียง มองทิวทัศน์รอบๆ นี่เป็นครั้งแรกที่ได้ชมวิวอย่างสบายใจ

ฮาโกดาเตะก็เปลี่ยนไปเหมือนกันนะ ฉันคิด สิ่งปลูกสร้างต่างๆ ขาดความกลมกลืน เมืองทั้งเมืองดูคล้ายสะกดแผลแผ่นใหญ่ ทั้งที่เมื่อก่อนกลืนอายและสีสนของบรรยากาศดูกระจ่างชัดมากกว่านี้

ตอนที่ฉันกลับเข้าห้อง ถีรองเท้าและปิดประตูกระจก ได้ยินเสียงไซกัญแจดังกรึก ฉันสะดุ้งโหยง เสียงเปิดประตูบ้านอย่างแรงดังตามมา พ่อกลับมาแล้ว นาฬิกาบอกเวลาว่ายังไม่ถึงบ่ายสามโมง ทำไมวันนี้พ่อกลับเร็วขนาดนี้

เสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา ฉันกลืนน้ำลาย ต้องทำเป็นไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ก่อนอื่นต้องส่งเสียงทักว่า กลับมาแล้วหรือคะ

พ่ออยู่ในห้องกินข้าว ยังไม่รู้ว่าฉันมา เพราะประตูห้องฉันปิดอยู่ และฉันถือรองเท้ามาด้วย

ต้องทำตัวให้เป็นธรรมชาติ ไม่ทำให้พ่อตกใจ ฉันบอกตัวเองและยื่นมือไปที่ลูกบิดประตู ทันใดนั้นเสียงพ่อดังขึ้น “นายเป็นคนฆ่าใช่ไหม”

ฉันสะดุ้งตกใจชักมือกลับ ฆ่าอะไร

“อ่า ไซ่ ฉันเอง อูจิจิเอะ นี่ไม่ถึงว่านายจะทำถึงขนาดนี้...”

โทรศัพท์ พ่อใช้โทรศัพท์ไร้สายบนโต๊ะคุยกับใครคนหนึ่ง มีน้ำเสียงถึงได้รับกลับมา คงจะกลัวคนที่มหาวิทยาลัยได้ยิน

“อย่ามาทำให้อึดเลย มันเป็นไปได้ที่จะเกิดอุบัติเหตุพอดีขนาดนั้น ฉันขอถอนตัว ไม่อยากข้องเกี่ยวกับแล้ว”

น้ำเสียงของพ่อฟังดูเศร้าระคนโกรธ ฉันยืนตัวแข็งทื่อเหมือนหุ่นโชว์เสื้อผ้า มือที่ยื่นจะไปจับลูกบิดชะงักค้าง เหนือไหล่ซึมรักแร้ ต้นคอและฝ่ามือ

“...คิดจะชู้กันอะไร” จู่ๆ น้ำเสียงของพ่อทุ้มต่ำ รวากับเสียงที่เปล่งออกมาจากกันบ่อน้ำลึก “ไม่ต้องมีฉันก็ได้ พุจิมุระคุงมีเทคนิคพอๆ กัน ไม่สิ มีเหนือกว่าด้วยซ้ำ ประสบการณ์ย้ายฝากนิวเคลียสของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมก็มากกว่า”

ย้ายฝากนิวเคลียสของสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมหรือ ค่ะ ว่าเคยเห็นคำนั้นในห้องทำงาน น่าจะเป็นชื่อแฟ้ม

“เรื่องนั้นศาสตราจารย์คุโนะแทบจะทำคนเดียวอยู่แล้ว ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย ก็อย่างที่เคยบอกไปแล้วว่า ฉันแค่ทำตามคำสั่ง”

ศาสตราจารย์คุโนะ คงจะหมายถึงอาจารย์ของพ่อ

พ่อนั่งเงียบไป ปลายสายยังคงพูดอยู่ ไม่รู้ว่าพวกเขาคุยอะไรกัน แต่อีกฝ่ายน่าจะกำลังเกลี้ยกล่อมพ่อ แต่ว่าเกลี้ยกล่อมเรื่องอะไร อีกฝ่ายต้องการจะให้พ่อทำอะไร

“อ้อ ไปมาแล้ว ไปรวบรวมข้อมูลเล็กน้อยเกี่ยวกับเด็กคนนั้นที่

มหาวิทยาลัยโหวะ ดูเหมือนว่าเด็กคนนั้นก็ไม่มีอาการผิดปกติทางร่างกายตามคาด”

เด็กคนนั้น มหาวิทยาลัยโหวะ

พ่อพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นชวนให้รู้สึกขมขื่น “เรื่องจะให้เธอยอมให้ความร่วมมือ พูดชี้ชัดไม่ได้หรอก ถ้าเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาจะเดือดร้อน โคบายาซิคงมีพี่น้องหรือเปล่า...อ้อ มีพี่ชายหรือ ถ้านั้นก็ยังไม่ได้เข้าไปใหญ่ แล้วจะทำยังไง อย่าบอกนะว่าจะเก็บพี่ชายด้วย...อ้อ รบจนด้วยแล้วกัน”

โคบายาซิคง เป็นชื่อที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน

“ได้ ฉันจะไม่ยุ่งเรื่องโคบายาซิคง จะคิดว่ามันเป็นอุบัติเหตุอย่างที่นายบอก แต่ถ้าเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้อีก ฉันจะถอนตัวทันที และอย่างที่เคยบอกไปหลายครั้งแล้วว่า ฉันจะข้องเกี่ยวกับพวกนายครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายจริงๆ ต่อไปไม่ต้องเข้าใกล้กันอีกเด็ดขาด” พ่อเจียบไปครู่หนึ่งแล้วพูดต่อ “คำสัญญาของพวกนายมันเชื่อถือไม่ได้ หัวหน้าที่นายเคยพูดไว้เมื่อสี่ปีที่แล้ว”

ได้ยินเสียงกึกกัก คงจะเป็นเสียงวางโทรศัพท์กับโต๊ะ

ฉันยืนฟังประตูหนึ่ง บทสนทนาของพ่อบอกไว้ว่า พ่อไปเกี่ยวข้องกับเรื่องน่ากลัวและอันตรายมากๆ ฉันอยากจะเปิดประตูออกไปถามว่า พ่อทำอะไรลงไปคะ แต่ขยับเนื้อขยับตัวไม่ได้ราวกับถูกมัดไว้แน่นหนา

รู้สึกว่าพ่อเริ่มเคลื่อนไหว ฉันหลับตา ทำใจไว้แล้วว่าพ่อจะเปิดประตูเข้ามาเห็นฉัน วินาทีนั้น ถ้าฉันหายตัวได้เหมือนภูติวิเศษก็คงจะดี

ทว่าประตูไม่ได้ถูกเปิด ได้ยินเสียงฝีเท้าทิ้งห่างออกไป ตามมาด้วยเสียงเปิดปิดประตูบ้านและใส่กุญแจดังกริก

ฉันขยับร่างกายได้ตามอิสระ เสียงนั้นคงจะช่วยคลายมนต์สะกด แต่ฉันยืนทรงตัวต่อไปไม่ไหว เข่าอ่อนทรุดนั่งสองมือยันพื้น

ฟุตาบะ

ตอนที่ 3

เสียงพระสวดมนต์ดังก้องในห้องที่เปิดเครื่องปรับอากาศเย็นจัด ในเมื่อเป็นพระ ก็นึกว่าจะโกนศีรษะ แต่พระที่ทำพิธีอยู่หน้าแท่นบูชาเป็น สมภารไฉ้มยาวดำขลับ ถ้าสวดมนต์ก็คงดูเหมือนพนักงานธนาคาร ทว่า เสียงสวดมนต์หุ้มตัวชวนให้เชื่อว่าเป็นมืออาชีพ

วันนี้ฉันตั้งใจว่าจะไม่ร้องไห้แล้ว แต่พอเห็นรูปแม่ตอนที่จุดกำยาน น้ำตาก็ไหลออกมาเอง ฉันร้องไห้จนน้ำตาเป็นผาเต๋ามาสองวัน ปกติแล้ว ฉันเป็นคนไม่ค่อยร้องไห้มาตั้งแต่เด็ก ก็เลยถือโอกาสนี้ร้องไห้ไปเลยทีเดียว

พิธีศพจัดขึ้นภายในอาคาร ฉันไม่รู้ว่าแม่อยากให้อะไรบ้างแบบไหน ก็เลยจัดแบบต่างๆ ไปตามที่บริษัทรับจัดงานศพแนะนำ สมัยนี้ สถานธนาปณิกิจศพเปลี่ยนเป็นอาคารคอนกรีตเสริมเหล็กไปแล้ว

เหตุการณ์เมื่อคืนวานขึ้นผิดขึ้นมาในสมองที่มีนงงเพราะพักผ่อน ไม่เพียงพอ มีเรื่องราวเกิดขึ้นมากมาย จนสมองไม่รู้เวลา รู้สึกเหมือน เหตุการณ์ผ่านมาแล้วหนึ่งสัปดาห์

ที่น่าตกใจคือการให้บริการของบริษัทรับจัดงานศพ ทั้งที่ไม่ได้โทร. หา แต่ก็ไปถึงที่โรงพยาบาลในคืนที่แม่เสีย และนำเสนอบริการต่างๆ ให้ฉัน เท่าที่ได้ยินมา บริษัทรับจัดงานศพสนิทสนมกับโรงพยาบาลยาฮาระ และ คงจะรู้ข่าวจากพยาบาลสักคน ทำให้ช่วงเวลาที่จมกับความเศร้าลดน้อย ลงไปมาก ซึ่งเป็นเรื่องดีสำหรับฉัน ฟุตาบะ ถ้าแกมีเวลาวางมานั่งร้องไห้

รู้เอาเวลาเดินก้าวไปข้างหน้าดีกว่า แม่ชอบพูดแบบนี้

หนูมีญาติบ้านใหม่ เจ้าของบริษัทรับจัดงานศพสวมแว่นตารอบ เซลลูลอยด์สีดำถาม ฉันจึงนึกขึ้นมาได้ว่ามีคนที่ต้องจ้างมาให้ทราบ นั่นคือลุงที่อยู่เมืองมาจิดะ พี่ชายของแม่คนนี้อายุประมาณห้าสิบ ผมชาวโพลนดูเหมือนนักวิชาการ แต่จริงๆ แล้วเป็นเจ้าแกโรงกลิ้ง สุภาพอ่อนโยนและใจดี ยิ้มแล้วตาหาย ทุกวันนี้ลุงยังอยู่บ้านหลังเก่าที่แม่อยู่มาตั้งแต่เกิด ลุงอยู่กับภรรยาและลูกชายสามคน ลูกชายสองคนเรียนอยู่ม.ปลาย อีกคนหนึ่งเรียนอยู่ม.ต้น น้องชายของฉันสามคนนี้ใบหน้าเป็นสิ่วเซอะจนไม่อยากเข้าใกล้เพราะกลัวติด

ลุงกับป้าสะไ้ตกอกตกใจและบึ้งมาทันทีที่รู้ข่าวว่าแม่เสียแล้ว ปกติแล้วลุงเป็นคนใจเย็น แต่พอรู้เรื่องชนแล้วหนี ก็ต่อYGก้าแพงโรงพยาบาล ร้องโหยหวนร่ำกับสัตว์ป่า เสียงคำรามและเสียงร้องให้ดังกึกก้อง ทำลายความเงียบสงบในอาคาร ป้าสะไ้ก็ร้องไห้พลางลูบหลังสามีที่เพิ่งสูญเสีย น้องสาว

ลุงกับป้าสะไ้ดูหน้าศพแล้วมาช่วยคุยกับเจ้าของบริษัทจัดงานศพ ทั้งสองช่วยเหลือฉันได้เป็นอย่างดี ฉันไม่รู้เลยว่าจะต้องจ่ายค่าโลงศพและสถานฌาปนกิจเท่าไร

ที่เหลือเดียวพวกลุงจัดการเอง พูตาบะจึงกลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ ลุงบอกแบบนี้ คึ้นนั้นฉันก็เลยกลับมาที่อะพาร์ตเมนต์ แต่ร้องไห้ทั้งคืน ไม่ได้นอนอยู่ดี ตอนทีรู้ว้าแม่ตายแล้ว ฉันร้องไห้ไปตั้งเยอะ แต่น้ำตาก็ยังไม่แห้งเหือด เวลาอยู่ที่บ้านและเห็นข่าวของต่างๆ ฉันจะคิดถึงแม่และร้องไห้ฟูมฟาย ขณะร้องไห้ก็จินตนาการหน้าคนที่ขั้บรกดชนแม่แล้วหนี ทำให้ความโกรธแค้นเพิ่มทวีขึ้น

พอรุ่งสาง ความโศกเศร้าเริ่มจางหายไป อาจเป็นเพราะระบบประสาทไร้ความรู้สึกไปแล้ว แต่น่าสมเพชที่จู้ๆ ฉันรู้สึกหิว จึงค่อยๆ ลุกจากที่นอนไปอุ่นข้าวแกงกะหรักิน ฉันไม่ค่อยรู้รสชาติ แต่ก็กินไปสองจาน

คิดเล่นๆ ว่าตัวเองน่าจะได้นั่งข้าวกับแม่ ก็ร้องไห้อีก

ฉันนอนตาลอยอยู่บนเตียง ไม่ได้หลับสักงีบ สมองไม่ปลอดโปร่ง พอหลับเียงก็ได้ยินเสียงกริ่ง ฉันนึกว่าคงจะเป็นลุงกับครอบครัว แต่พอส่องตามาแวประตู่ ปรากฏว่าเป็นตำรวจในเครื่องแบบ

ตำรวจที่มีสามคน คนหนึ่งมาจากแผนกจราจร สถานีตำรวจซากุจิอิ อีกสองคนที่เหลือเป็นตำรวจสายสืบมาจากแผนกสืบสวนหนึ่ง ฉันไม่อยากพบตำรวจในสภาพตาบวมเป่ง แต่ก็อยากได้ข้อมูลของตำรวจ จึงเชิญนายตำรวจทั้งสามเข้ามาในพื้นที่กินข้าวเล็กๆ

นายตำรวจหนุ่มจากแผนกจราจรเล่าเรื่องอุบัติเหตุให้ฟังคร่าวๆ จุดที่แม่ถูกรถชนเป็นถนนในย่านที่อยู่อาศัย ไม่ได้มีปริมาณรถหนาแน่น แม่กำลังข้ามถนนจากกลับบ้านจากโรงพยาบาลอาหาระ และถูกรถที่ขับตามหลังมาชน ทว่าถนนเส้นนั้นค่อนข้างกว้างและเดินรถทางเดียว ที่ผ่านมาจึงไม่เคยเกิดอุบัติเหตุ

“เวลาเกิดเหตุประมาณสองทุ่มห้านาที่ ชาวบ้านแถวนั้นได้ยินเสียงดังและออกมาพบเข้า จึงโทร.แจ้ง 119¹⁴ หน่วยกู้ชีพวิ่งมาและนำผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด แต่ตอนนั้นอาการสาหัสมากแล้ว เพราะคู่กรณีขับรถมาเร็วมาก”

เลือดออกในกะโหลกศีรษะบริเวณท้ายทอย ตับและม้ามฉีก สภาพคล้ายกับคนโดนตีๆ ฉันนึกถึงคำพูดของคุณหมอที่โรงพยาบาล

“แม่ไม่รู้ว่ามีรถมาข้างหลังใช่ไหมคะ ถ้ารู้ก็น่าจะหลบข้างทางไปแล้ว”

นายตำรวจจากแผนกจราจรครุ่นคิดเรื่องคำถามของฉันก่อนจะตอบว่า

“จะรู้หรือไม่รู้ก็ตาม ถ้าชะล่าใจก็ประมาทได้ครับ โชคไม่ดีที่คนขับคู่กรณีก็ขาดสติด้วย”

¹⁴ 119 เป็นหมายเลขโทรศัพท์สายตรงที่ไม่เสียค่าใช้จ่ายสำหรับเหตุฉุกเฉินที่ไม่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรม

ขาดสติแล้วไงคะ คีที่ฉันยังปากไว้ได้ทัน

“เอ่อ แล้วได้เบาะแสคนร้ายบ้างไหมคะ” นี่คือนี่ที่ฉันกังวลมากที่สุด

“เราระบุชนิดของรถได้แล้วครับ” คนที่ตอบคำถามทันควันคือ ตำรวจสายสืบวัยกลางคนหัวผมเสียเรียบแป้ล้ คางแหลม ดูท่าทางเย็นชา “โดยโด้ โลโก้ สีขาว รุ่นปีเก้าศูนย์ เพราะมีรอยยางและผิวเคลือบสี อยู่ในที่เกิดเหตุ ตอนนี้เรากำลังหาเจ้าของรถอยู่ครับ แต่มีคนใช้รถรุ่นนี้ เยอะพอสมควร”

“โลโก้...” คาคไม่ถึงว่าจะเป็นรถตู้ ฉันเคยได้ยินมาว่าคนที่ขับรถตู้ใช้เชิงพาณิชย์ชอบขับสปีดสวย “มีคนเห็นเหตุการณ์ไหมคะ”

“นั่นแหละครับคือปัญหา” ตำรวจสายสืบขมวดคิ้ว “ผมสืบถามคนแถวนั้นตั้งแต่เมื่อคืน แต่ไม่มีใครให้การว่าเห็นรถคันนั้น แต่มีหลายคนให้การว่าได้ยินเสียงเหมือนรถชนอะไรสักอย่าง”

“จั้นหรือคะ” ฉันไม่รู้ว่ายพยานที่ให้การว่าได้ยินเสียงจะเป็นประโยชน์ต่อการสืบสวนมากแค่ไหน ถ้าเดาจากสีหน้าของตำรวจสายสืบ ก็คงจะคาดหวังอะไรไม่ได้

“เมื่อสักครู่นี้ที่พูดเรื่องรอยยาง” นายตำรวจจากแผนกจราจรพูดแทรก “จากการตรวจสอบถนนที่เกิดเหตุอย่างละเอียด มีรอยเบรกล้อยกว่ากรณีปกติ ไม่มีทั้งรอยรอยเหยียบเบรกทันทีที่เห็นคุณโคบายาชิ ทั้งการหยุดรถหลังจากชนแล้ว พวกเราสันนิษฐานว่าคนร้ายขับรถหนีไปทันทีโดยไม่ลดความเร็ว ดังนั้นตอนที่ชาวบ้านแถวนั้นออกมาดูคงจะได้ยินเสียงดัง คนร้ายก็หนีไปเรียบร้อยแล้ว”

“เรื่องที่คนร้ายไม่ได้เหยียบเบรกก่อนจะเกิดอุบัติเหตุ อาจจะอธิบายได้ว่า คนร้ายขับรถไม่ได้มองทาง เลยไม่เห็นผู้เคราะห์ร้ายจนกระทั่งชนไปแล้ว” ตำรวจสายสืบคางแหลมพูด “แต่ประเด็นที่น่าสนใจคือ หลังเกิด

อุบัติเหตุ คนร้ายไม่ได้จอดรถและขับหนีไปเลย”

“หมายความว่ายังไงคะ” ฉันรู้สึกตัวเองเล็กคิ้วสูง

หมายความว่า ตำรวจสายสืบปรับสีหน้า “กรณีชนแล้วหนี ปกติแล้วจะเหลือร่องรอยการเบรกกะทันหันหลังเกิดอุบัติเหตุ เมื่อขับรถชนคน คนขับจะทำแบบนั้นโดยสัญชาตญาณ ถ้าคุณมีใบขับขี่ จะเข้าใจเรื่องนี้”

“ค่ะ” ฉันพยักหน้า เพราะเพิ่งได้ใบขับขี่เมื่อปีที่แล้ว

“คนขับจะลงจากรถมาดูอาการผู้เคราะห์ร้าย ถ้าเป็นคนขับที่มีความรับผิดชอบ จะดูอาการผู้เคราะห์ร้ายและเรียกรถฉุกเฉินทันที แต่คนส่วนหนึ่งจะได้ตรงตรงราวๆ ก่อนจะทำแบบนั้น เช่น ถ้าแจ้งตำรวจ ตัวเองจะได้รับโทษร้ายแรงแค่ไหน ถ้าผู้เคราะห์ร้ายเสียชีวิต ชีวิตตัวเองจะพังไม่เป็นท่าหรือเปล่า หรือตัวเองจะหนีพ้นไหม ถ้าไม่มีใครเห็นกันจะหนีพ้นหลังจากคนขับได้ตรงตรงทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับตัวเองได้แล้ว จะกลับขึ้นรถและขับหนีไปครับ”

“แต่ว่าคนร้ายคราวนี้ไม่ได้ลังเลเลยนะคะ”

“ถ้าพิจารณาจากหลักฐานก็เป็นเช่นนั้นครับ คนร้ายชนคุณโคบายาชิแล้วขับหนีไปอย่างรวดเร็ว”

ฉันรู้สึกว่ารสขมแผ่ซ่านอยู่ในปาก จึงกลืนน้ำลายลงคอ

“เอ่อ ถ้าฉัน คนร้ายอาจจะจ้องทำร้ายแม่ตั้งแต่แรก”

ฉันพูดค้างไว้แค่นั้น ตำรวจสายสืบส่ายหน้า

“เรายังฟังธงไม่ได้หรอกครับ กรณีที่ผู้ก่อเหตุตัดสินใจหนีไปกะทันหันก็มี แต่แนวทางในการสืบสวนตอนนี้คือผู้ก่อเหตุมีเจตนา”

มีเจตนาหมายความว่าคดีนี้เป็นการฆาตกรรม คนร้ายจงใจฆ่าแม่ฉันหรือ บ้าแน่ มีใครอยากจะทำแม่ด้วยหรือ

“ดังนั้น ผมมีเรื่องอยากจะสอบถาม สมมติว่าคนร้ายมีเจตนา มีใครที่คุณสงสัยบ้างไหมครับ”

“ไม่มีค่ะ ฉันนึกไม่ออกเลย”

ฉันส่ายหน้าทันทันควัน มันคือการตอบสนองที่มีเงื่อนไข¹⁵ ไม่ใช่พฤติกรรมที่ผ่านกระบวนการคิด

“คุณโคบายาชิ ชิโอะเคยถูกใครตามตื้อ หรือทำให้ใครโกรธแค้นบ้างไหมครับ เอ่อ คือว่า” ตำรวจสายสืบคางแหลมกลบเกลื่อนอาการร้อนรน “ที่ผมถามแบบนี้ เพราะเกิดการแค้นกันอยู่บ่อยๆ”

“แม่ ทำให้ใครโกรธแค้นหรือคะ...” ฉันพยายามใช้ความคิด แต่ก็นึกไม่ออกเลย ที่ผ่านมาก็เคยเกิดปัญหาขัดแย้งกับผู้อื่นหลายครั้ง แต่ถ้าจะให้ยกตัวอย่างตอนนี้ก็นึกไม่ออก

“นึกไม่ออกคะ” ฉันทำท่าจะร้องไห้

“มีคนโทรมาแบบแปลกๆ บ้างไหมครับ”

“ถ้าโทรมาแล้วไม่พูด เมื่อปีที่แล้วมีบ่อยคะ แต่พักหลังนี้ไม่มี”

“จั้นหรือครับ” ตำรวจสายสืบเหลือบมองตำรวจสายสืบหนุ่มอีกคนที่จดบันทึกอยู่อยู่ข้างๆ แล้วหันกลับมามองฉัน “ในระยะเวลาหลังมานี้ คุณโคบายาชิ ชิโอะมีอาการแปลกๆ บ้างไหมครับ”

“อาการแปลกๆ...” ฉันใช้ความคิดอีกครั้ง เพราะมีเรื่องที่ยากจะบอกตำรวจ

“มีไหมครับ จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ได้ เล่ามาได้เลย”

“เรื่องที่ฉันไปออกทีวีคะ” ฉันเล่าว่าตัวเองมีปากเสียงกับแม่เรื่องนั้น ทำให้คัดค้านของแม่ก็ดูแปลก ทั้งที่ฉันพยายามอธิบาย แต่ตำรวจสายสืบกลับทำหน้าผิวดหวัง ไม่ได้ให้ความสำคัญและสรุปว่า “คนที่ไม่ชอบทีวีมีถมไป” ฉันเล่าต่อว่าหลังจากไปออกทีวี แม่ก็ดูซึมๆ ตำรวจสายสืบดูสนใจเรื่องนี้อยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้นำไปเชื่อมโยงกับเรื่องออกทีวี และตั้งคำถามว่า “เรื่องที่คุณแม่คุณดูซึมๆ มีเหตุผลอื่นอีกไหมครับ” ไม่มีคะ ฉันตอบชัดเจน แต่ไม่แน่ใจว่าตำรวจสายสืบตั้งใจฟังแค่ไหน

ตำรวจสายสืบถามว่า มีเรื่องแปลกๆ อีกไหม ฉันจึงตัดสินใจเล่า

¹⁵ Conditioned response คือการตอบสนองหรือการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นต่อสิ่งเร้าหนึ่งภายใต้เงื่อนไขหรือสถานการณ์บางอย่าง

เรื่องผู้ชายคนนั้น

“เมื่อวานขึ้น อาจารย์มหาวิทยาลัยที่รู้จักกับแม่มาหา แต่ฉันไม่ได้เจอเขาอะ”

ตำรวจสายสืบถามชื่อเขา แต่ฉันตอบว่าไม่รู้ รู้แค่ที่เคยเป็นผู้ช่วยที่มหาวิทยาลัยด้วยกัน

จากนั้นฉันเล่าเรื่องผู้ชายที่มาสืบเรื่องฉันที่มหาวิทยาลัย ตำรวจสายสืบมีท่าที่สนใจ และถามชื่อเพื่อนๆ ที่ผู้ชายคนนั้นเข้ามาคุยด้วย

ฉันลองคิดเรื่องความเป็นไปได้ที่แม่ถูกฆาตกรรมหลังจากตำรวจกลับไปแล้ว สิ่งที่น่าสนใจฉันคือบทสนทนาช่วงหนึ่งระหว่างฉันกับแม่ก่อนที่ตัวเองจะไปออกทีวี

ถ้าหนูเล่นต่อหน้าคนอื่น แล้วมันจะเสียหายอะไรละ

แม่ตอบด้วยสีหน้าจริงจัง ถ้าฉันยอมบอก แกจะยอมตัดใจไหม

โอ้ ฉันพิมพ์ มันไม่มีอะไรเสียหายหรอกแม่ ‘เรื่องเสียหาย’ ก็คือแม่ถูกฆา่งหรือ มันเป็นไปได้หรือ

ฉันวิ่งเวียนศีรษะ ล้มตัวนอนบนเตียง

พิธีเฝ้าศพจัดขึ้นตอนเย็น คืนนี้ฉันค้างที่สถานฌาปนกิจศพ ขณะนั่งใจลอยอยู่บนเก้าอี้พับโลหะซึ่งวางเรียงวางอยู่หน้าแท่นบูชา ลุงเข้ามาบอกว่าไปนอนพักสักงีบดีกว่าไหม

“แต่หนูนอนไม่หลับหรอกอะ”

“เดี๋ยวจะเสียสุขภาพเอานะ” ลุงมานั่งข้างฉัน ตัวลุงเองที่พูดแบบนั้นก็ดูอิดโรย

เราสองคนคุยกันเรื่องแม่เล็กน้อย แล้วเปลี่ยนมาคุยเรื่องอุบัติเหตุครั้งนี้ ตำรวจสายสืบคุยกับลุงแล้ว ลุงตะโกนใส่หน้าไปว่า นี่ไม่ออกหรอกว่าจะมีใครอยากฆ่าน้องสาวตัวเอง

“ลุงบอกตำรวจไปแล้วว่า ถ้ามีใครตั้งใจฆาตกรรมน้องสาว แสดงว่ามันเป็นคนสติไม่ดี มันจะเป็นใครก็ได้ทั้งนั้น ชิโฮะบังเอิญไปอยู่ตรงหน้ามัน

และตกเป็นเหยื่อ ก็เท่านั้นเอง”

ฉันเห็นด้วยอย่างไร้เงื่อนไขกับประเด็นที่ว่าคนร้ายเป็นคนสติไม่ดี

ฉันเล่าเรื่องผู้ชายที่มาหาแม่คืนก่อนที่จะเสียชีวิตให้ลุงฟัง เขาเป็นเพื่อนร่วมงานสมัยที่แม่เป็นผู้ช่วยที่มหาวิทยาลัย ลุงพยักหน้า

“มีน่าล่ะ ตำรวจถึงได้ถามเรื่องประวัติของชิโอะ อย่างนี้เอง แต่เรื่องนั้นมันนานมาแล้วนะ ก่อนฟุตบอลบะจิงจะเกิดเสียอีก เขาคงไม่ได้เกี่ยวข้องกับอุบัติเหตุหรอก เพราะที่ผ่านมาชิโอะไม่ได้ติดต่อกับทางมหาวิทยาลัยเลย”

“มหาวิทยาลัยชื่ออะไรคะ”

“มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะ รู้จักหรือเปล่า”

“หนูเคยได้ยินชื่อตอนอยู่ม.ต้นคะ แต่ตอนนั้นไม่มีความสนใจเรื่องชื่อมหาวิทยาลัย แล้วแม่ก็ไม่อยากพูดถึงเรื่องในอดีต อ้อ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะหรือคะ ที่นี้ไม่ค่อยมีชื่อเสียงเท่าไร อยู่ที่ซัปโปโรใช่ไหมคะ”

“ไม่ใช่ อยู่ที่อาซาฮิกาวะ ตอนที่ชิโอะบอกว่าจะอยากจะเรียนแพทย์ ก็ยังไม่ตกใจเท่าไร แต่พอบอกว่าจะไปเรียนมหาวิทยาลัยที่อาซาฮิกาวะ เราตกใจจนเข่าอ่อน ตอนนั้นตากับยายยังอยู่ ตากับยายและลุงช่วยกันเกลี้ยกล่อม แต่ก็อย่างที่ว่าชิโอะเป็นคนยังไง สมัครงเรียนและเดินทางไปเอง หลังจากชิโอะไปแล้ว ตากับยายก็ล้มป่วยและเสียใจๆ กัน ชิโอะก็รู้สึกว่าเป็นความผิดของตัวเอง เวลาไปไหว้หลุมศพ ร้องไห้ใหญ่เลย”

“ทำไมแม่ลาออกจากมหาวิทยาลัยและกลับมาอยู่โตเกียวล่ะคะ”

ฉันถาม เบื่อตากาล้างหย่อนคล้อยของลุงกระตูกเบาๆ “เรื่องนั้นลุงไม่รู้หรอก...” ลุงเอียงคอเล็กน้อย พุดจิมงำในปาก สัมผัสที่หกของฉันบอกว่า นี่คือการอาการของคนโกหก

“ลุงคะ” ฉันปรับท่านั่ง หันตัวมาหาลุง “หนูอายุสี่สิบแล้ว ไม่ตกใจเรื่องเล็กๆ น้อยๆ หรอกค่ะ แม่ก็ตายไปแล้วด้วย ตอนนั้นหนูอยากจะทำเรื่อง

ชาติกำเนิดของตัวเอง เพราะฉะนั้นเล่าความจริงมาเถอะคะ นะคะลุง เรื่องที่แม่กลับมาโตเกี่ยวข้องกับเรื่องที่คุณเกิดมาใช้ไหม”

เดาถูกแฝง ลุงหลบตาฉัน จ้องมองพื้นเสื้อน้ำมันเงาจับตัวอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นยืน เดินไปพนมมือหน้าแท่นบูชาแล้วกลับมา

“ลุงขออนุญาตซิโฮะแล้ว คราวนี้เล่าได้แล้วล่ะ”

“แม่บอกว่ายังไงคะ”

“ลุงรู้สึกว่าคุณโฮะบอกว่า มันช่วยไม่ได้เนอะ แต่ก็ช่างเถอะ” ลุงหลีกตาแล้วก็นั่งมองพื้นอีกครั้ง “เรื่องที่ลุงรู้ไม่ใช่เรื่องสำคัญนะ”

“ไม่เป็นไรคะ ลุงเล่ามาเถอะ”

ได้ ลุงพยักหน้า

“ลุงจำวันที่กับเดือนไม่ได้นะ แต่น่าจะเป็นช่วงปลายปี จู่ๆ ซิโฮะก็กลับมาจากอาซาฮิกาวะ มาขอยืมเงินสักก้อนหนึ่ง เรื่องนั้นลุงไม่แปลกใจหรอก แต่เรื่องที่ลุงอึ้งก็คือ ซิโฮะตั้งครวรรค์ ลุงถามคาดคั้นแทนตาบกับบยายว่า เกิดอะไรขึ้น ใครเป็นพ่อเด็ก แต่ซิโฮะใจแข็งไม่ยอมบอกชื่อพ่อของเด็ก แต่บอกว่าตัวเองจะไปอยู่บ้านเพื่อนจนกว่าจะคลอด และห้ามเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟังเด็ดขาด ลุงถามเหตุผล ซิโฮะก็ไม่ยอมบอก พอวันรุ่งขึ้นก็หายตัวไปอย่างทีพุดไว้”

“อยู่กับเพื่อนที่ไหนหรือคะ”

“เพื่อนสมัยเรียนม.ปลาย ชื่อนางาอิ นางาเอะ...อ้อ ชื่อนางาเอะถูกแล้ว”

“ถ้าเป็นคนนั้น หนูรู้จักคะ” ฉันนึกถึงไปรษณียบัตรวยพรที่เพื่อนแม่ส่งมาให้ทุกปี

“ลุงอยากรู้ความเคลื่อนไหวก็เลยโทร.ไปหา แต่ซิโฮะบอกว่าขออยู่แบบนี้สักพักพัก ลุงเองก็ลำบากใจ แต่ไม่รู้จะทำไม ก็เลยปล่อยให้ตามเลย แต่แล้ววันหนึ่งอาจารย์มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โงกุโตะมาหาลุง”

“อาจารย์...ชื่ออะไรคะ”

“ขอโทษนะ ลุงจำไม่ได้” ลุงขมวดคิ้วมุ่น “เจอกันแค่ครั้งเดียวเอง คล้ายคล้ายคลึงกว่านามสกุลไม่ไหล แต่ก็ไม่แน่ใจ จำได้แค่ว่าเป็นอาจารย์ สูงวัยตัวผอมๆ”

“เจอกันแค่ครั้งเดียวย่อมจำไม่ได้อยู่แล้วค่ะ แล้วเขามาทำอะไรหรือคะ”

“เขาบอกว่าอยากเจอชิโฮะ คงจะตามมากลับไปมั้ง ลุงเดาว่าชิโฮะเหมือนหนืออะไรมาสักอย่าง ดังนั้นไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ลุงจะบอกที่อยู่ของชิโฮะกับคนอื่นไม่ได้ เลยรู้ดชิปปากสนิทเหมือนหยวนนางรม อาจารย์คนนั้นถอดใจกลับไป หลังจากนั้นไม่นาน ชิโฮะกลับมาที่บ้าน ลุงยังจำสีหน้าของชิโฮะตอนนั้นได้แม่นเลย ชิโฮะดูหน้าตาเบิกบานสดใส ลุงทักว่าไม่มีเรื่องกลุ้มใจแล้วละสิ ชิโฮะตอบว่าใช่แล้ว ชิโฮะมาเล่าให้ฟังทีหลังว่า อาจารย์คนนั้นหาที่อยู่ของชิโฮะเจอ แต่ชิโฮะไล่ตะเพิดกลับไป จากนั้นชิโฮะอยู่ที่บ้านมาตลอดและคลอดลูกสาวในเดือนพฤษภาคม”

หมายถึงฉันนั่นเอง

“เรื่องราวหลังจากนั้นรู้อยู่แล้วใช่ไหม ชิโฮะได้ไปประกอบวิชาชีพพยาบาล จึงมีรายได้และเลี้ยงดูฟูตาบะจังได้ ลุงก็อยากจะช่วยนะ แต่ชิโฮะบอกว่า ลูกคนเดียว ฉันเลี้ยงได้และไม่รับความช่วยเหลือจากลุงเลย เงินที่ยืมไปทีแรก ก็ใช้คืนหลังจากนั้นไม่นาน”

ฉันรู้เรื่องนั้นดี รู้ดีกว่าใครว่าแม่เลี้ยงดูฉันมาได้ยังไง

“พ่อหนูเป็นใครหรือคะ...”

ลุงส่ายหน้า “นั่นเป็นเรื่องเดียวที่ชิโฮะไม่ยอมเล่า ลุงเดาว่าน่าจะเป็นคนที่มหาวิทยาลัย แต่ชิโฮะบอกว่าไม่ใช่”

“หรือจะเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ฮุกุโตะ”

“ลุงก็คิดอย่างนั้น ชิโฮะยิ้มแล้วบอกว่าไม่ใช่ ไม่ใช่ ลุงว่ารอยยิ้มนั้นไม่ใช่การเสแสร้งแกล้งทำ”

“อือฮิ...”

“ลุงเดาว่า พ่อของฟูตาบะจังน่าจะตายไปตั้งแต่ตอนนั้นแล้วละ”

“ที่อาซาฮิกาวะหรือคะ”

อือ ลุงพยักหน้า “คนคนนั้นให้สัญญาว่าจะแต่งงานกับชิโอะ แต่สุดท้ายแล้วก็ทำตามสัญญาไม่ได้ ชิโอะดันตั้งท้อง พ่อแม่ของฝ่ายชายอยากจะขอรับอุปการะเด็กในท้อง แต่ชิโอะไม่ให้และหนีกลับมาโตเกียว เรื่องมันน่าจะเป็นแบบนี้ ส่วนอาจารย์มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะ เป็นพ่อสื่อให้ทั้งคู่”

“ยอดไปเลย” ฉันทรงหน้าลุงด้วยความรู้สึกนับถือจินตนาการอันแสนบรรเจิด “เอาไปสร้างละครได้เลยนะคะ”

“แต่ถ้าไม่คิดแบบนี้ เรื่องมันก็ไม่ลงตัวนะสิ ถ้าพ่อยังมีชีวิตอยู่ ต้องมาหาฟูตาบะจังแน่นอน ต่อให้ไม่มีธุระกับชิโอะ ก็ต้องอยากมาเห็นหน้าฟูตาบะจังอยู่แล้ว”

“ก็คงจะจริงค่ะ” ฉันทรงหน้าลุงแล้วเข้าใจเป็นอย่างดี เพราะลุงหลงลูกชายอย่างไม่ลืมหูลืมตา แม้ใบหน้าพวกเขาจะมีสีวชลอะก็ตาม

“เรื่องที่ลุงรู้มีเท่านี้แหละ” ลุงพูดอย่างเหงาๆ “ชิโอะเป็นคนเดียวที่รู้ความจริง แต่ก็ดีแล้วละ ลุงเข้าใจว่าฟูตาบะจังอยากจะรู้เรื่องพ่อ แต่รู้ไปแล้วก็ไม่ใช่ว่าเรื่องดีเสมอไปหรอก”

“หนูก็ได้คาดหวังเรื่องดีๆ อยู่แล้ว” ฉันทิ้มจางๆ “แต่มันยังคาใจไม่หาย น่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องที่หนูไปออกทีวีเมื่อสัปดาห์ก่อน”

ฉันท่อให้ลุงฟังว่า แม่ไม่เห็นด้วยเรื่องที่ฉันไปออกทีวี

ลุงเอียงคอจน “อะไรกันเนี่ย ชิโอะไม่น่าจะมีเหตุผลในการห้ามเลยนะ แล้วก็ไม่ได้หันหลังให้สังคมด้วย”

“มันทะแม่งๆ นะคะ”

“อือ เป็นแม่ภาษาอะไร ลูกตัวเองได้ออกทีวี แม้จะไม่ได้หน้าตาสะสวยอย่างฟูตาบะจัง ก็ย่อมดีอกดีใจเป็นธรรมดา” ลุงทำหน้าซึ่งขังลูกจากแก้อี้ เดินลั้วๆ ไปที่แท่นบูชาแล้วพูดกับรูปแม่ “เฮ้ ชิโอะ ตายไป

แล้วยังจะทำให้พวกฉันกลัวอีกอะไรจะ พอได้แล้วนะ”

จริงด้วย ฉันพิมพ์

พินิจดำเนินไปตามโปรแกรม เริ่มจากเคลื่อนย้ายโรงศพออกจากที่ทำพิธี ฌาปนกิจศพ เก็บอัฐิ และเลี้ยงอาหารแขกเป็นอันเสร็จพิธี ฉันไม่รู้ว่ามีแขกมาร่วมงานศพกี่คน คนที่โรงพยาบาลและเพื่อนๆ ของลุงมากันหลายคน แต่เพื่อนฉันมาคนเดียวอะมากจนน่าตกใจ เพื่อนๆ ในวงก็วิ่งวุ่นช่วยงาน

ฉันกลับมาอะพาร์ตเมนต์พร้อมกับลุงและป้าสะใภ้ ประกอบแท่นบูชาแบบง่ายๆ ที่เจ้าของบริษัทรับจัดงานศพให้มา และวางป้ายวิญญาณกับอัฐิ ทันใดนั้นเสียงกริ่งหน้าห้องดังขึ้น คนที่มาคือตำรวจสายสืบแดงแหลมจากสถานีตำรวจซาคุจิอิ

“เราเจอรถไคท์เอชสีขาวแล้วครับ” ตำรวจสายสืบที่ยืนอยู่หน้าห้องพูดคำนั้นเป็นคำแรก “คนร้ายขับไปจอดทิ้งไว้ในที่จอดรถของศูนย์การค้าอยู่ห่างจากที่เกิดเหตุประมาณหนึ่งกิโลเมตร ตรงไฟหน้าข้างซ้ายมีร่องรอยตรงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น”

ลุงวิ่งถลันออกมาจากข้างใน คงจะได้ยินเรื่องที่ตำรวจพูด “แล้วคนร้ายล่ะ”

“นั่นคือปัญหาครับ” ตำรวจสายสืบทำหน้าสลด “เพราะรถคันนั้นถูกแจ้งหาย”

“รถถูกแจ้งหาย...” ฉันตีความหมาย รู้สึกไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

“เจ้าของรถเป็นผู้รับเหมาทาสีอยู่แถวย่านโอจิคุโบะ แจ้งรถหายเมื่อเช้าวานนี้ หน้าตาเป็นแบบนี้ คุณรู้จักไหมครับ” ตำรวจสายสืบยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งให้ เป็นสำเนาใบขับขี ฉันไม่คุ้นทั้งหน้าทั้งชื่อของเขา

ไม่รู้จักค่ะ ฉันตอบ ลุงกับป้าสะใภ้ก็ตอบเหมือนกัน

“งั้นหรือครับ” ตำรวจสายสืบเก็บสำเนาใบขับขีใส่กระเป๋าเสื้อด้วย สีหน้าไม่ประหลาดใจ

“เอ่อ” ลุงพูดพลางเกาแก้ม “ในเมื่อเป็นรถถูกแจ้งหาย แสดงว่า

เจ้าของไม่ได้เป็นคนขับหรือครับ”

“อย่างน้อยๆ เจ้าตัวไม่น่าจะขับครับ” ตำรวจสายสืบตอบทันควัน “ตอนที่คุณโคบายาชิ ชิโอะประสบอุบัติเหตุ เขาประชุมอยู่กับเพื่อนร่วมอาชีพ และไม่ได้ขับรถไปเพราะคาดว่าจะต้องดื่มเหล้าครับ”

แสดงว่าเขามีพยานที่อยู่

“ก็ไม่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของตัวเสมอไป อาจจะเป็นฝีมือของคนในครอบครัว เอ้ย ในเมื่อเขาเป็นผู้รับเหมาทาสี อาจจะเป็นฝีมือของลูกจ้างก็ได้ครับ”

“คุณพุดตึก” ตำรวจสายสืบพยักหน้าเห็นด้วยกับความคิดเห็นของลุง “เพราะจริงๆ แล้วกรณีแบบนี้ก็มีเหมือนกัน ขับรถไปจอดที่ไหนสักแห่ง แล้วแจ้งหาย เพื่อกลับเกลื่อนความผิดชนแล้วหนี โดยเฉพาะกรณีที่น่าสงสัยตรงที่แจ้งหายหลังจากเกิดอุบัติเหตุ แต่เขาไม่มีลูกจ้าง และคนในครอบครัวที่ขับรถเป็นมีแค่ลูกชายอายุยี่สิบห้าปีครับ”

ลุงเบิกตาโหลงราวกับจะบอกว่า มันนั่นแหละ

“ตอนนั้นเรากำลังสืบสวนเรื่องลูกชายของเขาโดยไม่บังคับ ช่วงที่เกิดอุบัติเหตุ ลูกชายดูที่ว้ออยู่ที่บ้าน และพยานมีแค่แม่”

“คำให้การของคนในครอบครัวไม่มีน้ำหนักมากพอจะใช้เป็นหลักฐานอยู่แล้ว” ลุงหายใจแรงจนจมูกบาน

“เขาเป็นคนยังไงหรือคะ” ฉันทาม ตำรวจสายสืบทำหน้าตื่นตกใจ

“เป็นคนยังไง...หมายความว่ายังไงครับ”

“เขาเป็นคนขับรถชิงหรือเปล่าคะ”

“อ่า เรื่องนั้นเองหรือครับ”

“ฟุตาบะจัง เขาเตือนกันอยู่บ่อยๆ ว่า แม้แต่คนที่ปกติแล้วสุขภาพแข็งแรง แต่พอจับพวงมาลัยก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคนนะ” ป้าสะใภ้พูดแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงเป็นเอกลักษณ์ จริงด้วย ลุงพยักหน้าพลางแสดงอาการหงุดหงิด

“เท่าที่เห็น ลูกชายคุณเป็นเด็กเอาการเอางานดีนะครับ” ตำรวจสืบสวนพูด “แต่ประสบการณ์ทำงานยาวนานสอนให้ผมรู้ว่า ความรู้สึกแรกพบเชื่อถือไม่ได้”

“อืม นั่นสินะ”

“เจ้าของรถคันนั้นบอกว่ารถถูกขโมยไปได้ยังไงคะ” ฉันทองเปลี่ยนคำถาม

“เขาบอกว่าจอดรถไว้ที่ลานจอดรถให้เช่าหลังบ้าน แล้วรถก็หายไปเมื่อไหร่ไม่รู้ เข้าวันเกิดเหตุ ยังเห็นรถอยู่เลย รถคันนั้นเป็นรถใช้เชิงพาณิชย์ส่วนใหญ่จะเสียบกฏญแจเอาไว้ เพราะคิดว่าคงไม่มีใครขโมยหรอก”

“เรื่องทำนองนี้เกิดขึ้นบ่อยละสิ” ลุงพูดด้วยน้ำเสียงไม่เชื่อใจเลย

“แต่ว่า” ตำรวจสายสืบพูด “เบาะของรถคันนั้นมีกลิ่นผลิตภัณฑ์จัดแต่งทรงผมจางๆ แต่คนในครอบครัวผู้รับเหมาทาสีไม่มีใครใช้ของแบบนั้น คนพ่อหัวล้าน ส่วนลูกชายไว้ผมสั้นเกรียน”

“ผลิตภัณฑ์จัดแต่งทรงผมที่ว่าเป็นมูสไฝผมหรือคะ” ฉันทอง

“เปล่า น่าจะเป็นพวกแฮร์โทนิคหรือแฮร์ลิควิด แล้วก็มิกกลิ่นของผลไม้ตระกูลส้ม”

“ผลไม้ตระกูลส้มหรือคะ...”

หลังจากนั้นตำรวจสายสืบถามว่าเมื่อวานและวันนี้มีอะไรผิดปกติบ้างหรือเปล่า ฉันตอบว่าอาจจะมิกก็ได้คะ แต่ยุ่งอยู่กับพิธีเผาศพและงานศพ จึงไม่ได้ทันได้สังเกต ตำรวจสายสืบพยักหน้าหงึกหงักราวกับจะบอกว่าเห็นด้วย

“ได้ไปสืบเรื่องคนนั้นแล้วหรือยังคะ อาจารย์มหาวิทยาลัยคนที่มาหาแม่วันก่อนที่จะประสบอุบัติเหตุ” ฉันทองถามเพราะเห็นตำรวจสายสืบทำท่าจะขอตัวกลับ

“อ้อ คนนั้นหรือครับ ไปสอบถามมาแล้วครับ แต่ไม่ได้มีปัญหอะไร”

“หมายความว่า...”

“เขาชื่อคุณฟูจิโมะ เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์โฮกูโตะ เขามาโตเกี่ยวกับเรื่องงานเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว ก็เลยถือโอกาสแวะมาหา คุณโคบายาชิ ชิโอะในวันสุดท้าย วันรุ่งขึ้นเขานั่งเครื่องบินเที่ยวแรกกลับ อาซาฮิกาวะและไปสอนตอนบ่ายครับ”

มีพยานที่อยู่อีกแล้ว ตำรวจสายสืบพูดต่อ “พอบอกว่าคุณโคบายาชิประสบอุบัติเหตุ เขาเสียใจใหญ่เลย เพิ่งจะได้เจอกันในรอบยี่สิบปี แต่ดันมาเกิดเรื่องแบบนี้ เขาก็คงไม่สบายใจ รู้สึกว่าตัวเองเป็นตัวช่วย อ้อ เกือบลืมไป เขาฝากความคิดถึงมาให้ลูกสาวของคุณโคบายาชิด้วยครับ”

พอได้ยินคำนั้น ฉันไม่รู้ว่าจะควรจะทำหน้าอย่างไร ได้แต่ตอบ กล่อมแก้มไปว่า “คะ”

งานศพผ่านไปอย่างรวดเร็วได้สามสี่วันแล้ว วันนี้เป็นวันพุธ

ฉันทำพิธีทำบุญครบรอบวันตายเจ็ดวันในวันฉาปนกิจศพไปแล้ว ตอนนี้จึงไม่ต้องจัดพิธีทำบุญครบรอบวันตาย แต่จะง่วนอยู่กับการวิ่งเต้นเรื่องเงินประกันเสียมากกว่า ในเมื่อแม่อุตส่าห์ทำประกันชีวิตเพื่อมอบผลประโยชน์ให้ฉัน ก็คงต้องรับไว้ พอลคิดเรื่องที่ว่าอะไรต่อไป เงินก้อนนี้ก็พอจะช่วยยังชีพต่อไปได้

เมื่อพูดถึงเรื่องเงิน อย่าไปคาดหวังเรื่องเงินชดเชยค่าเสียหายที่จะเป็นเงินก้อนใหญ่อีกก้อนหนึ่งดีกว่า เพราะเจ้าของรถไลต์เอชที่ชนแม่เสียชีวิตยื่นกรณาวารรถถูกขโมยไป ตำรวจก็หาหลักฐานหักล้างไม่เจอ ลูกชายที่เป็นผู้ต้องสงสัยก็มีพยานที่อยู่

ฉันสังเกตสีหน้าของตำรวจสายสืบสน.ซากุจิแล้ว ดูท่าจะยังไม่เจอเบาะแสเลยแม้แต่น้อย ไม่แน่ใจว่าตอนนี้พวกเขาสืบสวนคดีอย่างไร เอาจริงเอาจังหรือเปล่า งานใหญ่สำหรับพวกเขาในช่วงสองสามวันมานี้ ก็แค่ติดประกาศตามหาผู้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดเหตุ ถ้ามีผู้เห็นเหตุการณ์คงประกาศตัวไปนานแล้ว วิธีนี้จึงเป็นแค่การปลอบใจฉัน

ตำรวจมองว่าคดีนี้เป็นารชนแล้วหนีและการสืบสวนเริ่มนิ่ง แต่ฉันไม่เห็นด้วย พอฉันไปออกทีวี ก็เกิดเรื่องเสียหายจริงๆ อย่างที่แม่ทัก ฉันไม่เชื่อหรอกว่ามันเป็นเรื่องบังเอิญ ใครสักคนเจตนาทำแบบนั้น ฉันเชื่อมั่นว่าแม่ถูกฆ่าโดยเจตนา

ฉันคิดเรื่องนั้นพลางจัดข้าวของของแม่ เก็บของใช้ส่วนตัวอย่างเสื้อผ้าใส่ลังกระดาษ งานนี้มีวัตถุประสงค์สองอย่าง อย่างแรกคือฉันตั้งใจว่าจะอยู่ที่นั่นต่อไปอีกสักพัก จึงจัดเตรียมพื้นที่ให้เหมาะแก่การใช้ชีวิตอยู่คนเดียว อย่างที่สองคือฉันอยากอยู่กับความทรงจำด้วยการสัมผัสของใช้ส่วนตัวของแม่ มีทั้งด้านแข็งกระด้างและด้านอ่อนไหว กระทั่งตัวเองยังรู้สึกเลยว่า จิตใจอยู่ในสภาวะสมดุล ฉันจัดตู้เสื้อผ้า เห็นชุดแขกตัวโปรดของแม่แล้วน้ำตาคลอ แต่อีกใจหนึ่งก็คิดว่า ฉันคงไม่ต้องลำบากเรื่องเสื้อผ้าไปอีกสักพัก

งานที่น่าปวดหัวคือการจัดหนังสือ ในห้องแม่มีตู้หนังสืออยู่สองใบ เป็นตู้ราคาถูกที่ซื้อทางออนไลน์ แต่มีช่องเก็บหนังสือเยอะและมีหนังสือแน่นเอียด ตั้งแต่แม่มาเป็นพยาบาล ก็มีหนังสือเกี่ยวกับวิชาชีพเยอะเป็นธรรมดา หนังสือจำพวกนิยายก็มีไม่น้อย แต่ดูไม่น่าสนุกเลย นักศึกษาเอกวรรณคดีญี่ปุ่นอย่างฉันอายุจนไม่รู้จะเอาหนังสือไปซุกไว้ที่ไหน

หนังสือเป็นสิ่งที่ทิ้งไม่ลง แต่ถ้าไม่อ่านก็ไม่เกิดประโยชน์และรกบ้านจริงๆ ถ้าเป็นเล่มใหญ่ๆ ยังพอจะเอาไปขายที่ร้านหนังสือเก่า หรือบริจาคให้ห้องสมุดได้ แต่หนังสือทุกเล่มผ่านการใช้งานอย่างหนัก แสดงให้เห็นว่าแม่เป็นคนขยัน

เอายังไงดีนะ ฉันยืนพึมพำอยู่หน้าตู้หนังสือ ทันใดนั้นกริ่งหน้าห้องดังขึ้น พอออกไปดู ปรากฏว่าเป็นยูตากะเพื่อนในวง เขายืนถือถุงร้านสะดวกซื้อ

“มาดูว่าเธอเป็นยังไงบ้าง” ยูตากะพูดพลางเสยผมด้านหน้า

“ฉันไม่ตายง่ายๆ หรอก”

เข้ามาก่อนสิ ฉันเชิญ ขอรบกวนหน่อยนะ ยูตากะพูดพลางถอดรองเท้าผ้าใบ เวลานี้เข้าดูน่ารักดี

“ทำความเข้าใจหรือ” เขาถามพร้อมกับกวาดตามองห้องที่มีสภาพเหมือนโดนพายุลัดผ่าน

“ใช่ ถ้าไม่รีบทำตอนนี้ ก็ไม่รู้จะเป็นระเบียบเรียบร้อยเมื่อไหร่ ตี๋มซาหน่อยไหม”

“อ้อ...ฉันซื้อเอแคลร์มาฝาก” ยูตากะยื่นถุงร้านสะดวกซื้อให้

“อู๊ย ขอบใจ จั๊นตี๋มกาแพดีกว่าเนอะ”

กาแพที่บ้านเป็นกาแพสำเร็จรูป เพราะแม่บอกว่าตอนเช้าๆ ไม่มีเวลาทำเรื่องยุ่งยากหรอก จั๊นนี่ก็เข้าใจว่า ถ้ากาแพขวดนี้หมดแล้วจะไปซื้อผงกาแพทำดูบ้าง

“คันตะเป็นห่วงว่าวงเราจะเอายังไง” ยูตากะพูดหลังจากจิบกาแพสำเร็จรูป “เพราะฟูตาบะคงจะไม่มีเวลาวางสักพัก”

“นั่นสิ ช่วงนี้คงไม่ได้หรอก” ใจจริงฉันก็คิดว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลามาเล่นดนตรี

“แต่อย่าออกจากวงแล้วกันนะ” ยูตากะพูดด้วยแววตาจริงจัง “เพราะพวกเราเธอเสมอ”

“ฉันยังไม่ได้พูดเลย ขอพักแป๊บนึงแล้วจะไปเล่นด้วยกันใหม่”

“อ้อ ได้ยินแบบนี้แล้วค่อยสบายใจหน่อย” ยูตากะยิ้มเผยฟันขาว แล้วกัดกินเอแคลร์ จิบกาแพอีกครั้งแล้วมองฉันอย่างลังเล “ต่อไปเธอต้องอยู่คนเดียวแล้ว เหนื่อยหน่อยนะ” เขาพูดเป็นทางการแปลกๆ

“ทำไ้ได้ละ ฉันเตรียมใจไว้แล้ว”

“อ้อ ฟูตาบะเข้มแข็งอยู่แล้ว ไม่เป็นไรหรอกเนอะ” ยูตากะยิ้มมุมปาก แต่สีหน้าดูเคร่งเครียดอย่างบอกไม่ถูก เป็นอะไรหรือเปล่านั้น “เอ่อ” เขาเปิดปากพูด “ฉันพร้อมจะรับฟังทุกเรื่องเลยนะ และอยากจะเป็นกำลังใจให้ฟูตาบะ ถ้าฟูตาบะเห็นว่าฉันเป็นที่พึ่งได้ก็ดีใจแล้ว ฉันทำได้

ทุกอย่างเพื่อฟุตบอลอะ จริงๆ นะ”

ฉันถึงกับอึ้งเพราะไม่ทันได้ตั้งตัว แต่พอเห็นยูตากะหน้าแดงแจ๋เหมือนเลือดขึ้นหัว ก็รู้ทันทีว่านี่คือการสารภาพรัก อ้อ ที่เขามาววันนี้ก็เพื่อที่จะพูดเรื่องนี้

“ฟุตบอลอะ ฉัน เก็บความรู้สึกนี้มาตั้งนานแล้ว” เขากำลังจะพูดคำสำคัญ

“หยุด” ฉันรีบยื่นมือขวาไปปิดปากเขาไว้ “ยูตากะ อย่าทำแบบนี้ มันไม่ยุติธรรมเลยนะ”

เขาทำหน้าประหลาดใจ “ทำไมล่ะ”

“ก็เห็นๆ อยู่ว่าตอนนี้ฉันกำลังไซเซ อ่อนล้าและกังวลเรื่องอนาคต เคยยืนได้ก็เก่งแล้ว อย่าเพิ่งยัดเยียดขายเก้าอี้ให้คนอย่างฉันเลย เพราะมันไม่ยุติธรรม ฉันเองก็อยากจะนั่งอยู่หรอกนะ แต่ไม่มีเวลาจะตรวจสอบเก้าอี้ตัวนั้นอย่างละเอียด”

“ฉันรับรองว่า...เก้าอี้ตัวนี้ดีแน่นอน” ยูตากะพูดจี้มำในปาก

ฉันส่ายหน้า “ถ้ามันเ็นใจล่ะก็ เอาไว้ฉันสบายดีแล้วค่อยมาขายเก้าอี้ตัวนั้นใหม่แล้วกัน

เขาก็มองหน้าหงอยเหมือนเด็กอนุบาลถูกคุณครูดุ แต่พอเงยหน้าก็ยิ้มขึ้นๆ “ตกลงตามนั้น ขอโทษนะ”

“ไม่ต้องขอโทษหรอก” จากนั้นฉันขอบคุณเขาจากใจ

มีอะไรให้ฉันช่วยไหม เขาถาม ฉันพาเขามาที่หน้าตู้หนังสือของแม่ เขาเองยังตกใจปริมาณหนังสือในตู้

“ผู้ใหญ่รอบตัวฉันไม่มีใครรักการเรียนขนาดนี้เลย”

ฉันพยักหน้าเห็นด้วย

ยูตากะบอกว่าห้องสมุดของมหาวิทยาลัยรับบริจาคตำรา เราสองคนจึงเริ่มลงมือเก็บหนังสือใส่ลังกระดาษ แล้วค่อยขนใส่รถของคันตะ

ยูตากะหันหลังให้ฉัน ทำงานเงียบๆ แผ่นหลังของเขาดูเล็กลง

คงเป็นเพราะสะเทือนใจกับคำพูดของฉันเมื่อคืนนี้ ผู้ชายใจดีอย่างยูตากะ คงไม่ปลื้มที่โดนเปรียบเทียบการสารภาพรักเป็นการขายเก๋อู้ ฉันน่าจะใช้คำเปรียบเทียบที่ดีกว่านั้นหน่อย

อันที่จริงฉันรู้ว่าเขารู้สึกอย่างไรกับฉันมาตั้งนานแล้ว จึงไม่ค่อยแปลกใจเรื่องที่เขามาสารภาพรัก ต่อให้คนที่มาสารภาพรักจะเป็นคันตะหรือโทโมฮิโระก็ไม่ต่างกัน ฉันคิดกับเพื่อนร่วมวงได้แค่น้องชาย เพราะไม่เคยผ่านชีวิตช่วงเดียวกันมา

แต่ต่อไปฉันคงต้องมีเรื่องให้ระมัดระวังมากขึ้น เพราะพวกเราเป็นหนุ่มสาวที่อยู่ในวัยเจริญพันธุ์

“เอ๊ะ” ยูตากะชะงักมือทำทางๆ พิมพ์ต่อหน้าฉัน “นี่มันอะไรกันเนี่ย”

“มีอะไรผิดปกติหรือ”

“อ้อ คุณนี่สิ” เขาหันมาหาฉันแล้วยื่นสมุดภาพปกสีดำที่ไม่คุ้นตาให้ฉันรับมาเปิดดู ข้างในมีข่าวที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์และนิตยสารรายสัปดาห์ติดอยู่ ฉันนึกว่ามันน่าจะเกี่ยวข้องกับงานของแม่ แต่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น เนื้อข่าวเป็นเรื่องที่เหนือความคาดหมาย

“อะไรกันเนี่ย” ฉันเผลออุทาน “ตัดข่าวแบบนี้เก็บไว้ทำไม”

“เนอะ ฉันก็ว่ามันแปลกๆ” ยูตากะเอียงคอฉงน

ข่าวที่ติดอยู่ในสมุดนั้นล้วนเกี่ยวข้องกับอิฮาระ ชุนซากุ เขาเป็นผู้ทรงอิทธิพลในพรรคอนุรักษนิยม และเคยดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเมื่อหลายปีก่อน ปัจจุบันเขาไม่ได้ทำงานอยู่เบื้องหน้า แต่ชาวบ้านทุกคนรู้ดีว่า เขาเป็นผู้กุมอำนาจทางการเมืองที่แท้จริง

“คุณแม่ของฟูตาบะสนใจการเมืองด้วยหรือ”

“ไม่ใช่ไม่สนใจเลย แต่ก็ไม่น่าจะถึงขั้นตัดข่าวเก็บไว้ แล้วชาวพวกนี้ก็แปลกด้วย มีแต่เรื่องชีวิตส่วนตัวของอิฮาระ ชุนซากุ”

“จริงด้วยสิ” ยูตากะชะงักมองแล้วพยักหน้า “แล้วถ้าดูให้ดีๆ ชาว

ส่วนใหญ่เป็นเรื่องลูก”

“อ้อ ใช่จริงๆ”

หน้าแรกๆ ของสมุดเน้นข่าวเรื่องอิฮาระ ชุนซากุมิ ลูก เขามีลูก สมดังใจหวังตอนอายุห้าสิบสาม แถมเป็นลูกชาย หนังสือลงข่าวเล็กๆ แต่มีหลายข่าวใหญ่อย่างละเอียดดิบ มีรูปอิฮาระ ชุนซากุ้มลูกน้อยด้วย ก่อนที่เขาจะเป็นนายกรัฐมนตรี โบหน้าและแววตาเฉียบคมเหมือนนกล่าเหยื่ออย่างคูล่อนยาว เมื่อดูวันที่ ปรากฏว่าเป็นข่าวเมื่อสิบเจ็ดปีที่แล้ว

มีข่าวกรรยาคนที่สามของอิฮาระ ชุนซากุที่คลอดลูกชายให้เขาด้วย ตอนนั้นเธออายุสามสิบ ข่าวนำเสนอว่าเธอต้องลำบากอย่างมากกว่าจะได้ลูกคนนี้มา

เมื่อพลิกหน้าสมุดภาพไปเรื่อยๆ ก็เจอข่าวลูกของเขาโตขึ้นอีกหน่อย เป็นข่าวที่ลงในนิตยสารรายเดือน นำเสนออุปนิสัยของอิฮาระ ชุนซากุ ผ่านการเลี้ยงลูกชายที่ชื่อฮิโตะชิ

“ยอดไปเลย พ่อลูกหน้าตาเหมือนกันเปี้ยว” ยูตากะพึมพำ “เหมือนกันขนาดนี้ ตลกดีนะ”

พ่อลูกในรูปหน้าตาเหมือนกันอย่างที่เขาว่า พิสูจน์ได้เลยว่าเด็กคนนี้ไม่ใช่ลูกของกรรยาคนที่สามกับชู้

อย่างไรก็ตาม แม่เก็บข่าวพวกนี้ไว้ทำไม ถ้ามองในมุมของพยาบาล อาจจะนำไปใช้อ้างอิงได้บ้าง แต่ก็ไม่เห็นต้องตัดข่าวเก็บใส่สมุดแบบนี้ ในบรรดาข่าวเหล่านั้น มีข่าวซุบซิบไร้สาระในนิตยสารรายสัปดาห์อย่างสีหน้าของอิฮาระ ชุนซากุตอนที่เข้าร่วมพิธีปฐมนิเทศของลูกด้วย

ทว่าพอเข้าสู่ช่วงครึ่งหลังของสมุดภาพ จนถึงกับเบิกตาโพลง เพราะพาดหัวข่าวแตกต่างกับข่าวสงบสุขก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง

ข่าวแรกคือฮิโตะชิ ลูกชายของอิฮาระ ชุนซากุเข้าโรงพยาบาล ตอนนั้นยังไม่ได้ลงชื่อโรคอย่างชัดเจน แต่ข่าวหลังจากนั้นค่อยๆ เปลี่ยนเป็นโทนเศร้า มีคำว่าโรคมะเร็งคั่นกับพร่องแต่กำเนิดปรากฏในข่าว

“นี่ก็ออกแล้ว” ยูตากะตบมือขาด “ลูกชายของอิฮาระ ชุนซากุ ตายแล้ว เอ่อ เมื่อประมาณเจ็ดแปดปีที่แล้วละมัง”

“ฉันจำไม่ได้เลย”

ฉันทพิกสมุทภาพต่อไป เห็นรูปอิฮาระ อิโตชินอนอยู่บนเตียงในห้องปลอดเชื้อ ข่าวยางานว่า พออิโตชิขึ้นป.หนึ่ง ระบบภูมิคุ้มกันของเขาเริ่มมีอาการผิดปกติ แต่ไม่ทราบสาเหตุ แพทย์เจ้าของไข้แสดงความเห็นอย่างสิ้นหวังว่า ตอนนี้ยังไม่มีทางรักษา ชุนซากุผู้เป็นพ่อคุยโวว่า จะรักษาลูกให้หายขาด แม้จะต้องส่งตัวไปรักษาที่ต่างประเทศก็ตาม

“ภูมิคุ้มกันบกพร่องเนี่ย เหมือนโรคเอดส์ไหม” ฉันทถามยูตากะ

“ไม่น่าจะเหมือนนะ”

สมุทภาพของแม่เต็มไปด้วยข่าวการเสียชีวิตของอิฮาระ อิโตชิ ความทรงจำของยูตากะถูกต้อง เพราะชาวนั้นถูกนำเสนอมือเจ็ดปีกับอีกห้าเดือนที่ผ่านมา มีรูปบรรยายภาศในงานศพด้วย พิธีจัดอย่างยิ่งใหญ่อลังการแทบไม่น่าเชื่อว่าเป็นงานศพของเด็กอายุเก้าขวบ อิฮาระ ชุนซากุ เจ้าภาพงานศพดูแก่กว่าตอนที่ภรรยาคลอดลูกชายตั้งสามสิบปี

“ตระกูลอิฮาระนี่เป็นนักการเมืองมาหลายสมัยแล้ว” ยูตากะพูด “มีฐานเสียงอยู่ที่เมืองเซ็นได ชุนซากุเป็นรุ่นที่สาม คนในท้องถิ่นเชื่อว่า ตราบใดที่ตระกูลอิฮาระมีทายาท ตัวเองจะมีชีวิตที่สงบสุข ดังนั้นตอนที่อิโตชิตาย ชาวบ้านในภูมิภาคโทโฮคุซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่เมืองเซ็นไดพากันตื่นตระหนกไปหมด”

“ฮือ” ฉันทพนลมหายใจ ได้ยินเรื่องพรรคนั้นแล้วอดพนลมหายใจไม่ได้ “แล้วรู้ไหมว่าทำไมแม็ตัดข่าวแบบนี้เก็บไว้”

“ไม่รู้สิ” ยูตากะเอียงคอ “อาจจะสนใจโรคนี้ก็ได้มัง หรือที่โรงพยาบาลมีเด็กป่วยอาการเดียวกัน”

“มันทะแม่งๆ นะ เพราะมีข่าวก่อนที่เด็กคนนี้จะป่วยด้วย”

“จั้นหรือ” ยูตากะกอดอกพึมพำ แต่แล้วเอามือลงเหมือนจะถอดใจ

แล้ว “ขอยอมแพ้ ฉันไม่รู้ เดาไม่ถูกหรอก”

“ฉันไม่เคยได้ยินว่า แม่เคยอยู่เห็นได้ด้วยสิ” ฉันมองหน้าปัสมุด ภาพสีด้าอยู่ครู่หนึ่งแล้วชักมือ “เค้นสมองคิดไปก็เสียเวลาเปล่าๆ เอาไว้คราวหน้าจะลองถามลุงดู”

“อาจจะแค่เป็นแฟนคลับของอิฮาระ ชุนซากุก็ได้”

“บ้านา แม่ฉันชอบคนที่หน้าตานะ”

งานวันนี้ล่าช้าเพราะยูตากะเจอของน่าสงสัย หลังจากนั้นก็ไม่มีสมาธิจะทำต่อ และไม่กล้ารั้งตัว ยูตากะไว้จนค่ำมืด วันนี้ก็เลยพอแค่นี้ก่อน

“ขอมาก็ได้ไหม” ยูตากะหันมามองฉันหลังจากใส่รองเท้าตรงหน้าห้อง ส่งสายตาดูเหมือนกับตอนสารภาพรัก ฉันล้งเล่อยู่ครู่หนึ่ง

“อ้อ ได้สิ คราวหน้าพาคันตะกับโทโมฮิโระมาด้วยนะ”

เขาคงจะรู้ว่าฉันพยายามรักษาระยะห่าง นั่นสินะ สีหน้าของเขาตอนที่พูดคำนั้นดูจ๋อยๆ

ฉันไม่ได้ออกไปจ่ายตลาด เลยเปิดหม้อไม่ผัดผักรับประทาน ทำสลัด เอาข้าวสวยแข็งเป็กเหมือนหินที่อยู่ในช่องแช่แข็งมาอุ่นในเตาไมโครเวฟ แล้วราดด้วยแกงกะหรี่ของกินเป็นมือเย็น แม้กับฉันไม่ได้รังเกียจอาหารของและอาหารสำเร็จรูป ดังนั้นเวลาถึงเวรตัวเองทำกับข้าว ก็มักจะขายผ้าเอาหน้ารอดด้วยการอุ่นอาหารเหล่านั้น บางครั้งก็กินแต่อาหารเหล่านั้นทั้งอาทิตย์ เพราะต่างฝ่ายต่างก็มีธุลี แม่เป็นพยาบาลก็จริง แต่ไม่เอาใจใส่เรื่องโภชนาการ

ฉันกินแกงกะหรี่ของพลางคิดว่าคืนที่แม่เสีย ตัวเองก็กินข้าวแกงกะหรี่ แล้วเสียงโทรศัพท์ไร้สายก็ดังขึ้นเหมือนตอนนั้น หม้อไม่ผัดผักรับประทานพุ่งออกจากปาก

“ฮัลโล บ้านคุณโคบายาชิหรือเปล่าครับ” ปลายสายเป็นผู้ชาย น้ำเสียงสุกใส ไม่สูงเหมือนตำรวจสน.ซากุจิชิ ไซเคะ ฉันตอบ ปลายสายเว้นจังหวะครู่หนึ่ง เป็นความเงียบที่แปลกประหลาด

“คุณเป็นลูกสาวของคุณโคบายาชิ ชิโฮะใช่ไหมครับ” เขาถามใหม่

“ค่ะ ขอโทษนะคะ คุณเป็นใคร”

“อะ สวัสดีครับ ผมชื่อฟูจิโมะ”

ชื่อคุ้นๆ เหมือนเคยได้ยินที่ไหน แล้วฉันก็นึกออก

“อ้อ ที่อยู่มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ไฮกุโตะ...”

“ใช่แล้วครับ” นายฟูจิโมะตอบด้วยน้ำเสียงดีใจ แล้วพูดเสียงทุ้มต่ำอีกครั้ง “ผมทราบเรื่องคุณแม่จากตำรวจแล้ว ขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ ถ้าทราบเรื่องเร็วกว่านี้ ก็อยากจะไปร่วมงานศพ”

ตำรวจโทรไปหาเขาเพราะต้องการจะตรวจสอบพยานที่อยู่ว่าตรงกับคำให้การของฉันหรือไม่ ฟังคำพูดเมื่อก็แล้ว ไม่แน่ใจว่าเขารู้เรื่องนั้นแล้วหรือยัง

“งานศพจัดแบบส่วนตัวและเรียบง่ายค่ะ” ฉันพยายามพูดให้ชัดถ้อยชัดคำ

“คุณคงจะทราบจากตำรวจแล้วว่า ดิฉันก่อนเกิดเหตุผมไปที่บ้านคุณแวะไปช่วงที่มาทำงาน คุณโคบายาชิ ชิโฮะเคยเรียนที่มหาวิทยาลัยซึ่งผมทำงานอยู่ ช่วงนั้นก็เลยสนิทกันครับ”

“ค่ะ ทราบแล้วค่ะ”

“เราไม่ได้เจอกันมายี่สิบปี แต่เธอแทบจะไม่เปลี่ยนไปเลย ผมคิดถึงเธอจริงๆ คราวหน้าถ้าได้มาโตเกียว ก็ว่าจะมาเยี่ยมอีก แต่พอทราบข่าวว่าเธอประสบอุบัติเหตุ ผมถึงกับช็อกไปเลยจริงๆ และอดคิดไม่ได้ว่าตัวเองเป็นตัวช่วย”

“ไม่จริงหรอกค่ะ” ปากพูดไปแบบนั้น แต่ใจฉันกลับสงสัยผู้ชายคนนี้ เพราะหลังจากนายฟูจิโมะกลับไป แม่ก็มีอาการแปลกๆ

“ถ้ามีอะไรที่ผมพอจะช่วยได้ ก็บอกมาได้เลยนะคะ ผมยินดีช่วย”

“ไม่เป็นไรค่ะ ขอรับไว้แค่น้ำใจนะคะ”

“งั้นหรือครับ อุทิศหัวใจที่ได้เจอกันอีกครั้ง แต่ดันเกิดเหตุการณ์

แบบนี้ เอ๊ย ผมพูดอะไรออกไปเนี่ย” น้ำเสียงของนายพุฒิมะรังฟังดูเจ็บปวด
อย่างเห็นได้ชัด

ฉันว่าจะลองถามเรื่องอดีตของแม่ เพราะเขาน่าจะรู้อะไรบางอย่าง
แต่ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี

ทันใดนั้น นายพุฒิมะรังเอ่ยขึ้นมาราวกับอ่านใจฉันออก

“ว่าแต่ คุณแม่คุณเคยเล่าเรื่องสมัยที่สนิทกับผมให้ฟังบ้างไหมครับ”

“ไม่เคยค่ะ แม่แทบจะไม่พูดถึงอดีต รวมทั้งเหตุผลที่ต้องลาออก
จากมหาวิทยาลัยและกลับมาอยู่โตเกียว”

“อ้อ...” นายพุฒิมะรังคงกำลังใช้ความคิด

“เอ่อ คุณพุฒิมะรังคะ” ฉันกลั้นใจพูด “ช่วยเล่าเรื่องแม่ให้ฟังได้ไหมคะ
ขึ้นป่อยไว้ ฉันก็คงเข้าใจไม่หาย”

นายพุฒิมะรังวางเบาๆ แล้วพิมพ์ว่า ยังไงดีละ

“ผมเข้าใจคุณนะครับ เขาเป็นว่าคุณมาที่นี้ได้ไหมครับ”

“ที่นี้ หมายถึงอาซาฮิกาวะหรือคะ”

“ครับ ผมเองก็อยากจะเจอคุณสักครั้ง แต่ช่วงนี้ผมไม่มีธุระไป
โตเกียว แล้วก็ไม่ค่อยมีเวลาด้วย แต่ถ้าคุณมาที่นี้ ผมก็พอจะเล่าเรื่อง
สมัยนั้นให้ฟังได้ แล้วอีกอย่างที่นี่ยังมีพวกบัณฑิตและรายงานช่วงที่เธอเป็น
ผู้ช่วยด้วย ดูของพวกนั้นไปอาจจะไม่ได้ประโยชน์อะไร แต่ก็บอกเล่า
เรื่องราวในความทรงจำได้นะครับ แนนอนว่าเรื่องตัวเครื่องบินและที่พัก
เดี่ยวผมจัดการให้เองครับ”

“อู๊ย เรื่องนั้น...ไม่ต้องหรอกค่ะ ฉันจัดการเองได้” ฉันปฏิเสธไปก่อน
ตามมารยาท

“ไม่ต้องเกรงใจนะคะครับ ผมอยากจะช่วยให้คุณ แล้วก็ขอสารภาพว่า
ผมไม่ได้ใช้เงินตัวเองหรอกครับ เบิกจากงบวิจัยได้”

“จั้นหรือคะ...ถ้าจั้นก็ไม่เกรงใจนะคะ”

โอกาสมาถึงแล้วโดยไม่ได้ร้องขอ สักวันหนึ่งก็ต้องไปอยู่แล้ว

“เอ่อ เป็นเมื่อไหร่ดีครับ ตอนนี้คุณไปมหาวิทยาลัยอยู่สินะ”

“ค่ะ แต่ก็ใกล้จะปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว และไม่ค่อยมีเรียนด้วย”
แต่พักนี้ฉันแทบจะไม่ได้ไปมหาวิทยาลัยอยู่แล้ว “ฉันพร้อมเสมอค่ะ”

“ส่วนผมว่างสัปดาห์นี้กับสัปดาห์หน้าครับ หลังจากนั้นจะไม่ว่าง
สักระยะหนึ่ง...แต่ว่าสัปดาห์นี้กับสัปดาห์หน้าออกจะกะทันหันไปหน่อย
หรือเปล่าครับ”

“ไม่ค่ะ ฉันไปได้ ยิ่งเร็วก็นิ่งดีค่ะ”

“ถ้าฉันเอาเป็นวันอาทิตย์หน้าดีไหมครับ”

“ดีเลยค่ะ”

“เอาไว้ผมจัดการเรื่องต่างๆ เสร็จแล้วจะโทร.มาใหม่ล่ะครับ แต่ถ้า
มีอะไรเปลี่ยนแปลง ฝากผมด้วยนะครับ เบอร์โทรศัพท์ของผม
คือ” เขาบอกหมายเลขโทรศัพท์ห้องวิจัย ดึกป่านนี้แล้วเขายังอยู่ที่ห้องวิจัย
นายฟุจิมุระคงจะเป็นอาจารย์ที่ขยันขันแข็ง

“ผมยังไม่ได้ถามเรื่องสำคัญ” เขาพูด “นั่นคือชื่อของคุณ คุณแม่คุณ
ก็ยังไม่ได้บอกผม”

“ฟุตาบะค่ะ ฟุตาใช้คันจิตัวเดียวกับคำว่าฝาแฝด ส่วนนะใช้คันจิที่
แปลว่าใบไม้¹⁶” แม่ชอบบอกว่าชื่อฉันเขียนแบบเดียวกับนักซูโม่ที่ชื่อว่า
ฟุตาบะยามะ แต่ฉันเกลียดคำอธิบายแบบนี้ที่สุด

“คุณโคบายาชิ ฟุตาบะหรือครับ เป็นชื่อที่ไพเราะมากเลย จันทน์เดียว
ผมจะโทร.หาคุณฟุตาบะอีกทีนะครับ” นายฟุจิมุระว่าแล้ววางสาย

ฉันวางหูโทรศัพท์ไว้สายแล้วถอนใจเฮือกใหญ่ วิธีนี้อาจจะช่วย
ไขความลับของแม่ได้บ้าง แต่ฉันคาใจประเด็นที่ว่าเรื่องราวมันสะดวก
ราบรื่นเกินไปหน่อย นายฟุจิมุระมีพยานที่อยู่ในคืนที่แม่เสียชีวิตก็จริง แต่ก็
รับประกันไม่ได้ว่าจะเชื่อใจเขาได้เต็มที่

ทว่าฉันไม่ลังเลเรื่องที่จะไปอาซาฮิกาวะ เพราะฉันอยู่อย่างนี้ต่อไป
ก็ไขข้อข้องใจอะไรไม่ได้เลย ถ้าไม่มีลม ต่อให้ชักใบ เรือก็ไม่แล่นไปข้างหน้า

¹⁶ ชื่อฟุตาบะเขียนด้วยตัวอักษรคันจิได้ว่า「双葉」

จากใจสำนักพิมพ์

‘อวตาร’ คือผลงานเดี่ยวโดดเด่นที่สุดอีกเล่มหนึ่งของ อิงาชิโนะ เคโงะ ที่มากับความเจ็บปวดร้าว

หลายคนมีความคิดว่า ครอบครัวยุคสมัยใหม่ก็ต่อเมื่อมีพ่อแม่ลูก แต่ถ้าวินหนึ่ง ลูกเติบโตขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองมีหน้าตาไม่เหมือนพ่อแม่ล่ะ สิ่งนั้นจะกลายเป็นปมฝังลึกในใจ ทำให้ลูกพยายามจะค้นหาคำตอบ

นั่นคือจุดเริ่มต้นของนิยายเรื่องนี้ อิงาชิโนะ เคโงะหยิบยกปัญหาเรื่องการมีบุตรยาก และการพึ่งพาวิทยาศาสตร์การแพทย์ นำมาผูกรวมกับการสืบหาชาติกำเนิดของสองสาวที่ไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกันทางสายเลือด แต่มีหน้าตาเหมือนกันยังกับแกะ

สำนักพิมพ์ไดฟุกุภูมิใจเสนอ...พร้อมเสิร์ฟเรื่องราวเข้มข้นสะเทือนอารมณ์ ซึ่งเห็นทีงานนี้ผ้าเช็ดหน้าผืนเดียวคงซับน้ำตาไม่พอ

สำนักพิมพ์ไดฟุกุ

จากใจนักแปล

แม่คงจะเกลียดฉัน

แค่ประโยคแรกของ ‘อวตาร’ ก็ได้ใจผู้แปลไปแล้วทั้งดวง จึงอยากจะรู้ว่า อาจารย์อิงาซิโนะ เคโงะจะนำเสนอประเด็นอะไรที่นอกเหนือจากการสืบสวนสอบสวนบ้าง

อาจารย์อิงาซิโนะ เคโงะใช้เทคนิคการเล่าเรื่องสลับกันไปมาระหว่างตัวละครเอกหญิงสองตัว ได้แก่ อูจิอิเอะ มาริโกะ และโคบายาชิ ฟุตาบะ แล้วค่อยๆ เชื่อมสองเส้นเรื่องเข้าด้วยกันเป็นหนึ่งเดียว อีกทั้งคลายปมปริศนาทีละนิด ดึงดูดให้อ่านลึนเอาใจช่วยไปกับตัวละครทั้งสองจนถึงหน้าสุดท้าย นับจาก ‘พิชรักสังตาย’ แล้ว ‘ไม่บ่อยครั้งนักที่เราจะได้เห็นตัวละครหญิงของอาจารย์อิงาซิโนะ เคโงะ เป็นตัวนำเรื่องและมีบทบาทสำคัญเหนือตัวละครชาย อีกทั้งจากเหตุการณ์ในนิยายเรื่องนี้เกิดขึ้นที่กรุงโตเกียวและเมืองท่องเที่ยวต่างๆ ในจังหวัดฮอกไกโด เช่น ซัปโปโร ฮาโกดาเตะ ฟุราโนะ ฯลฯ จึงน่าจะทำให้ผู้อ่านได้คลายความคิดถึงประเทศญี่ปุ่นลงได้บ้าง ในยามที่การเดินทางไปท่องเที่ยวต้องหยุดชะงัก เนื่องจากการแพร่ระบาดของโรคโควิด-19 หากสถานการณ์เข้าสู่ภาวะสงบแล้ว การท่องเที่ยวตามรอย ‘อวตาร’ ก็เป็นตัวเลือกหนึ่งที่น่าสนใจทีเดียว

แต่ประเด็นสำคัญที่อาจารย์อิงาซิโนะ เคโงะฝากไว้ในนิยายเรื่องนี้คือการก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และการแพทย์ ความเชื่อทางศาสนาและปัญหาด้านศีลธรรม เมื่อบวกกับเรื่องราวดราม่าเข้มข้นสะเทือนใจแล้ว ทั้งหมดนี้จึงกลายเป็นเสน่ห์ของ ‘อวตาร’ ที่อยากให้ทุกคนได้เปิดใจลองอ่าน และหวังว่า ‘อวตาร’ จะมอบทั้งความบันเทิงและแง่คิดดีๆ แก่ผู้อ่าน สมดังเจตนารมณ์ของสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

دنورتن ทุ่งบูรพา

แนะนำนักเขียน

อิงาชิโนะ เคโงะ

เกิดเมื่อ พ.ศ. 2501 ที่จังหวัดโอซากะ หลังจบการศึกษาจาก Osaka Prefecture University คณะวิศวกรรมไฟฟ้า ก็เข้าทำงานในบริษัทผู้ผลิตชิ้นส่วนรถยนต์ในตำแหน่งวิศวกร เขาทำงานพร้อมกับเขียนนิยายเพื่อส่งเข้าประกวดไปด้วย ในปี 2528 ก็ได้รับรางวัลชนะเลิศรางวัลเอโดงาวะ รัมโปะ ครั้งที่ 31 จากผลงานชื่อ *Houkago (After School)* ด้วยวัย 27 ปี หลังจากนั้นก็ลาออกจากงาน และผันตัวเป็นนักเขียนนิยายเต็มตัว

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ มีหลายรูปแบบ ทั้งนิยายสืบสวน แนวไซปริศนา นิยายลึกลับ และเชิงสังคม เนื่องจากขณะที่เปลี่ยนไปเขียนงานอีกประเภท ก็มักจะได้แง่คิดและมุมมองใหม่ๆ จากงานเขียนประเภทเดิมแล่นเข้ามา นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญกับการเป็นโปรดิวเซอร์ให้กับงานที่เขียน โดยมองผลงานตัวเองในฐานะผู้อ่าน ทำให้ผลงานของเขาประสบความสำเร็จมากมาย เช่น *Himitsu (ความลับ)* คว้ารางวัลชนะเลิศในสาขาเรื่องยาว จากสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งญี่ปุ่น ครั้งที่ 52 ในปี 2542 และ *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)* คว้ารางวัลนาโอะกิ และรางวัลฮงคังคังมุสเทรี ในปี 2549 ทั้งยังติดอันดับ 13 ในการจัดอันดับ 100 นิยายสืบสวนยอดเยี่ยมตลอดกาลของญี่ปุ่น ในปี 2555

ดำรงตำแหน่งประธานสมาคมนักเขียนนิยายสืบสวนแห่งประเทศไทยญี่ปุ่น ปี 2552-2556 และเป็นคณะกรรมการคัดสรรของรางวัลนาโอะกิ ตั้งแต่ปี 2557

ผลงานของอิงาชิโนะ เคโงะ ได้รับการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์และละครทีวีหลายเรื่อง เช่น *Game no Na wa Yuukai (เกมรักพาดหัว)*, *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Tantei Galileo (กาลิเลโอไซคดี)* ฯลฯ

ผลงานที่ได้รับการนำมาแปลเป็นภาษาไทยมีมากมาย เช่น *Yougisha X no Kenshin (กลลวงซ่อนตาย)*, *Seijo no Kyuusai (พิชชักรักสัง)*, *Dochiraka ga Kanojo wo Koroshita (ใครฆ่าเธอ)* และยังคงมีออกมาอย่างต่อเนื่อง

แนะนำนักแปล

คุณรัตน์ พุ่มบุรพา

เป็นชาวจังหวัดชลบุรีโดยกำเนิด เริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นครั้งแรกตอนมัธยมปลาย เพราะเป็นแฟนตัวยงของการ์ตูนยอดนักสืบจิ๋วโคนัน และเลือกเรียนภาษาญี่ปุ่นเป็นวิชาเอกในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งที่จังหวัดบ้านเกิด พอเรียนจบมา ก็ไปเป็นล่ามในนิคมอุตสาหกรรมแถวภาคตะวันออกมาจนถึงปัจจุบัน ชีวิตในโรงงาน อาจจะซ้ำซากจำเจอยู่บ้าง แต่จะยิ้มได้ทุกครั้งเวลาเงินเดือนออกและไปตระเวนหาของอร่อยๆ กินคลายเครียด

เวลาว่างชอบอ่านหนังสือ โดยเฉพาะนิยายสืบสวน ชื้อมาอ่านจนเงินเก็บชักร่อยหรอ จึงตั้งปณิธานกับตัวเองว่า สักวันหนึ่งจะต้องเป็นนักแปลนิยายสืบสวนให้ได้ เพื่อที่จะได้อ่านนิยายสืบสวนฟรี เพียรพยายามร่อนใบสมัครนักแปลอยู่นานหลายปีกว่าจะสำเร็จ ระหว่างนั้นก็แอบบั่นใจไปเป็นบรรณาธิการต้นฉบับแปลอยู่บ้าง

ทุกวันนี้ยังคงทำงานล่ามควบคู่ไปกับการแปล ใฝ่เก็บหอมรอมริบรอวันที่จะได้กลับไปท่องเที่ยวที่ประเทศญี่ปุ่นอีกครั้ง

อวตาร 分身

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ดนตรี์น ทุ่งบุรพพา แปล

BUNSHIN

By Keigo Higashino

Copyright © 1993 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 1993 by SHUEISHA Inc., Tokyo.

Thai edition published by arrangement with Shueisha Inc., Tokyo in cae of Japan UNI
Agency Inc., Tokyo through Arika Interrights Agency

พิมพ์ครั้งที่ 1 กันยายน 2563

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไดฟูกุ บริษัท บ็อค ไทม จำกัด

ISBN 978-616-572-351-0

เคโงะ, อิงาชิโนะ.

อวตาร.-- กรุงเทพฯ : บ็อค ไทม, 2563.

364 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ดนตรี์น ทุ่งบุรพพา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-572-351-0

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลลิตรา วรสุมาวงศ์ นิเวประระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

รุจี บุญยมาลิก

เมธافر หว่านพีช, สุภามาส ก่วยสกุล

ณัฐพงศ์ ภาคีแพทย

รุ่งฤทัย ศรีสุข

ทิมไดฟูกุ

อัคคณัฐ ชุมนุมน

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บ็อค ไทม จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด เขตจอมทอง

กทม. 10150

โทรศัพท์ : 0 2415 2621, 0 2415 6507

พินิจ
กรุณาอ่านสลายตากรีนรีด
www.greenread.com

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

ขอบคุณและติดตามข่าวสารผลงานของ ฮิงาชิโนะ เคโงะ ได้ที่

 DaifukuPUB

 Higashino Keigo FC Thailand

分身

อวตาร

อุจจิเอะ มารีโกะ อายุ 18 ปี พี่นเพเป็นคนฮาโกดาเตะ
และกำลังเรียนมหาวิทยาลัยในเมืองซัปโปโร เธอได้ยินมาว่า
มีผู้หญิงหน้าตาเหมือนเธอยังกับแกะไปออกทีวี

โคบายาชิ ฟุตาบะ อายุ 20 ปี เป็นนักศึกษาหญิงของ
มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในกรุงโตเกียว เธอเป็นนักร้องของ
วงดนตรีสมัครเล่น แต่ไม่รู้ทำไม แม่ถึงสั่งห้ามเธอออกทีวี

มารีโกะกับฟุตาบะ อะไรคือสิ่งที่เชื่อมโยงสองสาวนี้เข้าด้วยกัน
นี่คือนิยายขนาดยาวที่ ฮิงาชิโนะ เคโงะตีแผ่ด้านอันตราย
ของวงการแพทย์ในปัจจุบัน

ตามติดการสืบค้นหาความลึกลับของหญิงสาวทั้งสอง จุดกำเนิด
ของพวกเธอนั้นช่างน่าอัศจรรย์ มีชีวิตที่แตกต่าง แต่เชื่อมโยง
อย่างลึกซึ้ง

นิยายสืบสวน

ISBN 978-616-572-351-0

SN 0028

www.booktime.co.th

329.-

@DaifukuPUB